

การอนุญาตให้ใช้ลิขสิทธิ์เชิงบังคับในต่างประเทศ

ตอนที่ 1 การอนุญาตให้ใช้ลิขสิทธิ์เชิงบังคับในประเทศที่อยู่ในระบบภาคพื้นยุโรป

ระบบภาคพื้นยุโรปหรือระบบสิทธิของผู้สร้างสรรค์ ('droit d'auteur' or continental European systems)

แนวความคิดของระบบนี้ ทฤษฎีกฎหมายที่รับรองคือ "หลักยุติธรรมตามธรรมชาติ" (The Principal of Natural Justice)¹ มีลักษณะที่สำคัญคือ ลิขธิ์ในงานเกิดขึ้นจากการสร้างสรรค์อันมีลักษณะเฉพาะตัว (personal creation) ของบุคคล เป็นระบบปัจเจกชนนิยม (individualistic) เน้นความสำคัญที่ผู้สร้างสรรค์ งานจึงเป็นส่วนหนึ่งแห่งบุคลิกภาพ (personality) ของผู้สร้างสรรค์ และคงอยู่กับเขาไปตลอดชีวิต โดยถือว่างานนั้นมีจุดเริ่มต้นมาจากการสร้างสรรค์ทางความคิดจากสติปัญญา จิตใจ และวิญญาณของผู้สร้างสรรค์ซึ่งไม่มีตัวตนปรากฏออกมา จนกว่าได้มีการถ่ายทอดออกมาเป็นรูปร่างในวัตถุที่จับต้องได้ เช่น หนังสือ หรือ แผ่นโน้ตดนตรี และเจ้าของงานเหล่านี้สามารถที่จะนำงานเหล่านี้ออกหาประโยชน์ได้ เช่น นำออกจำหน่าย หรือให้เช่า เช่นเดียวกับทรัพย์สินประเภทอื่นๆ

ทรัพย์สินของงาน ได้ถูกอธิบายว่าเป็นทรัพย์สินทางปัญญา (Intellectual Property) ในกรณีของงานทางวรรณกรรม การบันทึกงานสามารถทำได้ในรูปเอกสารที่เขียนด้วยมือ หรือหนังสือ ในกรณีของงานทางดนตรีก็ทำในรูปโน้ตดนตรี กระจาดเพลง หรือเทปบันทึกเสียง ในกรณีของงานทางศิลปะก็ทำในรูปภาพวาด ลายเส้น หรือรูปปั้น

¹ Ploman & Hamilton, Copyright, intellectual property in the information age (London : Routledge & Kegan Ltd., 1980), p. 26.

วัตถุที่จับต้องได้เหล่านี้โดยทั่วไปสามารถทำขึ้นได้อีกในปริมาณมากหรือน้อยได้ โดยกรรมวิธีที่แตกต่างกัน เทคโนโลยีสมัยใหม่จะมีการปรับปรุงเพิ่มเติมเข้ามาสำหรับการทำซ้ำงาน โดยมีกรรมวิธีที่แตกต่างกัน แต่สิ่งที่ได้มาก็เป็นงานที่ถูกต้องซ้ำ หรือทำสำเนาขึ้นจากงานเดิม ดังนั้นงานซึ่งเกิดจากการสร้างสรรค์จะเป็นทรัพย์สินของผู้สร้างสรรค์ ที่ทำให้ผู้สร้างสรรค์มีสิทธิจะหาประโยชน์ในทางเศรษฐกิจ อันเป็นสิทธิทางเศรษฐกิจ (economic right) ของผู้สร้างสรรค์ แต่งานก็มีความเกี่ยวข้องทางด้านศีลธรรมและทางปัญญาของผู้สร้างสรรค์ ในฐานะเป็นผลงานทางสมองและสติปัญญาของเขา ซึ่งทำให้ได้สิทธิแต่เพียงผู้เดียว (exclusive right) ที่จะทำซ้ำงานนั้นขึ้นหรือไม่ตามที่เขาปรารถนา ในรูปแบบที่เขาพอใจ และป้องกันงานของเขาต่อการใช้ในทางที่ผิด หรือทำให้บิดเบือนไปจากเดิม อันจะทำให้เกิดความเสียหายในชื่อเสียง และเกียรติยศ ซึ่งรู้จักกันในฐานะเป็น "สิทธิทางศีลธรรม" (moral right) ผลที่สำคัญหลายประการที่ตามมาจากความคิดนี้คือ

1. ลิขสิทธิ์เป็นสิทธิทางธรรมชาติ ในทางทฤษฎีเป็นสิทธิเด็ดขาดปราศจากข้อจำกัดใดๆ แม้ข้อจำกัดในทางปฏิบัติจะถูกกำหนดให้มากขึ้นก็ตาม แต่ต้องเป็นขีดขั้นต่ำสุด สิทธินี้ควรจะมีไปตลอดชีวิตของผู้สร้างสรรค์เพื่อเป็นหลักประกันแก่เขา ประเทศฝรั่งเศสเป็นผู้บุกเบิก กำหนดระยะเวลา 50 ปี หลังความตายของผู้สร้างสรรค์ ซึ่งปัจจุบันก็เป็นที่ยอมรับกันอย่างกว้างขวาง และสิทธิทางศีลธรรม (moral right) โดยทฤษฎีควรมีอยู่ตลอดไปเหมือนกับสิทธิที่ติดอยู่กับงาน แม้ว่าสิทธิทางเศรษฐกิจ (economic right) สิ้นสุดลงไปแล้ว อันเป็นการสนับสนุนการแสดงออกทางความคิดของผู้สร้างสรรค์ และชื่อเสียงของเขา อย่างไรก็ตามในกฎหมายลิขสิทธิ์ระหว่างประเทศ อายุของสิทธิทางศีลธรรมที่ยาวเท่ากับสิทธิทางเศรษฐกิจก็เป็นที่ยอมรับกันโดยอนุสัญญาเบอร์น² เมื่อ ค.ศ. 1967
2. สิทธิทางศีลธรรม (moral right) มีความสำคัญคือ เป็นสิทธิที่โอนกันไม่ได้ เพื่อจะคุ้มครองผู้สร้างสรรค์ ต่อความกดดันทางเศรษฐกิจที่ผู้สร้างสรรค์ต้องพบอย่างหลีกเลี่ยง

² อนุสัญญาเบอร์น^๔ ฉบับแก้ไขเพิ่มเติม ณ กรุงสตอกโฮล์ม ค.ศ. 1967 มาตรา

ไม่ได้

3. สัญญาระหว่างผู้สร้างสรรค์กับบุคคลอื่น เช่น สำนักพิมพ์ จะมีการคุ้มครองผู้สร้างสรรค์เป็นพิเศษ ในฐานะเป็นคู่สัญญาที่มีฐานะทางการเงินอ่อนแอกว่า

4. การจำกัดสิทธิของผู้สร้างสรรค์อย่างรุนแรง เช่น ระบบการอนุญาตให้ใช้ลิขสิทธิ์เชิงบังคับ (Compulsory Licences) ได้รับการยอมรับเพียงในสถานการณ์ที่จำเป็นจริง ๆ เท่านั้น

5. ผลสำคัญที่เกิดขึ้นในศตวรรษที่ 20 คือว่า ระบบสิทธิของผู้ประพันธ์ ('droit d'auteur') เป็นสิทธิตามธรรมชาติ และเป็นสิทธิส่วนบุคคล สามารถริเริ่มได้หรือมีได้ก็แต่ในบุคคลธรรมดาเท่านั้น โดยบริษัทหรือห้างหุ้นส่วนใด ๆ ไม่อาจมีสิทธิดังกล่าวได้นั้นหมายความว่าบริษัทที่ทำภาพยนตร์ และบริษัทผลิตแถบบันทึกเสียง รวมทั้งบริษัทที่ทำการแพร่เสียงแพร่ภาพไม่อาจจะได้รับสิทธิดังกล่าวได้เพราะไม่ใช่บุคคลธรรมดา นอกจากนั้นระบบนี้ยังเห็นว่านิติบุคคลเป็นเพียงผู้ใช้ประโยชน์จากงานลิขสิทธิ์มากกว่าเป็นผู้สร้างสรรค์ ดังนั้นระบบกฎหมายลิขสิทธิ์ของประเทศฝรั่งเศส บริษัทที่จัดทำภาพยนตร์ และบริษัทผลิตแถบบันทึกเสียงต้องได้รับโอนลิขสิทธิ์มาจากบุคคลธรรมดาเป็นจำนวนมาก ซึ่งถือว่าเป็นผู้สร้างสรรค์เริ่มตั้งแต่นักแสดง จนถึงช่างกล้อง ผู้ตัดต่อภาพยนตร์ นักร้องและผู้ควบคุมเสียง ฯลฯ จึงจะสามารถเป็นเจ้าของลิขสิทธิ์ได้ อย่างไรก็ตามในประเทศฝรั่งเศส บริษัทผู้ผลิตแถบบันทึกเสียงจะได้รับความคุ้มครองภายใต้กฎหมายว่าด้วยการแข่งขันที่ไม่เป็นธรรม และในกรณีที่เกี่ยวข้องกับการแพร่เสียงแพร่ภาพ องค์กรแพร่เสียงแพร่ภาพจะได้รับความคุ้มครองภายใต้บทบัญญัติกฎหมายมหาชน ขณะที่ในระบบกฎหมายภาคพื้นยุโรปอื่น ๆ นั้น บริษัทเหล่านี้อาจได้รับความคุ้มครองจาก "สิทธิข้างเคียง" (neighbouring right)

แนวความคิดในประวัติศาสตร์ของ "สิทธิของผู้ประพันธ์" (author's right or droit d'auteur) เป็นผลของการปฏิวัติฝรั่งเศส และได้ใช้อย่างเข้มงวดที่สุดในกฎหมายฝรั่งเศส ในประเทศที่ใช้ภาษาละตินอื่น ๆ เช่น อิตาลี ประเทศในคาบสมุทรไอบีเรีย (สเปนและโปรตุเกส) และประเทศในแถบละตินอเมริกา ก็ได้รับเอาระบบดังกล่าวนี้ไปใช้ในรูปแบบเดิมที่นำไปมากบ้างน้อยบ้าง ส่วนกลุ่มประเทศที่ใช้สกุลกฎหมายเยอรมัน (ประเทศเยอรมัน ออสเตรีย สวิตเซอร์แลนด์) ซึ่งอยู่บนหลักของระบบสิทธิของผู้ประพันธ์แต่ได้เปลี่ยนแปลงสาระสำคัญบางอย่าง เช่น สิทธิทางศีลธรรม (moral right) ไม่ใช่มีสิทธิหลุดไปเหมือนใน

กฎหมายฝรั่งเศส แต่ให้สิ้นสุดลงเมื่อครบกำหนด 50 ปี นับแต่ความตายของผู้สร้างสรรค์ สิ่งเหล่านี้อยู่บนหลักของประสพการณ์ที่ว่า ณ เวลานั้นก็ไม่มีทายาทที่จะใช้สิทธิทางศีลธรรม หรือ สามารถป้องกันความบริสุทธิ์หรือความแท้จริงของงาน ส่วนกฎหมายของกลุ่มประเทศ สแกนดิเนเวียก็แตกแขนงมาจากแนวความคิดของ "ระบบสิทธิของผู้ประพันธ์" เช่นเดียวกัน แต่ จะเหมือนกับระบบกฎหมายเยอรมันมากกว่ากฎหมายฝรั่งเศส และยัง ได้พัฒนาลักษณะพิเศษ อีกหลายประการในไม่กี่ทศวรรษที่ผ่านมา ภายใต้ปรัชญาทางสังคมของกลุ่มประเทศนั้นเอง³

1.1 การอนุญาตให้ใช้ลิขสิทธิ์เชิงบังคับในประเทศฝรั่งเศส

ภายใต้กฎหมายลิขสิทธิ์ ค.ศ. 1957 (The French Copyright Law 1957) ของประเทศฝรั่งเศส ไม่ได้กล่าวถึงบทบัญญัติเรื่อง การอนุญาตให้ใช้ลิขสิทธิ์เชิงบังคับ (compulsory licensing)⁴ เพราะประเทศฝรั่งเศส ไม่เห็นด้วยกับแนวความคิด (concept) ของหลักการอนุญาตให้ใช้ลิขสิทธิ์เชิงบังคับ ทั้งนี้เนื่องมาจากหลักการอนุญาตให้ใช้ลิขสิทธิ์เชิงบังคับ เป็นหลักการจำกัดสิทธิ หรือเป็นการจำกัดความสามารถ (ability) ของผู้สร้างสรรค์ในการควบคุมการแสวงหาประโยชน์จากงานลิขสิทธิ์ของผู้สร้างสรรค์⁵ ซึ่ง ไม่ตรงกับพื้นฐานแนวความคิดที่กฎหมายลิขสิทธิ์ของประเทศฝรั่งเศส อยู่บนระบบสิทธิของผู้ประพันธ์ (droit d' auteur) อันเป็นระบบที่ไม่เห็นด้วยกับ หลักการอนุญาตให้ใช้ลิขสิทธิ์เชิงบังคับ โดยระบบสิทธิของผู้ประพันธ์นี้ เห็นว่าหลักการอนุญาตให้ใช้ลิขสิทธิ์เชิงบังคับ เป็นหลักการ จำกัดสิทธิของผู้สร้างสรรค์อย่างรุนแรง

ศูนย์วิทยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

³ Stephen M. Stewart, Internation copyright and neighbouring rights (London : Butterworths, 1983), pp. 6-7.

⁴ Ibid., p. 74.

⁵ Ploman & Hamilton, Copyright, intellectual property in the information age, p. 116.

1.2 การอนุญาตให้ใช้ลิขสิทธิ์เชิงบังคับในประเทศสหพันธ์สาธารณรัฐเยอรมัน

ประเทศเยอรมันมีแนวความคิด (concept) ในเรื่องหลักการอนุญาตให้ใช้ลิขสิทธิ์เชิงบังคับ (compulsory licensing) เช่นเดียวกับ ประเทศฝรั่งเศส กล่าวคือ ไม่เห็นด้วยกับแนวความคิดของหลักการอนุญาตให้ใช้ลิขสิทธิ์เชิงบังคับ เพราะหลักการอนุญาตให้ใช้ลิขสิทธิ์เชิงบังคับเป็นการจำกัดสิทธิ หรือเป็นการจำกัดความสามารถ (ability) ของผู้สร้างสรรค์ในการควบคุมการแสวงหาประโยชน์จากงานลิขสิทธิ์ของผู้สร้างสรรค์ อันเป็นสิทธิในเชิงเศรษฐกิจ (economic rights) ของผู้สร้างสรรค์ อย่างไรก็ตาม กฎหมายลิขสิทธิ์ของประเทศเยอรมัน มีความแตกต่างจากกฎหมายลิขสิทธิ์ของประเทศฝรั่งเศส เพราะกฎหมายลิขสิทธิ์ ค.ศ. 1966 ของประเทศเยอรมัน ได้บัญญัติระบบการอนุญาตให้ใช้ลิขสิทธิ์เชิงบังคับที่มีข้อจำกัดอย่างเข้มงวดมาใช้สำหรับงานดนตรีกรรม (musical works)^๑ ซึ่งเป็นการอนุญาตให้ใช้ลิขสิทธิ์เชิงบังคับสำหรับการผลิตแถบบันทึกเสียง (phonograms) โดยมีหลักเกณฑ์ดังนี้ ถ้าผู้ผลิตแถบบันทึกเสียงได้เคยให้สิทธิในการใช้งานดนตรีกรรม (musical works) หรือได้รับสิทธิจากผู้ผลิตแถบบันทึกเสียงเพื่อจะทำงานบันทึกเสียง (sound recording) รวมทั้งจำหน่ายงานบันทึกเสียงเพื่อจุดประสงค์ในทางการค้า ผู้ผลิตแถบบันทึกเสียงรายอื่น ที่มีภูมิลำเนา หรือถิ่นที่อยู่ในประเทศเยอรมัน ก็อาจมีความต้องการที่จะได้รับสิทธิในลักษณะเช่นเดียวกัน เพื่อจะใช้งานดนตรีกรรมบนข้อกำหนดที่เหมาะสม หลังจากได้มีการโฆษณางานดังกล่าวแล้ว

แต่บทบัญญัติต่าง ๆ ของการอนุญาตให้ใช้ลิขสิทธิ์เชิงบังคับ จะไม่นำมาใช้ในการผลิตต่อไป

1. ในทางปฏิบัติแล้ว การอนุญาตให้ใช้ลิขสิทธิ์เชิงบังคับไม่มีความสำคัญมากนัก สิทธิของผู้สร้างสรรค์ในกรณีของการทำซ้ำการบันทึกงานลิขสิทธิ์ คล้ายกับกรณีของการแสดงงานลิขสิทธิ์ต่อสาธารณชน ดังที่หลักปฏิบัติ (rule) ต่าง ๆ ได้มีการบริหารโดย GEMA ถ้าสิทธิในการทำซ้ำการบันทึกงาน (the mechanical reproduction right) ของ

^๑ The German Copyright Law 1965 section 61.

ผู้สร้างสรรค์ ได้มีการบริหารโดย สมาคมจัดเก็บค่าตอบแทนการใช้สิทธิ (collecting society) จะไม่มีบุคคลใดสามารถจะได้รับหลักการอนุญาตให้ใช้ลิขสิทธิ์เชิงบังคับ กล่าวคือ กฎข้อบังคับของการอนุญาตให้ใช้ลิขสิทธิ์เชิงบังคับจะไม่นำมาใช้ ถ้า "สิทธิในการใช้งานลิขสิทธิ์ให้เป็นประโยชน์" (Utilization Right) ที่เกี่ยวข้องนั้น ได้รับความคุ้มครองโดยสมาคมจัดเก็บค่าตอบแทนการใช้สิทธิ ซึ่งกรณีเช่นนี้มักจะเกิดขึ้นบ่อยๆ มีการยอมรับกันว่า หน้าที่ของสมาคมจัดเก็บค่าตอบแทนการใช้สิทธิ (ตาม section 11 ของกฎหมายที่เกี่ยวข้องกับสมาคมจัดเก็บค่าตอบแทนการใช้สิทธิ) คือ

- (1) การให้อนุญาตแก่บุคคลใดก็ตามที่ร้องขอสิทธิในการใช้งานลิขสิทธิ์ให้เป็นประโยชน์ (Utilization Right) หรือ
- (2) การให้อนุญาตภายใต้เงื่อนไขที่เหมาะสมบนหลักการของ "สิทธิในการให้ความคุ้มครอง (Safeguard Right)

ซึ่งในทางปฏิบัติ หน้าที่ของสมาคมจัดเก็บค่าตอบแทนการใช้สิทธิดังกล่าว จะมีผลเช่นเดียวกับกฎข้อบังคับของ การอนุญาตให้ใช้ลิขสิทธิ์เชิงบังคับ (compulsory licensing) ซึ่งการอนุญาตให้ใช้ลิขสิทธิ์เชิงบังคับ กำหนดเพียงแค่ว่าในการให้อนุญาตสำหรับเรื่องสิทธิในการใช้งานลิขสิทธิ์ให้เป็นประโยชน์แก่ผู้ผลิตแถบบันทึกเสียงที่เข้ามาทำการแข่งขัน ภายใต้เงื่อนไขที่เหมาะสมเท่านั้น⁷ ด้วยเหตุนี้จึงมีเพียงข้อตกลงเท่านั้น ที่จะนำไปสู่การทำสัญญากับผู้ใช้งานที่สมาคมจัดเก็บค่าตอบแทนการใช้สิทธิได้กำหนดเอาไว้ รวมถึงข้อปฏิบัติที่เกี่ยวข้องด้วย

ยิ่งไปกว่านั้นควรจะสังเกตว่า การอนุญาตให้ใช้ลิขสิทธิ์เชิงบังคับเพื่อผลิตแถบบันทึกเสียง ไม่ใช่การอนุญาตโดยบทบัญญัติของกฎหมาย (legal licence) อย่างเช่น พระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ ของประเทศอังกฤษ ซึ่งอยู่บนหลักเกณฑ์ที่ว่า การอนุญาตให้ใช้ลิขสิทธิ์เชิงบังคับเพื่อผลิตแถบบันทึกเสียง เป็นสิทธิที่อาจจะไม่ต้องเข้าไปสู่การตกลงใดๆ กันก่อน และเป็นสิทธิเรียกร้องที่เทียบกับการจ่ายค่าตอบแทนการใช้สิทธิตามกฎหมาย (statutory

⁷ Adolf Dietz, Copyright law in the european community (Netherlands : SIJTHOFF & NOORDHOFF, 1978), pp. 86-89.

royalty) ผู้ผลิตแถบบันทึกเสียงของประเทศเยอรมัน จะทำได้เพียงฟ้องสมาคมจัดเก็บค่าตอบแทนการใช้สิทธิ (collecting society) เท่านั้น เพื่อจะบังคับให้มีการทำสัญญากับผู้ผลิตแถบบันทึกเสียง ตราบเท่าที่ทราบในตอนนั้น ยังไม่มีกระบวนการทางยุติธรรมในลักษณะนี้เกิดขึ้นในประเทศเยอรมัน ตั้งแต่หลักการอนุญาตให้ใช้ลิขสิทธิ์เชิงบังคับสำหรับผลิตแถบบันทึกเสียงได้มีการก่อตั้งขึ้นในปี ค.ศ. 1910^๘

2. ถ้างานดนตรีกรรมไม่ได้แสดงให้เห็นถึง ความมุ่งหมาย (view) ของผู้สร้างสรรค์อีกต่อไป หรือ

3. ถ้าการอนุญาตที่ต้องการ เป็นการอนุญาตที่จะนำมาใช้กับภาพยนตร์ (motion picture)^๙

ภายใต้กฎหมายลิขสิทธิ์ของประเทศเยอรมัน ค.ศ. 1965 (The German Copyright Law 1965) ประกอบด้วยหลักการอนุญาตให้ใช้ลิขสิทธิ์โดยไม่สมัครใจ (Non - Voluntary Licences) ที่สำคัญ 3 ประการ คือ

1. "the droit de suite"¹⁰ ซึ่งให้ศิลปินเรียกร้องค่าตอบแทนการใช้สิทธิได้ 5% จากราคาขายที่เพิ่มขึ้น สำหรับการขายในเวลาต่อมาหลังจากการขายงานศิลปะในครั้งแรก

2. "สิทธิในการให้ยืมต่อสาธารณชน"¹¹ (The public lending right) ซึ่งให้ผู้สร้างสรรค์งานทางวรรณกรรม (literary works) ได้รับค่าตอบแทนอย่างเหมาะสมและเป็นธรรม (equitable remuneration) เมื่อห้องสมุดสาธารณะให้ยืมสำเนา

ศูนย์วิทยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

^๘ Stephen M. Stewart, International copyright and neighbouring rights, pp. 375-376.

^๙ Ploman & Hamilton, Copyright, intellectual property in the information age, p. 116.

¹⁰ The German Copyright Law 1965 section 26.

¹¹ Ibid., section 27.

งานวรรณกรรมของผู้สร้างสรรค์

3. "สิทธิในการใช้เพื่อประโยชน์ส่วนตัว"¹² (The private use right) สำหรับการบันทึกงานภายในบ้าน (home taping) ซึ่งให้สิทธิกับผู้สร้างสรรค์ นักแสดง และผู้ผลิตแถบบันทึกเสียง ได้รับสิทธิจากค่าตอบแทนการใช้สิทธิ (royalty) สูงถึง 5 % จากราคาของอุปกรณ์บันทึกงาน (the recording equipment) โดยผ่านทางสมาคมจัดเก็บค่าตอบแทนการใช้สิทธิ (collecting society)¹³

1.3 การอนุญาตให้ใช้ลิขสิทธิ์เชิงบังคับในประเทศญี่ปุ่น

ตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ ค.ศ. 1970 (The Copyright Law 1970) ของประเทศญี่ปุ่น ได้บัญญัติแนวความคิดเรื่องการอนุญาตให้ใช้ลิขสิทธิ์เชิงบังคับ (Compulsory License) ซึ่งพอจะแบ่งออกเป็น 4 ประเภทดังนี้

ประเภทแรก การอนุญาตให้ใช้ลิขสิทธิ์เชิงบังคับ ซึ่งมีลักษณะเป็นการจำกัดสิทธิในทางเศรษฐกิจของผู้สร้างสรรค์ (Economic Right of Authors) ซึ่งบัญญัติไว้ใน article 33 , 34 และ 36 (2)

ประเภทที่สอง การอนุญาตให้ใช้ลิขสิทธิ์เชิงบังคับ โดยการตัดสินของอนุญาโตตุลาการ (Compulsory License by Arbitration) ซึ่งบัญญัติไว้ใน article 67 , 68 , และ 69

ประเภทที่สาม การอนุญาตให้ใช้ลิขสิทธิ์เชิงบังคับเพื่อการแปลภายใต้ article V (2) ของอนุสัญญาลิขสิทธิ์สากล (Compulsory License to Translate under Article V (2) of the Universal copyright Convention)

ประเภทที่สี่ การอนุญาตให้ใช้ลิขสิทธิ์เชิงบังคับสำหรับการใช้แถบบันทึกเสียงเพื่อ

¹² Ibid., section 53 (5).

¹³ Stephen M. Stewart, Internation copyright and neighbouring rights, p. 74.

การแพร่เสียงแพร่ภาพ ซึ่งเกี่ยวข้องกับการใช้แถบบันทึกเสียงในอันดับรองขององค์กรแพร่เสียง
แพร่ภาพ Secondary Use Phonograms by Broadcasting Organizations ซึ่งบัญญัติ
ไว้ใน article 95 (1) และ 97 (1)

ประเภทแรก การอนุญาตให้ใช้ลิขสิทธิ์เชิงบังคับ ซึ่งมีลักษณะเป็นการจำกัดสิทธิ
ในทางเศรษฐกิจของผู้สร้างสรรค์ แบ่งออกได้เป็น 3 กรณี ดังนี้

กรณีที่หนึ่ง การนำงานลิขสิทธิ์มาทำซ้ำสำหรับตำราเรียนในโรงเรียน

Article 33 (1) บัญญัติว่า งานลิขสิทธิ์ที่ได้พิมพ์โฆษณาขึ้นแล้วอาจจะนำมา
ทำซ้ำเพื่อวัตถุประสงค์ในการผลิตตำราเรียน สำหรับใช้ในโรงเรียน ในระดับชั้นอนุบาล
ชั้นประถม และชั้นมัธยมศึกษา ซึ่งจะต้องได้รับการอนุมัติโดยรัฐมนตรีว่าการกระทรวงศึกษาธิการ
หรือรัฐมนตรีว่าการกระทรวงศึกษาธิการเป็นผู้รวบรวมงานลิขสิทธิ์เพื่อวัตถุประสงค์ดังกล่าว ใน
ขอบเขตที่ถือว่ามีความจำเป็นสำหรับการศึกษาในโรงเรียน โดย article 48 (1) (i)
กำหนดให้บอกถึงแหล่งที่มาของงานลิขสิทธิ์นั้นด้วย

Article 33 (2) กำหนดให้บุคคลที่จะนำงานลิขสิทธิ์มาทำซ้ำตาม article
33 (1) ต้องบอกกล่าวต่อผู้สร้างสรรค์งานลิขสิทธิ์นั้น และต้องจ่ายค่าตอบแทนการใช้สิทธิให้กับ
เจ้าของลิขสิทธิ์ จำนวนของค่าตอบแทนการใช้สิทธิในแต่ละปีกำหนดโดยผู้อำนวยการสถาบัน
วัฒนธรรมแห่งชาติ (The Director of the Cultural Affairs Agency) โดยจะ
พิจารณาจากวัตถุประสงค์ของ article 33 (1) ในลักษณะและจุดประสงค์ของงานลิขสิทธิ์ที่จะ
นำมาทำซ้ำ และอัตราค่าตอบแทนการใช้สิทธิตามปกติ ผู้อำนวยการสถาบันวัฒนธรรมแห่งชาติ
จะต้องประกาศจำนวนของค่าตอบแทนการใช้สิทธิลงในหนังสือราชกิจจานุเบกษา ตามที่
article 33 (3) ได้บัญญัติไว้

Article 33 (4) ได้บัญญัติข้อความซึ่งทำให้ article 33 (1) - (3) นำ
มาใช้สำหรับตำราเรียนที่ตรงตามหลักสูตรของระดับมัธยมศึกษา และคู่มือของอาจารย์สำหรับ
ตำราเรียนดังที่ได้กล่าวไว้ใน อนุมาตรา 1 ของ article 33

ในการกำหนดจำนวนค่าตอบแทนการใช้สิทธิ ภายใต้ article 33 (2) หรือ
(4) ผู้อำนวยการสถาบันวัฒนธรรมแห่งชาติจะต้องปรึกษากับสมาคมลิขสิทธิ์ (Copyright

Council) ก่อน¹⁴

กรณีที่สอง การนำงานลิขสิทธิ์มาใช้ในการแพร่เสียงแพร่ภาพ โปรแกรมการศึกษา
ของโรงเรียน

ภายใต้ Article 34 (1) งานลิขสิทธิ์ที่ได้พิมพ์โฆษณาขึ้นแล้วอาจจะนำมาใช้ในการแพร่เสียงแพร่ภาพ โปรแกรมการศึกษาของโรงเรียน ซึ่งเป็นไปตามมาตรฐานหลักสูตรที่กำหนดโดยกฎหมายเกี่ยวกับการศึกษาของโรงเรียน และกฎข้อบังคับในขอบเขตที่ถือว่าจำเป็นสำหรับการศึกษาของโรงเรียน งานลิขสิทธิ์เหล่านี้อาจจะนำมาทำซ้ำในตำราเรียนเพื่อโปรแกรมการศึกษาของโรงเรียน โดย article 48 (1) (ii) กำหนดให้บอกถึงแหล่งที่มาของงานลิขสิทธิ์นั้นด้วย

บุคคลผู้ใช้งานลิขสิทธิ์เพื่อการแพร่เสียงแพร่ภาพ โปรแกรมการศึกษาของโรงเรียน ต้องบอกกล่าวต่อผู้สร้างสรรค์งานลิขสิทธิ์ดังกล่าวด้วย และจ่ายค่าตอบแทนการใช้สิทธิในจำนวนเหมาะสมให้กับเจ้าของลิขสิทธิ์ ตาม article 34 (2)

กรณีที่สาม การนำงานลิขสิทธิ์มาทำซ้ำเพื่อการสอบ และการทดสอบโดยมี
วัตถุประสงค์เพื่อทำกำไร

Article 36 (2) บัญญัติว่า บุคคลผู้ทำซ้ำงานลิขสิทธิ์ที่ได้พิมพ์โฆษณาขึ้นแล้ว โดยนำมาใช้สำหรับการเตรียมคำถามในการสอบ (Examinations) และการทดสอบ (Tests) ซึ่งมีวัตถุประสงค์ในการทำกำไร บุคคลผู้ใช้งานลิขสิทธิ์ในลักษณะดังกล่าวจะต้องจ่ายค่าตอบแทนการใช้สิทธิเท่ากับจำนวนค่าสิทธิตามปกติให้กับเจ้าของลิขสิทธิ์¹⁵

ประเภทที่สอง การอนุญาตให้ใช้ลิขสิทธิ์เชิงบังคับ โดยการตัดสินใจของ
อนุญาโตตุลาการ

นอกจากการอนุญาตให้ใช้ลิขสิทธิ์เชิงบังคับดังที่ได้พิจารณามาแล้วข้างต้น ในฐานะ

¹⁴ The Japan Copyright Law 1970 article 71.

¹⁵ Teruo Doi, The intellectual property law of Japan (Netherland : Sijthoff & Noordhoff, 1980), pp. 228-229.

ที่เป็นการจำกัดลิขสิทธิ์หรือการจำกัดสิทธิในทางเศรษฐกิจของผู้สร้างสรรค์ พระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ของประเทศไทยก็ได้บัญญัติ การอนุญาตให้ใช้ลิขสิทธิ์เชิงบังคับซึ่งให้โดยการตัดสินของ อนุญาโตตุลาการ (Compulsory License by Arbitration) ของผู้อำนวยการสถาบัน วัฒนธรรมแห่งชาติ ในสถานการณ์ดังต่อไปนี้

1. เมื่อบุคคลใดต้องการจะใช้งานลิขสิทธิ์ที่ได้พิมพ์โฆษณาขึ้นแล้ว แต่ไม่สามารถ จะหาที่อยู่เจ้าของลิขสิทธิ์ เพื่อการเจรจากับเจ้าของลิขสิทธิ์สำหรับการอนุญาตให้ใช้งานลิขสิทธิ์ได้ ตาม article 67

2. เมื่อองค์กรแพร่เสียงแพร่ภาพ (Broadcasting Organization) ต้องการจะแพร่เสียงแพร่ภาพงานลิขสิทธิ์ที่ได้พิมพ์โฆษณาขึ้นแล้ว แต่ไม่สามารถจะตกลงกับเจ้าของ ลิขสิทธิ์เพื่อการอนุญาตให้ใช้งานลิขสิทธิ์ได้ ตาม article 68 และ

3. เมื่อแถบบันทึกเสียงของงานดนตรีกรรม ได้จำหน่ายไปยังสาธารณะภายใต้ อำนาจของเจ้าของลิขสิทธิ์เป็นเวลากว่า 3 ปีแล้ว และบุคคลที่ต้องการจะทำและจำหน่าย แถบบันทึกเสียงในงานลักษณะเดียวกัน ไม่สามารถจะตกลงกับเจ้าของลิขสิทธิ์สำหรับการอนุญาต ให้ใช้งานดนตรีกรรมดังกล่าวได้ ตาม article 69

กระบวนการตามกฎหมาย ในการได้รับการอนุญาตให้ใช้ลิขสิทธิ์เชิงบังคับใน สถานการณ์เหล่านี้เหมือนกับกระบวนการตามกฎหมายภายใต้ article 83 หรือ 93 ของ กฎหมายสิทธิบัตรซึ่งบัญญัติมาเป็นลำดับสำหรับการอนุญาตให้ใช้ลิขสิทธิ์เชิงบังคับ บนพื้นฐานของ การใช้ประโยชน์อย่างไม่เหมาะสม (nonworking) ของสิ่งประดิษฐ์ที่มีสิทธิบัตร และการอนุญาต ให้ใช้ลิขสิทธิ์เชิงบังคับสำหรับการใช้สิ่งประดิษฐ์ที่มีสิทธิบัตร ซึ่งมีความจำเป็นสำหรับผลประโยชน์ ของสาธารณชน

การอนุญาตให้ใช้สิทธิเชิงบังคับในงานสิทธิบัตร

ภายใต้กฎหมายสิทธิบัตร สิทธิแต่เพียงผู้เดียวของผู้ทรงสิทธิบัตรอยู่ภายใต้ การอนุญาตให้ใช้สิทธิเชิงบังคับในงานสิทธิบัตร ซึ่งจะต้องให้เหตุผล 2 ประการดังนี้

ประการแรก เป็นเหตุผลของ "สิทธิบัตรที่นำมาใช้ประโยชน์อย่างไม่เหมาะสม" (nonworking) โดยผู้ได้รับสิทธิบัตร ในสิ่งประดิษฐ์ที่ได้รับสิทธิบัตรของผู้ได้รับสิทธิบัตร ประการที่สอง เป็นเหตุผลของ ผลประโยชน์สาธารณชน

ในประการแรก การอนุญาตให้ใช้สิทธิเชิงบังคับในงานสิทธิบัตร บนเหตุผลของ

การนำสิ่งประดิษฐ์ที่ได้รับสิทธิบัตรมาใช้ประโยชน์อย่างไม่เหมาะสม (nonworking) ซึ่งบัญญัติอยู่ภายใต้ article 83 กล่าวคือ ถ้าสิ่งประดิษฐ์ที่ได้รับสิทธิบัตรใช้ประโยชน์อย่างไม่เหมาะสมในประเทศญี่ปุ่นติดต่อกันเป็นเวลานานกว่า 3 ปี บุคคลที่สนใจในสิ่งประดิษฐ์ที่ได้รับสิทธิบัตรอาจจะเข้ามาทำการเจรจากับผู้ทรงสิทธิบัตร หรือบุคคลที่ผู้ทรงสิทธิบัตรได้ให้สิทธิแต่เพียงผู้เดียวสำหรับการหาประโยชน์ เพื่อการให้สิทธิโดยทั่วไปในการหาประโยชน์จากสิ่งประดิษฐ์ที่ได้รับสิทธิบัตรเช่นนั้นตาม article 83 (1) ถ้าการตกลงไม่ประสบความสำเร็จ หรือการเจรจากับผู้ทรงสิทธิบัตร หรือบุคคลที่ผู้ทรงสิทธิบัตรได้ให้สิทธิแต่เพียงผู้เดียวในการหาประโยชน์ไม่ประสบความสำเร็จ คู่สัญญาที่สนใจในสิ่งประดิษฐ์อาจร้องขอใช้สิ่งประดิษฐ์ที่มีสิทธิบัตรดังกล่าว โดยการตัดสินของอนุญาโตตุลาการ (Arbitration) ของสำนักงานสิทธิบัตร (The Patent Office) ตาม article 83 (2) แทน

Article 83 (1) บัญญัติว่า "เมื่อสิ่งประดิษฐ์ที่ได้รับสิทธิบัตรใช้ประโยชน์อย่างไม่เหมาะสมติดต่อกันเป็นเวลานานกว่า 3 ปี ในประเทศญี่ปุ่น บุคคลใดประสงค์จะใช้สิ่งประดิษฐ์ที่ได้รับสิทธิบัตรดังกล่าวอาจจะร้องขอต่อผู้ทรงสิทธิบัตร หรือบุคคลที่ผู้ทรงสิทธิบัตรได้ให้สิทธิแต่เพียงผู้เดียวในการหาประโยชน์ เพื่อการเจรจาสำหรับการให้สิทธิโดยทั่วไปในการหาประโยชน์จากสิ่งประดิษฐ์ที่ได้รับสิทธิบัตรเช่นนั้น" อย่างไรก็ตาม article 83 (1) บัญญัติว่าบทบัญญัติดังกล่าวนี้จะไม่นำมาใช้เมื่อระยะเวลา 4 ปียังไม่ผ่านไป นับจากวันที่ได้ยื่นคำขอสิทธิบัตรในสิ่งประดิษฐ์นั้น

Article 83 (1) ได้บัญญัติตาม article 5 A (4) ของ The Paris Convention for the protection of Industrial Property ซึ่งบัญญัติว่า "การอนุญาตให้ใช้สิทธิเชิงบังคับในงานสิทธิบัตร จะไม่นำมาใช้บนพื้นฐานของความล้มเหลวในการใช้ประโยชน์ หรือการใช้ประโยชน์อย่างไม่เหมาะสมก่อนระยะเวลา 4 ปี นับจากวันที่ได้ยื่นคำขอสิทธิบัตร หรือระยะเวลา 3 ปี นับจากวันที่ได้ให้สิทธิบัตร แล้วแต่ว่าช่วงระยะเวลาใดจะยาวนานกว่ากัน"

ในประการที่สอง การอนุญาตให้ใช้สิทธิเชิงบังคับในงานสิทธิบัตร ก็มีอยู่เช่นเดียวกัน ในกรณีที่มีความจำเป็นอย่างมากสำหรับการใช้ประโยชน์ในสิ่งประดิษฐ์ที่ได้รับสิทธิบัตร เพื่อผลประโยชน์ของสาธารณชนภายใต้ article 93

article 93 (1) บัญญัติว่า "เมื่อการใช้สิ่งประดิษฐ์ที่ได้รับสิทธิบัตรมี

ความจำเป็นอย่างมาก สำหรับผลประโยชน์ของสาธารณชน บุคคลใดประสงค์จะใช้สิ่งประดิษฐ์ที่ได้รับสิทธิบัตรดังกล่าวอาจร้องขอต่อผู้ทรงสิทธิบัตร และบุคคลที่ผู้ทรงสิทธิบัตร ได้ให้สิทธิแต่เพียงผู้เดียวในการหาประโยชน์ เพื่อการเจรจาสำหรับการให้สิทธิโดยทั่วไปในการใช้ประโยชน์จากสิ่งประดิษฐ์ที่มีสิทธิบัตรเช่นนั้น” ถ้าการตกลงไม่ประสบความสำเร็จ หรือการเจรจากับผู้ทรงสิทธิบัตรหรือบุคคลที่ผู้ทรงสิทธิบัตร ได้ให้สิทธิแต่เพียงผู้เดียวในการหาประโยชน์ ไม่ประสบความสำเร็จ คู่สัญญาที่สนใจอาจจะร้องขอใช้สิ่งประดิษฐ์ที่มีสิทธิบัตรนั้น โดยการตัดสินใจของอนุญาโตตุลาการที่แต่งตั้ง โดยรัฐมนตรีว่าการกระทรวงอุตสาหกรรม และการค้าระหว่างประเทศ ตาม article 93 (2) (ถึงแม้ว่าความสำคัญในบทบาทของการอนุญาตให้ใช้สิทธิเชิงบังคับในงานสิทธิบัตร สำหรับผลประโยชน์ของสาธารณชน ภายใต้ article 93 จะเป็นที่รู้จักกันดี แต่บทบัญญัติดังกล่าวนี้ก็ไม่เคยมีการร้องขอขึ้นมา)¹⁶

กรณีแรก การอนุญาตให้ใช้ลิขสิทธิ์เชิงบังคับในการใช้งานลิขสิทธิ์ที่พิมพ์โฆษณาขึ้นแล้วเมื่อไม่สามารถจะหาที่อยู่เจ้าของลิขสิทธิ์ได้

Article 67 (1) ได้บัญญัติไว้สำหรับสถานการณ์ดังต่อไปนี้คือ เมื่อบุคคลใดต้องการจะใช้งานลิขสิทธิ์ที่พิมพ์โฆษณาขึ้นแล้ว หรืองานลิขสิทธิ์ซึ่งเคยเสนอหรือทำให้มีอยู่ต่อสาธารณชนเป็นเวลานานมาแล้ว บุคคลนั้น ไม่สามารถจะหาที่อยู่เจ้าของลิขสิทธิ์ในการเจรจาเพื่อการอนุญาตให้ใช้งานลิขสิทธิ์ได้ มาตราอนุญาตให้บุคคลดังกล่าวยื่นคำขอต่อผู้อำนวยการสถาบันวัฒนธรรมแห่งชาติ สำหรับการตัดสินใจโดยอนุญาโตตุลาการ และให้ได้รับการอนุญาตจากการใช้งานในวิธีที่กำหนดไว้ในคำตัดสินของอนุญาโตตุลาการ โดยการฝากเงินจำนวนหนึ่งซึ่งมีจำนวนเท่ากับค่าตอบแทนการใช้สิทธิตามสมควร ในลักษณะที่เป็นค่าตอบแทนสำหรับเจ้าของลิขสิทธิ์ ซึ่งจะกำหนดโดยผู้อำนวยการสถาบันวัฒนธรรมแห่งชาติ

Article 67 (2) กำหนดถึงบุคคลผู้ซึ่งได้รับการอนุญาตจากผู้อำนวยการสถาบันวัฒนธรรมแห่งชาติต้องแสดงรายการทำซ้ำสำเนาของงานลิขสิทธิ์ในแต่ละครั้ง การใช้งานลิขสิทธิ์มาทำซ้ำดังกล่าวต้องทำขึ้นภายใต้การตัดสินใจของอนุญาโตตุลาการ ตาม article 67 (1) และ

¹⁶ Ibid., pp. 40-41.

ต้องบอกถึงวันที่ที่ได้มีคำตัดสินของอนุญาโตตุลาการด้วย ตัวอย่างดังต่อไปนี้ แสดงให้เห็นถึงลักษณะการทำงานของ article 67 (1)

เมื่อวันที่ 31 มกราคม ค.ศ. 1977 Keihan Electric Railway K.K. ขอใช้งานลิขสิทธิ์โดยการตัดสินของอนุญาโตตุลาการ เพื่อที่จะใช้งานลิขสิทธิ์ภายใต้ article 67 (1) วันที่ 9 มีนาคม ค.ศ. 1977 ผู้อำนวยการสถาบันวัฒนธรรมแห่งชาติได้เสนอเรื่องราวไปยังสมาคมลิขสิทธิ์ (Copyright Council) เพื่อกำหนดจำนวนค่าตอบแทนการใช้สิทธิ ตาม article 71 ในวันที่ 1 เมษายน ค.ศ. 1977 สมาคมลิขสิทธิ์ตอบกลับมาว่า จำนวนค่าตอบแทนการใช้สิทธิที่เสนอมานั้นเหมาะสมแล้ว วันที่ 14 เมษายน ค.ศ. 1977 ผู้อำนวยการสถาบันวัฒนธรรมแห่งชาติตัดสินจำนวนค่าตอบแทนการใช้สิทธิดังต่อไปนี้ และพิมพ์คำตัดสินจำนวนค่าตอบแทนการใช้สิทธิในหนังสือราชกิจจานุเบกษาในวันที่ 22 เมษายน ค.ศ. 1977

1. ชื่อของงาน : ไม้ทราบ (ตัวอย่างเช่น แผนที่ของเมืองเกียวโตที่มองจากด้านบน)
2. ชื่อของผู้สร้างสรรค์ : Takeo Inoue
3. วิธีการใช้ : การนำแผนที่ซึ่งเป็นงานลิขสิทธิ์มาทำซ้ำบางส่วนลงบนปกของแผ่นพับโฆษณา จำนวน 1,000 สำเนา สำหรับขายในโรงแรมซึ่งพิมพ์โดย Keihan Electric Railway K.K.
4. จำนวนของค่าตอบแทนการใช้สิทธิ : 50,000 เยน

กรณีที่สอง การอนุญาตให้ใช้ลิขสิทธิ์เชิงบังคับในการแพร่เสียงแพร่ภาพงานลิขสิทธิ์ที่ได้พิมพ์โฆษณาขึ้นแล้ว

ภายใต้ article 68 (1) องค์กรแพร่เสียงแพร่ภาพซึ่งต้องการจะแพร่เสียงแพร่ภาพงานลิขสิทธิ์ที่ได้พิมพ์โฆษณาขึ้นแล้ว อาจจะยื่นคำขอต่อผู้อำนวยการสถาบันวัฒนธรรมแห่งชาติเพื่อให้อนุญาโตตุลาการตัดสินการขออนุญาตใช้งานลิขสิทธิ์ ถ้าองค์กรแพร่เสียงแพร่ภาพตกลงกับเจ้าของลิขสิทธิ์เพื่อให้ได้รับการอนุญาตไม่ได้ หรือถ้าองค์กรแพร่เสียงแพร่ภาพไม่อาจเจรจากับเจ้าของลิขสิทธิ์ได้ เมื่ออนุญาโตตุลาการได้อนุญาตให้แก่องค์กรแพร่เสียงแพร่ภาพแล้ว องค์กรแพร่เสียงแพร่ภาพดังกล่าวจะต้องจ่ายค่าตอบแทนการใช้สิทธิให้แก่เจ้าของลิขสิทธิ์ โดยมีจำนวนเท่ากับค่าตอบแทนการใช้สิทธิอันสมควร ซึ่งผู้อำนวยการสถาบันทางวัฒนธรรมจะเป็นผู้กำหนด

Article 68 (2) บัญญัติว่า งานลิขสิทธิ์ซึ่งอยู่ภายใต้การอนุญาตให้ใช้ลิขสิทธิ์เชิงบังคับในการแพร่เสียงแพร่ภาพภายใต้ยี่ห้อข้างต้น อาจจะถูกถ่ายทอสดัญญา โดยทางเคเบิลหรือการติดต่อสื่อสาร ไปสู่สาธารณชน โดยวิธีของอุปกรณ์หรือเครื่องมือสำหรับการรับสัญญาณ ซึ่งจะต้องจ่ายค่าตอบแทนการใช้สิทธิให้กับเจ้าของลิขสิทธิ์ในจำนวนเท่ากับค่าสิทธิอันสมควร เว้นแต่ได้รับการยกเว้นจากการจ่ายค่าตอบแทนการใช้สิทธิ ซึ่งอยู่ภายใต้ article 38

กรณีที่สาม การอนุญาตให้ใช้ลิขสิทธิ์เชิงบังคับในการทำแถบบันทึกเสียง

Article 69 บัญญัติถึง การอนุญาตให้ใช้ลิขสิทธิ์เชิงบังคับเมื่อแถบบันทึกเสียงของงานดนตรีกรรมได้จำหน่ายไปยังสาธารณชน ภายใต้การอนุญาตจากเจ้าของลิขสิทธิ์เป็นเวลากว่า 3 ปีแล้ว บุคคลผู้ต้องการจะทำและจำหน่ายแถบบันทึกเสียงงานดนตรีกรรมไม่สามารถจะทำการตกลงกับเจ้าของลิขสิทธิ์เพื่อการอนุญาตให้บันทึกงานดนตรีกรรมได้ หรือเป็นไปไม่ได้สำหรับบุคคลที่ต้องการจะทำและจำหน่ายแถบบันทึกเสียงของงานดนตรีกรรม ที่จะทำการเจรจากับเจ้าของลิขสิทธิ์ บุคคลดังกล่าวอาจจะยื่นคำขอต่อผู้อำนวยการสถาบันวัฒนธรรมแห่งชาติเพื่อให้อนุญาตโดยตุลาการตัดสินในเรื่องการอนุญาตให้ใช้งานดนตรีกรรม เมื่อได้รับการอนุญาตแล้วบุคคลดังกล่าวต้องจ่ายค่าตอบแทนการใช้สิทธิให้กับเจ้าของลิขสิทธิ์ ในจำนวนเท่ากับค่าสิทธิที่สมควร ซึ่งกำหนดโดยผู้อำนวยการสถาบันวัฒนธรรมแห่งชาติ¹⁷

การอนุญาตให้ใช้ลิขสิทธิ์เชิงบังคับสำหรับการบันทึกงานดนตรีกรรม เพื่อวัตถุประสงค์ในเชิงพาณิชย์ เป็นระบบใหม่สร้างขึ้นเพื่อความสะดวกในการแพร่ขยายงานดนตรีกรรมได้อย่างอิสระ โดยหลีกเลี่ยงการผูกขาดในงานดนตรีกรรมนั้น โดยบริษัทที่ผลิตโสตทัศนวัสดุ¹⁸

ศูนย์วิทยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

¹⁷ Ibid., pp. 235-237.

¹⁸ Stephen M. Stewart, International copyright and neighbouring rights, pp. 608-609.

ตามประเภทที่สาม การอนุญาตให้ใช้ลิขสิทธิ์เชิงบังคับในการแปล ภายใต้ article V (2) ของอนุสัญญาลิขสิทธิ์สากล

ตั้งแต่ประเทศญี่ปุ่นเข้าเป็นสมาชิกในอนุสัญญาลิขสิทธิ์สากล (The Universal Copyright Convention) ผู้พิมพ์ชาวญี่ปุ่นอาจจะได้รับประโยชน์จากการอนุญาตให้ใช้ลิขสิทธิ์เชิงบังคับ (Compulsory License) ในการแปลภายใต้ article V (2) ของอนุญัตยาดังกล่าว เพื่อที่จะสนับสนุนบทบัญญัติของอนุสัญญาลิขสิทธิ์สากล The National Diet ได้ออก "กฎหมายเกี่ยวกับบทบัญญัติที่สร้างข้อยกเว้นกฎหมายลิขสิทธิ์ ซึ่งกำหนดบนการบังคับใช้ตามอนุสัญญาลิขสิทธิ์สากล" (Law No. 86 ,1956)

ตาม article V (2) ของอนุสัญญาลิขสิทธิ์สากล และ article 5 (1) ของกฎหมายภายในได้บัญญัติว่า ถ้าหลังจากการการสิ้นสุดระยะเวลา 7 ปี นับจากวันที่ได้มีการโฆษณางานเขียนซึ่งได้รับความคุ้มครองโดยกฎหมายลิขสิทธิ์เป็นครั้งแรก ภายใต้อนุสัญญาลิขสิทธิ์สากล (U.C.C.) การแปลงานเขียนเช่นนั้น ไม่เคยพิมพ์โฆษณาขึ้นเป็นภาษาญี่ปุ่นโดยเจ้าของสิทธิการแปล หรือไม่เคยพิมพ์โฆษณาขึ้นด้วยการให้อ่านมาจากเจ้าของสิทธิการแปล หรือได้เคยพิมพ์โฆษณาขึ้นมาแต่หมดไปจากตลาดแล้ว โดยไม่มีการพิมพ์โฆษณาขึ้นอีก คนชาติญี่ปุ่นอาจจะพิมพ์โฆษณางานเขียนที่แปลเป็นภาษาญี่ปุ่น จากการอนุญาตของผู้อำนวยการสถาบันวัฒนธรรมแห่งชาติเมื่อ

1. เขาได้ร้องขอ และได้รับการปฏิเสธการให้อ่านมาจากเจ้าของสิทธิการแปล ในการทำและพิมพ์โฆษณางานแปล หรือ

2. หลังจากได้ใช้ความพยายามตามสมควร แล้ว (due diligence) บุคคลที่ต้องการจะพิมพ์โฆษณาแปลไม่สามารถจะค้นหาที่อยู่เจ้าของลิขสิทธิ์ได้

อย่างไรก็ตามได้มีการบัญญัติเพิ่มเติมว่า บุคคลที่ต้องการจะพิมพ์งานแปลในสถานการณ์เช่นนั้นจะต้องจ่ายค่าตอบแทนการใช้สิทธิให้กับเจ้าของสิทธิการแปล หรือฝากเงินเข้าในบัญชีของเจ้าของสิทธิการแปลทั้งหมด หรือบางส่วนจากจำนวนของค่าตอบแทนการใช้สิทธิ ค่าตอบแทนการใช้สิทธิดังกล่าวได้รับการอนุมัติโดยผู้อำนวยการสถาบันวัฒนธรรมแห่งชาติ ซึ่งต้องเป็นไปตามความยุติธรรม และมาตรฐานในระดับระหว่างประเทศ article 5 (4) กำหนดให้ผู้อำนวยการสถาบันทางวัฒนธรรมต้องปรึกษากับสมาคมลิขสิทธิ์ (The Copyright

Council) ก่อนการอนุมัติจำนวนค่าตอบแทนการใช้สิทธิดังกล่าว¹⁹

ตามประเภทที่สี่ การอนุญาตให้ใช้ลิขสิทธิ์เชิงบังคับสำหรับการใช้แถบบันทึกเสียงเพื่อการแพร่เสียงแพร่ภาพ

Article 95 section 2 "สิทธิของผู้แสดง" (Rights of Performers) และ Article 97 section 3 "สิทธิของผู้ผลิตแถบบันทึกเสียง" (Rights of Producers of phonograms) ได้บัญญัติถึง "การใช้ในอันดับรอง" (secondary use) ของแถบบันทึกเสียงซึ่งมีวัตถุประสงค์ในเชิงพาณิชย์

Article 12 ของอนุสัญญากรุงโรม (The Rome Convention) บัญญัติว่า "ถ้าแถบบันทึกเสียงได้บันทึกขึ้นเพื่อจุดประสงค์ในเชิงพาณิชย์ หรือการทำซ้ำแถบบันทึกเสียงเช่นนั้นได้นำมาใช้โดยตรงสำหรับการแพร่เสียงแพร่ภาพ หรือสำหรับการติดต่อสื่อสารไปสู่สาธารณชน ผู้ใช้แถบบันทึกเสียงจะต้องจ่ายค่าตอบแทนการใช้สิทธิอย่างเหมาะสมและเป็นธรรม (Equitable remuneration) เพียงครั้งเดียว ให้กับผู้แสดงหรือผู้ผลิตแถบบันทึกเสียงหรือบุคคลทั้งสองในกรณีที่ไม่มีข้อตกลงระหว่างคู่สัญญาเหล่านี้ กฎหมายภายในอาจจะบัญญัติถึงเงื่อนไขในเรื่องการแบ่งปันค่าตอบแทนการใช้สิทธิไว้" การใช้อันดับรองจะใช้ในการเรียกการใช้แถบบันทึกเสียงสำหรับการแพร่เสียงแพร่ภาพ และการติดต่อสื่อสารไปสู่สาธารณชน

กฎหมายลิขสิทธิ์ของประเทศญี่ปุ่นใน Article 95 และ 97 ใช้คำว่า "การใช้ในอันดับรอง" Article 95 (1) บัญญัติว่า "เมื่อองค์กรแพร่เสียงแพร่ภาพ และบุคคลที่เกี่ยวข้องในการถ่ายทอดสัญญาณโดยทางเคเบิล อันเป็นธุรกิจที่สำคัญสำหรับจุดประสงค์ในการจำหน่ายเพลง ได้ทำการแพร่เสียงแพร่ภาพ หรือถ่ายทอดสัญญาณโดยทางเคเบิลจากแถบบันทึกเสียงซึ่งรวบรวมการแสดงต่าง ๆ โดยมีวัตถุประสงค์ในเชิงพาณิชย์ จากการให้อำนาจของเจ้าของลิขสิทธิ์ ดังที่กำหนดไว้ใน article 91 (1) (ยกเว้นการแพร่เสียงแพร่ภาพซ้ำอีกครั้ง หรือถ่ายทอดสัญญาณโดยทางเคเบิลในการแพร่เสียงแพร่ภาพซ้ำอีกครั้ง) กรณีดังกล่าวข้างต้นจะต้อง

¹⁹ Teruo Doi, The intellectual property law of Japan, pp. 237-238.

มีการจ่ายค่าตอบแทนการใช้สิทธิสำหรับการใช้ครั้งที่สองให้กับผู้แสดง ซึ่งการแสดงของเขาได้มีการแพร่เสียงแพร่ภาพ หรือได้ถ่ายทอดสัญญาณไปโดยทางเคเบิล (ซึ่งมีสิทธิข้างเคียง)"

Article 97 (1) ก็เช่นเดียวกันได้บัญญัติว่า "เมื่อองค์กรแพร่เสียงแพร่ภาพได้ทำการแพร่เสียงแพร่ภาพ หรือส่งสัญญาณโดยทางเคเบิล ในแถบบันทึกเสียงที่มีวัตถุประสงค์ในเชิงพาณิชย์ (เว้นแต่การแพร่เสียงแพร่ภาพซ้ำอีกครั้ง หรือการส่งสัญญาณโดยทางเคเบิลในการแพร่เสียงแพร่ภาพซ้ำอีกครั้ง) กรณีดังกล่าวต้องจ่ายค่าตอบแทนการใช้สิทธิสำหรับการใช้ในอันดับรองให้กับผู้ผลิต ซึ่งแถบบันทึกเสียงของเขาได้มีการแพร่เสียงแพร่ภาพ หรือได้มีการถ่ายทอดสัญญาณโดยทางเคเบิล (ซึ่งมีสิทธิข้างเคียง)"

ผู้ร่างบทบัญญัติเหล่านี้ได้พิจารณาผลประโยชน์ของผู้แสดง ซึ่งมีผลกระทบจากการใช้ในอันดับรองของแถบบันทึกเสียงพอ ๆ กับการจัดความสมดุลของผลประโยชน์ระหว่างบุคคลซึ่งทำการใช้ในอันดับรองในรูปแบบของการดำเนินงานทางด้านธุรกิจ และผู้ผลิตแถบบันทึกเสียง²⁰

ตอนที่ 2 การอนุญาตให้ใช้ลิขสิทธิ์เชิงบังคับในประเทศที่อยู่ในระบบแองโกลแซกซอน

ระบบแองโกลแซกซอนหรือระบบสิทธิในการทำสำเนา (Anglo - Saxon or 'copyright' systems)

พื้นฐานทางปรัชญาของ "ระบบสิทธิในการทำสำเนา" แตกต่างจาก "ระบบสิทธิของผู้ประพันธ์" เพราะเป็นระบบที่เข้มงวดน้อยกว่า ระบบสิทธิในการทำสำเนา เน้นหลักการธรรมดาที่ว่า "ลิขสิทธิ์" เป็นสิทธิที่จะห้ามหรือป้องกัน การลอกเลียน หรือการทำซ้ำงานที่ปรากฏออกมาเป็นตัวตนแล้ว²¹ และมีจุดมุ่งหมายเพื่อคุ้มครองเจ้าของลิขสิทธิ์ จากการทำซ้ำงานลิขสิทธิ์ของเขา โดยไม่ได้รับอนุญาต โดยสาระสำคัญแล้วลิขสิทธิ์เป็นแนวความคิด

²⁰ Ibid., pp. 249-250.

²¹ Ploman & Hamilton, Copyright, intellectual property in the information age, p. 26.

ในทางนิเสธ (negative) คือ เป็นสิทธิที่จะป้องกันบุคคลอื่น จากการเข้ามาเกี่ยวข้องกับงานลิขสิทธิ์ของผู้สร้างสรรค์และบุคคลอื่น ได้อาไปอย่าง ไม่ถูกต้อง ระบบนี้จะเน้นที่ตัววัตถุซึ่งเป็นที่รองรับสิทธิ มากกว่าการสร้างสรรค (อย่างที่ถือยคำ copyright ชวนให้นึกถึง) อันเป็นต้นกำเนิดของสิทธิที่จะป้องกันการทำสำเนางานที่มีลิขสิทธิ์

แนวความคิดสมัยใหม่ของ "ระบบสิทธิในการทำสำเนา" เกิดขึ้นโดยตรงจาก Statue of Queen Anne 1709 ในประเทศอังกฤษ เดิมมีวัตถุประสงค์หลัก คือ คุ้มครองการลงทุนของผู้ขายหนังสือ (ในปัจจุบัน คือ สำนักพิมพ์) ที่ประสบความสำเร็จในฐานะเป็นผู้โฆษณาสมัยใหม่ ระบบ Anglo - Saxon นั้น ให้เหตุผลทางเศรษฐกิจเป็นเหตุผลหลัก ระบบนี้จึงพบว่า ไม่ยากเลยที่จะขยายความคิดในศตวรรษที่ 18 เรื่องการคุ้มครองลิขสิทธิ์ ไปสู่เทคโนโลยีในศตวรรษที่ 20 ผู้ที่สนับสนุนแนวความคิดด้าน "สิทธิของผู้ทำสำเนา" เห็นว่าควรให้ผู้สร้างภาพยนตร์ ผู้ผลิตแถบบันทึกเสียง และในบางกรณีกับองค์กรแพร่เสียงแพร่ภาพ เข้าไปในระบบลิขสิทธิ์ด้วย เพราะภาพยนตร์ แถบบันทึกเสียง และการแพร่เสียงแพร่ภาพเป็นการสื่อความหมายของงานชิ้นใดชิ้นหนึ่ง ได้เช่นเดียวกับงานเขียน ในทางตรงกันข้าม ผู้สนับสนุนแนวความคิดด้าน "สิทธิของผู้ประพันธ์" อย่างเคร่งครัด ไม่อาจยอมรับได้ว่า ผู้สร้างภาพยนตร์ ผู้ผลิตแถบบันทึกเสียง หรือองค์กรที่ทำการแพร่เสียงแพร่ภาพ เป็นผู้ประพันธ์ หรือผู้สร้างสรรค์ได้ โดยถือว่าองค์กรเหล่านี้ เป็นผู้ใช้งานมากกว่าเป็นผู้สร้างสรรค์ใน "ระบบสิทธิของผู้ประพันธ์" ดังนั้นแนวความคิดของ "สิทธิข้างเคียง" (neighbouring right) ซึ่งหมายความถึงสิทธิที่เคียงข้างกับสิทธิของผู้สร้างสรรค์งานขึ้นมา และใช้เป็นหลักกับสิทธิของนักแสดง สิทธิของผู้ผลิตแผ่นเสียง และสิทธิขององค์กรแพร่เสียงแพร่ภาพ ขณะที่ "ระบบสิทธิในการทำสำเนา" ส่วนใหญ่ได้ให้ลิขสิทธิ์แก่องค์กรดังกล่าวข้างต้น แม้ว่าในขอบเขตที่น้อยกว่าหรือระยะเวลาที่สั้นกว่าก็ตาม ทั้งนี้เพราะถือว่าเหตุผลทางด้านเศรษฐกิจมีความสำคัญกว่า กลุ่มประเทศใน "ระบบสิทธิในการทำสำเนา" เห็นว่าเจ้าของสิทธิในฐานะผู้สร้างภาพยนตร์ หรือผู้ผลิตแถบบันทึกเสียง หรือองค์กรที่ทำการแพร่เสียงแพร่ภาพ จะเป็นบริษัท หรือห้างหุ้นส่วนอันเป็นนิติบุคคล ก็สามารถเป็นเจ้าของลิขสิทธิ์คนแรกได้ผู้มีสิทธิได้

ปรัชญาทั่วไปของ "ระบบสิทธิในการทำสำเนา" คือ บุคคลใดก็ตามที่ได้มีการสร้างสรรค์งานชิ้นเป็นครั้งแรก และได้ลงทุนกับการสร้างสรรค์งาน รวมทั้งนำออกสู่ตลาด

ย่อมจะต้องรับเอาความเสี่ยงภัยในกิจการงานที่ได้ทำลงไปนั้นอันจะเกิดขึ้นในภายหลัง จึงควรที่จะให้เขาได้รับสิทธิในการเก็บเกี่ยวผลประโยชน์จากงานนั้นได้ แต่จะสามารถทำเช่นนั้นได้ ต่อเมื่อได้รับความคุ้มครองโดยสิทธิอันหนึ่ง เพราะถ้าผู้สร้างสรรค์ไม่ได้รับความคุ้มครอง บุคคลที่ลอกเลียนก็จะผลิตผลงานออกมา ซึ่งมีรูปแบบเหมือนกันและมีราคาถูกกว่า เพราะบุคคลที่ลอกเลียนเขาไม่ได้ทำให้เกิดการสร้างสรรคงานขึ้นเป็นครั้งแรก และไม่ได้รับเอา ความเสี่ยงต่าง ๆ ที่ผู้สร้างสรรค์งานได้ลงทุนไป ดังนั้นบุคคลที่ลอกเลียนงานอาจจะขายงาน ที่ตนทำออกมาในราคาที่ต่ำกว่าราคางานของผู้ริเริ่มสร้างสรรค์ในตลาดได้ ด้วยเหตุผล ดังกล่าวก่อให้เกิดผลตามมา 2 ประการ คือ

ประการแรก ผู้ลอกเลียนงานจะเก็บเกี่ยวผลประโยชน์อย่างไม่เป็นธรรม ซึ่ง บางครั้งก็มีจำนวนมหาศาล

ประการที่สอง ผู้สร้างสรรค์จะขาดมูลเหตุจูงใจสำหรับการสร้างสรรคงานใหม่ ๆ ที่คล้ายกัน และสาธารณชนจะขาดประโยชน์ เพราะปราศจากการแข่งขันกัน เพื่อจะ สร้างสรรคงานให้กว้างขวางขึ้น

ดังนั้น การให้ลิขสิทธิ์แก่ผู้สร้างสรรค์ตาม ระบบสิทธิในการทำสำเนา มีวัตถุประสงค์ เพื่อส่งเสริม สนับสนุน รวมทั้งกระตุ้นการลงทุนสำหรับการผลิต และการนำออกเผยแพร่ ซึ่งงานสร้างสรรค์ทางวรรณกรรม และศิลปกรรม ระบบนี้จึงเป็นระบบที่มุ่งส่งเสริม หน่วยงานลิขสิทธิ์ออกโฆษณา และลงทุนในการนำงานเช่นว่านั้นออกสู่สาธารณชน ซึ่งการกระทำ ดังกล่าวนั้นจะทำให้ความรู้ต่าง ๆ ได้แพร่หลายมากยิ่งขึ้น และเป็นการกระตุ้นให้เกิด การสร้างสรรคงานศิลป์ อีกทั้งทำให้มนุษยชาติได้รับประโยชน์ด้วย อันถือได้ว่าเป็นทฤษฎี เพื่อประโยชน์ของสาธารณชน (public interest theory) กลไกที่สำคัญอันหนึ่ง สำหรับการส่งเสริมผลประโยชน์ของสาธารณชน (public interest) ซึ่งประเทศที่มี กฎหมายลิขสิทธิ์อยู่บนพื้นฐานระบบสิทธิในการทำสำเนาได้ยอมรับ และนำมาใช้ ได้แก่ หลักการ อนุญาตให้ใช้ลิขสิทธิ์เชิงบังคับ (compulsory licence) อันเป็นหลักการจำกัดสิทธิ แต่เพียงผู้เดียวของผู้สร้างสรรค์ประเภทหนึ่ง โดยหลักการอนุญาตให้ใช้ลิขสิทธิ์เชิงบังคับ จะไม่เป็นที่ยอมรับของประเทศที่มีกฎหมายลิขสิทธิ์อยู่บนพื้นฐานระบบสิทธิของผู้ประพันธ์ แต่ หลักการดังกล่าวนี้ก็ได้นำมาใช้สำหรับบางประเทศ ที่มีกฎหมายลิขสิทธิ์อยู่บนพื้นฐานระบบ สิทธิของผู้ประพันธ์ โดยจะนำมาใช้ในสถานการณ์ที่จำเป็นจริงๆ เท่านั้น เช่น เยอรมันตะวันตก

ญี่ปุ่น เป็นต้น

ระบบสิทธิในการทำสำเนา ไม่เหมือนกับ ระบบสิทธิของผู้ประพันธ์ คือ ไม่มีการรับรองสิทธิทางศีลธรรม (moral right) ไว้เป็นการเฉพาะ แม้การชดเชยบางอย่างที่สิทธิทางศีลธรรมได้ให้แก่ผู้สร้างสรรค์งานไม่ได้อยู่ภายใต้เรื่องลิขสิทธิ์โดยตรง แต่ก็ปรากฏอยู่ในกฎหมายอื่น เช่น การทำให้ชื่อเสียงของผู้สร้างสรรค์เสื่อมเสีย (defamation) การผิดสัญญา หรือการฝ่าฝืนที่ห้ามมิให้นำออกโฆษณา (breach of confidence) หรือเป็นการลวงขาย (passing - off) โดยจำเลยพยายามทำให้สาธารณชนเข้าใจผิดว่า จำเลยเป็นผู้สร้างสรรค์มิใช่โจทก์²²

2.1 การอนุญาตให้ใช้ลิขสิทธิ์เชิงบังคับ ในประเทศสหรัฐอเมริกา

ลักษณะทั่วไปของการอนุญาตให้ใช้ลิขสิทธิ์เชิงบังคับ

การขอใช้งานลิขสิทธิ์ของผู้สร้างสรรค์ โดยปกติผู้ขอใช้งานลิขสิทธิ์จะต้องได้รับการอนุญาตจากเจ้าของลิขสิทธิ์ ผู้ซึ่งเป็นคนวางข้อกำหนดต่าง ๆ โดยผ่านการเจรจาตกลงกัน ตัวอย่างเช่น ถ้า A ต้องการจะผลิตงานของ B ซ้ำ อันเป็นรูปภาพที่มีลิขสิทธิ์ในโปสเตอร์ A จะต้องได้รับการมอบอำนาจจาก B ก่อน และข้อกำหนดสำหรับการทำข้อตกลงต่อมาจะขึ้นอยู่กับเงื่อนไข หรือกลไกของราคาตลาด กล่าวคือ สิทธิแต่เพียงผู้เดียว (exclusive right) ของเจ้าของลิขสิทธิ์ เพื่อการทำซ้ำ ดัดแปลง เล่น หรือแสดงงานลิขสิทธิ์ของเขา ได้พบกับข้อจำกัดทางกฎหมายอันซับซ้อนหลายอย่าง โดยกฎหมายได้ยกเว้นการทำซ้ำ การเล่น หรือแสดง จากการควบคุมของเจ้าของลิขสิทธิ์ ซึ่งแทนที่ด้วยแบบแผนของการอนุญาตให้ใช้ลิขสิทธิ์เชิงบังคับ ภายใต้แบบแผนของการอนุญาตให้ใช้ลิขสิทธิ์เชิงบังคับ ผู้ขอใช้งานลิขสิทธิ์สามารถใช้งานลิขสิทธิ์ได้ โดยไม่ต้องขออนุญาตจากเจ้าของลิขสิทธิ์ก่อน ตราบเท่าที่ผู้ขอใช้งานลิขสิทธิ์ได้ปฏิบัติตามระเบียบที่กฎหมายกำหนดไว้ และจ่ายค่าตอบแทน

²² Stephen M. Stewart, International copyright and neighbouring rights, pp. 7-10.

การใช้สิทธิ (Fee) ตามที่ได้ระบุไว้ให้กับเจ้าของลิขสิทธิ์²³ เช่น ค่าตอบแทนการใช้สิทธิที่ผู้พิมพ์ หรือผู้โฆษณางานลิขสิทธิ์จ่ายให้แก่ผู้แต่งหนังสือ หรือผู้ประกอบการสินค้าจ่ายให้แก่ผู้ประดิษฐ์ รูปแบบของสินค้า ตามกฎหมายได้กำหนดไว้ เมื่อได้ปฏิบัติตามกระบวนการตามกฎหมายดังกล่าว แล้ว แบบแผนของการอนุญาตให้ใช้ลิขสิทธิ์เชิงบังคับก็จะถูกนำมาใช้

สิทธิแต่เพียงผู้เดียวที่อยู่ภายใต้การอนุญาตให้ใช้ลิขสิทธิ์เชิงบังคับ เนื่องมาจาก ปัญหาระหว่างผลประโยชน์ในทางกฎหมาย และผลประโยชน์ของอุตสาหกรรม เกิดการขัดแย้งกันอย่างรุนแรง สภานิติบัญญัติจึงได้พยายามหาตำแหน่ง สำหรับการประนีประนอมความขัดแย้งดังกล่าว โดยวางอยู่ที่แห่งใดแห่งหนึ่งระหว่าง สิทธิแต่เพียงผู้เดียว และการไม่มีสิทธิใดๆ เลย ซึ่งในความเป็นจริงแล้ว การที่สภานิติบัญญัติได้ยอมรับหลักเศรษฐศาสตร์ของการอนุญาตให้ใช้ลิขสิทธิ์เชิงบังคับนั้น ไม่ใช่เพราะเศรษฐศาสตร์ด้านการตลาด แต่เป็นเพราะนโยบายทางการเมืองที่เป็นเอกลักษณ์²⁴

กฎหมายลิขสิทธิ์ปี ค.ศ.1976 ของประเทศสหรัฐอเมริกา ได้บัญญัติรูปแบบของการอนุญาตให้ใช้ลิขสิทธิ์เชิงบังคับ (compulsory license) สำหรับการใช้งานลิขสิทธิ์ที่สำคัญ 5 ประการ ดังนี้

1. การให้อนุญาตสำหรับระบบเคเบิลทีวี (The Cable License of section 111)

กำหนดให้มีการอนุญาตให้ใช้ลิขสิทธิ์เชิงบังคับ สำหรับการถ่ายทอดสัญญาณ ทุติยภูมิ (secondary transmission) โดยระบบเคเบิลทีวี

²³ Robert A. Gorman & Jane C. Ginsburg, Copyright for the nineties Cases and materials, 3rd ed. (Virginia : The Michie Company, 1989), p. 37.

²⁴ Paul Goldstein, Copyright, patent, trademark and related state doctrines Cases and materialson the law of intellectual property, 2nd ed. (Newyork : The Foundation Press, Inc., 1981), p.753.

2. การให้อนุญาตสำหรับการบันทึกและการจำหน่ายแถบบันทึกเสียง (The Mechanical License of section 115)

กำหนดให้มีการอนุญาตให้ใช้ลิขสิทธิ์เชิงบังคับ สำหรับการผลิตและการจำหน่ายแถบบันทึกเสียง ในงานดนตรีกรรมที่มีได้เกี่ยวข้องกับเนื้อหาส่วนใหญ่ของงานนาฏกรรม (nondramatic musical works)

3. การให้อนุญาตสำหรับตู้เพลงหยอดเหรียญ (The Jukebox License of section 116)

กำหนดให้มีการอนุญาตให้ใช้ลิขสิทธิ์เชิงบังคับ สำหรับการแสดงต่อสาธารณชน ในงานดนตรีกรรมที่มีได้เกี่ยวข้องกับเนื้อหาส่วนใหญ่ของงานนาฏกรรม (nondramatic musical works) โดยผู้ดำเนินงานด้านตู้เพลงหยอดเหรียญ (jukebox operators) ต่อมา การอนุญาตให้ใช้ลิขสิทธิ์เชิงบังคับสำหรับตู้เพลงหยอดเหรียญถูกแทนที่โดยระบบการอนุญาตที่มีการเจรจาด้วยความสมัครใจ (voluntarily negotiated license) ซึ่งมีผลใช้บังคับในวันที่ 1 มีนาคม ค.ศ. 1989 ตาม section 116 (ดังที่ได้มีการแก้ไขโดยบทแก้ไขกฎหมายเพื่อให้สอดคล้องกับอนุสัญญาเบอร์น^๔ (the Berne Convention Implementation Act of 1988)

4. การให้อนุญาตสำหรับการแพร่เสียงแพร่ภาพสู่สาธารณะ (The Public Broadcasting License of section 118)

กำหนดให้มีการอนุญาตให้ใช้ลิขสิทธิ์เชิงบังคับ สำหรับการใช้งานลิขสิทธิ์ที่ระบุไว้ โดยองค์กรแพร่เสียงแพร่ภาพที่มีวัตถุประสงค์ไม่หากำไร (non-commercial broadcasting entities)

5. การให้อนุญาตสำหรับการถ่ายทอดสัญญาณซ้ำโดยทางดาวเทียม (The Satellite Retransmission License of section 119)

กำหนดให้มีการอนุญาตให้ใช้ลิขสิทธิ์เชิงบังคับเป็นการชั่วคราว สำหรับการถ่ายทอดสัญญาณซ้ำโดยผ่านทางดาวเทียม (Satellite Retransmission) ไปสู่สาธารณชน สำหรับการรับชมภายในบ้าน (private viewing) ดังที่ได้มีการแก้ไขโดยกฎหมายสำหรับการรับสัญญาณดาวเทียมเพื่อการรับชมภายในบ้าน (The Satellite Home

Viewer Act of 1988)²⁵

ในงานลิขสิทธิ์แต่ละประเภทดังกล่าวข้างต้น ซึ่งอยู่บนหลักการอนุญาตให้ใช้ลิขสิทธิ์เชิงบังคับ จะมีกฎข้อบังคับที่เกี่ยวข้องแตกต่างกันออกไป โดยบทบัญญัติของการอนุญาตให้ใช้ลิขสิทธิ์เชิงบังคับ จะได้รับการตรวจตราดูแลการบริหาร โดยองค์การของรัฐบาลที่จัดตั้งขึ้นใหม่ อันได้แก่ คณะกรรมการกำหนดค่าตอบแทนการใช้สิทธิในงานลิขสิทธิ์ (The Copyright Royalty Tribunal) ซึ่งมีหน้าที่กำหนดอัตราค่าตอบแทนการใช้สิทธิ และจัดสรรค่าตอบแทนการใช้สิทธิให้กับเจ้าของลิขสิทธิ์ รวมทั้งปรับปรุงค่าตอบแทนการใช้สิทธิในงานอันมีลิขสิทธิ์ที่อยู่ภายใต้การอนุญาตให้ใช้ลิขสิทธิ์เชิงบังคับ

ผู้เชี่ยวชาญที่เกี่ยวข้องกับกฎหมายลิขสิทธิ์บางท่าน ได้วิจารณ์ กฎหมายลิขสิทธิ์ปี ค.ศ. 1976 ว่า บทบัญญัติที่เกี่ยวข้องกับการอนุญาตให้ใช้ลิขสิทธิ์เชิงบังคับมีความยุ่งยาก และซับซ้อนกับการควบคุมอย่างเข้มงวดในกระบวนการทางปฏิบัติที่จะนำไปสู่การขอใช้งานลิขสิทธิ์ และมีแนวโน้มเป็นที่น่าเสียดายที่จะยกเป็นตัวอย่างได้เช่น หลักการดังกล่าวจะเกิดจากการเจรจาไปยังผู้แทนของเจ้าของลิขสิทธิ์ เช่น สมาคมจัดเก็บค่าตอบแทนการใช้สิทธิ (collecting Society) ผู้เชี่ยวชาญเหล่านั้น ได้แสดงความเสียใจต่อแนวโน้มที่ไม่ได้เกิดขึ้น ที่ผู้ใช้งานลิขสิทธิ์ปรารถนากระบวนการที่สะดวกไม่ยุ่งยาก เพื่อขอใช้ค่าตอบแทนการใช้สิทธิให้แก่เจ้าของลิขสิทธิ์ในการใช้งานลิขสิทธิ์ของผู้สร้างสรรค์ แต่กลับถูกแทนที่ด้วยบทบัญญัติที่ยุ่งยากและเข้มงวด แต่จะต้องกล่าวอีกครั้งว่าในแต่ละงานลิขสิทธิ์ 5 ประเภท ดังกล่าว ระบบการอนุญาตให้ใช้ลิขสิทธิ์เชิงบังคับถูกกำหนดให้มีความสำคัญ โดยการยกเว้นความรับผิดชอบแก่การใช้งานลิขสิทธิ์ที่ยุ่งยากซับซ้อน และยกเว้นอุตสาหกรรมขนาดใหญ่ที่สร้างขึ้นบนพื้นฐานของการใช้งานลิขสิทธิ์โดยชอบธรรม (Free Use) ด้วยเหตุนี้ การกำหนดระดับของการควบคุมลิขสิทธิ์ จึงให้ความมั่นคงแก่กฎเกณฑ์ที่สร้างผลประโยชน์พิเศษ ซึ่งเกิดมาจากสถานการณ์เหล่านี้ การกำหนดระดับของการควบคุมลิขสิทธิ์นี้ ต้องพิจารณาว่าเป็น

²⁵ Marshall A. Leaffer, Understanding copyright law (New York : Matthew Bender , 1989), p. 206.

ความสำเร็จอันหนึ่ง แม้ว่าต้องอยู่ภายใต้ระบบการอนุญาตให้ใช้ลิขสิทธิ์เชิงบังคับ²⁶

1. การถ่ายทอดสัญญาณชั้นรอง (Secondary Transmissions)

section 111 ในเบื้องต้นได้นำไปสู่ระบบการอนุญาตให้ใช้ลิขสิทธิ์เชิงบังคับที่ซับซ้อน สำหรับการถ่ายทอดสัญญาณการแพร่เสียงแพร่ภาพทางอากาศซ้ำ โดยระบบเคเบิลทีวี (cable television systems) ซึ่งระบบเคเบิลทีวีได้เลือกโปรแกรมการแพร่เสียงแพร่ภาพที่เกิดจากความคิดริเริ่มสร้างสรรค์ของบุคคลอื่น และถ่ายทอดโปรแกรมดังกล่าวต่อไปอีกครั้ง ให้กับสมาชิกที่ชำระค่าใช้จ่ายก่อนชม ก่อนมีกฎหมายลิขสิทธิ์ปี ค.ศ. 1976 ได้มีคำพิพากษาศาลฎีกาที่สำคัญ 2 ฉบับ ตัดสินว่า อุตสาหกรรมเคเบิลทีวีไม่จำเป็นต้องจ่ายค่าตอบแทนการใช้สิทธิ (Royalties) สำหรับการถ่ายทอดสัญญาณซ้ำโดยระบบเคเบิลทีวีในสัญญาณที่แพร่เสียงแพร่ภาพออกไปทางอากาศ ความขัดแย้งในเรื่องเคเบิลทีวีได้กลายมาเป็นประเด็นที่มีการโต้เถียงกันอย่างมากที่สุด ในระหว่างขั้นตอนที่มีการแก้ไขกฎหมายซึ่งได้นำไปสู่มาตราที่ซับซ้อนที่สุดและยาวที่สุดในกฎหมายลิขสิทธิ์ปี ค.ศ. 1976 ผลของหลักการอนุญาตให้ใช้ลิขสิทธิ์เชิงบังคับ เป็นตัวแทนของการประนีประนอมที่ผสมผสานเข้าด้วยกันอย่างระมัดระวังในระหว่างกลุ่มอุตสาหกรรมด้วยกัน ซึ่งการอนุญาตให้ใช้ลิขสิทธิ์เชิงบังคับได้ลบล้างแนวคำพิพากษาของศาลฎีกาก่อน ๆ ที่ได้มีการตัดสินไว้ ดังนั้น ภายใต้ section 111 ระบบเคเบิลทีวีต้องอยู่ภายใต้ความรับผิดชอบในทางกฎหมายลิขสิทธิ์อย่างเต็มที่ สำหรับการถ่ายทอดสัญญาณซ้ำโดยระบบเคเบิลทีวี เว้นแต่ระบบเคเบิลทีวีจะปฏิบัติตามข้อกำหนดของการอนุญาตให้ใช้ลิขสิทธิ์เชิงบังคับ เช่น รายงานข้อกำหนดต่าง ๆ สำหรับการถ่ายทอดสัญญาณซ้ำ และจ่ายค่าตอบแทนการใช้สิทธิ อัตราค่าตอบแทนการใช้สิทธิในชั้นแรกได้กำหนดไว้ในกฎหมายลิขสิทธิ์ ค.ศ. 1976 และคณะกรรมการกำหนดค่าตอบแทนการใช้สิทธิ (The Copyright Royalty Tribunal) จะปรับอัตราค่าตอบแทนการใช้สิทธิเป็นระยะ ๆ เพื่อให้เกิดความเหมาะสมกับสถานการณ์ปัจจุบัน

²⁶ Stephen M. Stewart, International copyright and neighbouring rights, pp. 495-496.

โครงสร้างทั้งหมดของ section 111

การทำความเข้าใจกับ section 111 อันเป็นมาตราที่ซับซ้อนและยาวที่สุดในกฎหมายลิขสิทธิ์ปี ค.ศ. 1976 สามารถทำได้โดยการจดจำโครงสร้างทั้งหมดของบทบัญญัติดังกล่าว เพื่อให้เกิดความเข้าใจได้ง่ายขึ้น

subsection (a) เป็นการยกเว้นการละเมิดสิทธิการแสดง สำหรับการถ่ายทอดสัญญาณชั้นรอง (Secondary Transmissions) ในงานลิขสิทธิ์ 4 ประเภทภายใต้ section 106 (4)

subsection (b) กำหนดให้มีความรับผิดชอบเต็มที่ในการถ่ายทอดสัญญาณชั้นรอง (Secondary Transmissions) ในหมู่ผู้ชมที่มีจำนวนจำกัด เช่น การบริการทางเคเบิลที่ต้องชำระค่าใช้จ่ายก่อนชม และการบริการดนตรีประกอบ (pay cable and background music services)

subsection (c) กำหนดแบบแผนการอนุญาตให้ใช้ลิขสิทธิ์เชิงบังคับ สำหรับระบบเคเบิลทีวี (cable television systems)

subsection (d) การมีผลบังคับของ การอนุญาตให้ใช้ลิขสิทธิ์เชิงบังคับ สำหรับระบบเคเบิลทีวี (cable television systems) และกำหนดหน้าที่ของคณะกรรมการกำหนดค่าตอบแทนการใช้สิทธิในงานลิขสิทธิ์ (The Copyright Royalty Tribunal)

subsection (e) บัญญัติถึงวิธีปฏิบัติอันแน่นอน ในปัญหาของระบบเคเบิลทีวีที่มาจากต่างประเทศ (off-shore cable systems)

subsection (f) บัญญัติถึงคำนิยามทางเทคนิค ในเรื่องของเคเบิลที่ไม่ได้บัญญัติไว้ใน section 101

ข้อยกเว้นทั่วไปของ section 111 (a)

1. clause (1) การถ่ายทอดสัญญาณเข้าไปยังที่พำนัก ซึ่งให้เข้าพักเป็นการส่วนตัว (Retransmissions to Private Lodgings)

section 111 (a)(1) ได้ให้ข้อยกเว้นโดยทั่วไปสำหรับการถ่ายทอดสัญญาณชั้นรอง ข้อยกเว้นนี้ ได้วางให้พ้นไปจากความรับผิดชอบในทางลิขสิทธิ์ การถ่ายทอดสัญญาณประกอบด้วย "การถ่ายทอดทั้งหมดของการแพร่เสียงแพร่ภาพไปยังที่พำนักส่วนตัวของผู้เช่า หรือ

ผู้อยู่อาศัย ที่ไม่ได้ชำระค่าชมโดยตรงให้กับการถ่ายทอดสัญญาณชั้นรอง ซึ่งการถ่ายทอดดังกล่าวเป็นการถ่ายทอดโดยการจัดการของ โรงแรม อพาร์ทเมนต์ หรือสถานที่ที่มีลักษณะทำนองเดียวกัน" ข้อยกเว้นนี้จำกัดเพียงการถ่ายทอดอย่างธรรมดาในการส่งสัญญาณ และผู้ถ่ายทอดสัญญาณซ้ำไม่สามารถดัดแปลง หรือเปลี่ยนสัญญาณไม่ว่าในทางใด ๆ อย่างเช่น โดยการตัดโฆษณาออก หรือการเพิ่มโฆษณาเข้ามาจากที่มีอยู่เดิม ยิ่งไปกว่านั้นคำว่า "private lodgings" ถูกจำกัดเพียงที่พำนักส่วนตัว หรือห้องที่ใช้สำหรับงานเลี้ยงส่วนตัว และไม่รวมถึงห้องรับประทานอาหาร ห้องประชุม หรือสถานที่ใด ๆ ที่อยู่นอกขอบเขตโดยปกติของความเป็นส่วนตัว และรวมถึงห้องที่รู้จักกันดีในทางสังคม ในที่สุดแล้ว รายงานของที่ประชุมสภานิติบัญญัติได้ระบุว่า การวางวิทยุ หรือเครื่องรับโทรทัศน์โดยปกติในห้องพักส่วนตัวในโรงแรม ไม่เป็นการละเมิดลิขสิทธิ์

2. clause (2) การถ่ายทอดสัญญาณในทางการศึกษา (Instructional Transmissions)

ใน section 111 (a)(2) ได้บัญญัติยืนยันอีกครั้งว่า การถ่ายทอดสัญญาณเพื่อการศึกษา ซึ่งอยู่ภายใต้ section 110 (2) ไม่เป็นการละเมิดลิขสิทธิ์

3. clause (3) ข้อยกเว้นสำหรับผู้ถ่ายทอดสัญญาณที่ไม่ดำเนินการส่งสัญญาณด้วยตนเอง (The Passive Carrier Exemption)

ใน section 111 (a)(3) รู้จักกันในฐานะเป็น "ข้อยกเว้นสำหรับผู้ถ่ายทอดสัญญาณที่ไม่ดำเนินการส่งสัญญาณด้วยตนเอง" เป็นการยกเว้นจากความรับผิดชอบในทางกฎหมายลิขสิทธิ์ ผู้ถ่ายทอดสัญญาณดังกล่าว ได้แก่ AT&T ซึ่งเป็นเพียงผู้ติดตั้งสาย และเคเบิลสำหรับให้บุคคลอื่นใช้ในการถ่ายทอดสัญญาณ ผู้ถ่ายทอดสัญญาณดังกล่าวได้รับการยกเว้นจากการละเมิดลิขสิทธิ์ ตราบเท่าที่ผู้ถ่ายทอดสัญญาณไม่ควบคุมเนื้อหา และไม่ได้เลือกผู้รับการถ่ายทอดสัญญาณชั้นรอง

4. clause (4) ข้อยกเว้นของผู้ทำการถ่ายทอดสัญญาณชั้นรอง (Secondary Transmitter Exemption)

ใน section 111 (a)(4) ได้ยกเว้นผู้ทำการถ่ายทอดสัญญาณชั้นรอง ซึ่งเป็นผู้จัดหาผู้แปล หรือผู้สนับสนุนเพื่อปรับปรุงการรับสัญญาณ โดยผู้ถ่ายทอดสัญญาณชั้นรองดำเนินงานไปบนวัตถุประสงค์ของการไม่ทำกำไร

ถึงแม้ว่าการถ่ายทอดสัญญาณเข้า เป็นงานประเภทหนึ่งที่ได้รับการยกเว้น ตามที่ได้กล่าวไว้ข้างต้น แต่ภายใต้ section 111 (b) การละเมิดลิขสิทธิ์จะเกิดขึ้น ถ้าการถ่ายทอดสัญญาณครั้งแรก (Primary Transmissions) ไม่ได้ตั้งใจทำขึ้นสำหรับ สาธารณชนส่วนใหญ่ แต่ทำขึ้นสำหรับกลุ่มคนที่อยู่ในความควบคุมของผู้ทำการถ่ายทอดสัญญาณ ครั้งแรกเท่านั้น การถ่ายทอดสัญญาณเหล่านี้รวมถึงการบริการ ดังเช่น การบริการดนตรี ประกอบ การบริการทางโทรทัศน์ที่ต้องชำระค่าใช้จ่ายก่อนชม หรือการแพร่เสียงแพร่ภาพ ในระบบวงจรปิดซึ่งใช้ใน โรงภาพยนตร์ การถ่ายทอดสัญญาณขึ้นรอง แม้ว่าจะส่งไปยัง กลุ่มคนที่อยู่ในความควบคุมของผู้ทำการถ่ายทอดสัญญาณขึ้นรองก็ไม่สามารถจะดำเนินคดีได้ ถ้า การถ่ายทอดสัญญาณครั้งแรก ได้ทำขึ้น โดยสถานีแพร่เสียงแพร่ภาพที่ได้รับอนุญาตจาก "คณะกรรมการสื่อสารของสหรัฐ" (The Federal Communications Commission, FCC) ซึ่งคณะกรรมการสื่อสารของสหรัฐ เป็นผู้กำหนดการถ่ายทอดสัญญาณขึ้นรอง และในการถ่ายทอด สัญญาณ ไม่ได้มีการเปลี่ยนแปลงในวิธีใด ๆ

การอนุญาตให้ใช้ลิขสิทธิ์เชิงบังคับสำหรับระบบเคเบิล

section 111 (c) ด้บัญญัติโครงสร้างโดยทั่วไปของการอนุญาตให้ใช้ลิขสิทธิ์ เชิงบังคับ ซึ่งเป็นเงื่อนไขในข้อกำหนดการรายงานรายละเอียดต่าง ๆ เกี่ยวกับการถ่ายทอด สัญญาณทางเคเบิล และการจ่ายค่าตอบแทนการใช้สิทธิซึ่งกำหนดใน section 111 (d) การอนุญาตให้ใช้ลิขสิทธิ์เชิงบังคับ จะนำมาใช้กับการถ่ายทอดสัญญาณเข้าของสัญญาณที่แพร่เสียง แพร่ภาพทางอากาศ และไม่นำมาใช้กับการถ่ายทอดสัญญาณขึ้นรอง ในกรณีที่มีการถ่ายทอดสัญญาณ ครั้งแรกไม่มีการแพร่เสียงแพร่ภาพ วิธีดังกล่าวนี้หมายความว่า ระบบเคเบิลสามารถถ่ายทอด สัญญาณเข้าได้เพียงแค่ว่า โปรแกรมที่เกิดจากความคิดริเริ่มสร้างสรรค์ของสถานีที่ทำการแพร่เสียง แพร่ภาพ โดยเป็นสถานีที่ได้รับอนุญาตจากคณะกรรมการสื่อสารของสหรัฐ (FCC) ดังเช่น บริษัท CBS อย่างไรก็ตาม ระบบเคเบิลไม่สามารถถ่ายทอดสัญญาณเข้าใน โปรแกรมที่มีได้มี การแพร่เสียงแพร่ภาพ เช่น โปรแกรมที่ระบบเคเบิลที่อื่นได้สร้างสรรค์ขึ้น

การถ่ายทอดสัญญาณที่ได้มีการแพร่เสียงแพร่ภาพนั้น ระบบเคเบิลทีวี ไม่สามารถจะเปลี่ยนเนื้อหาของการแพร่เสียงแพร่ภาพในครั้งแรกได้ตามใจชอบไม่ว่าในทางใด ๆ แต่มีข้อยกเว้นอยู่ใน section 111 (c)(3) โดยอนุญาตให้มีการเปลี่ยนแปลงโฆษณา ในทางการค้าที่ทำขึ้นโดยผู้ที่เกี่ยวข้องสำหรับการทำวิจัยตลาดด้านการโฆษณา ซึ่งต้องทำ

โดยมีความยินยอมล่วงหน้าของผู้ทำการโฆษณาเดิม แต่ถ้าเป็นเรื่องของการทำลายเนื้อหาของ
 การแพร่เสียงแพร่ภาพครั้งแรก ระบบเคเบิลทีวีจะถูกกำหนดให้มีความรับผิดชอบในทางกฎหมาย
 ลิขสิทธิ์อย่างเต็มที่

ระบบการอนุญาตใช้ลิขสิทธิ์เชิงบังคับ โดยปกติไม่นำมาใช้กับการแพร่เสียง
 แพร่ภาพของต่างประเทศ เว้นแต่การแพร่เสียงแพร่ภาพของต่างประเทศได้ทำขึ้นโดยสถานที่ทำ
 การแพร่เสียงแพร่ภาพ ซึ่งสถานที่นี้ได้รับอนุญาตจากคณะกรรมการสื่อสารของสหรัฐ (FCC) ดังนั้น
 ระบบเคเบิลทีวีในประเทศสหรัฐอเมริกา จะอยู่ภายใต้ความรับผิดชอบในทางกฎหมายลิขสิทธิ์
 อย่างเต็มที่ ถ้าระบบเคเบิลทีวีได้ทำการถ่ายทอดสัญญาณเข้า ซึ่งการแพร่เสียงแพร่ภาพของสถานี
 โทรทัศน์ของประเทศอังกฤษ แต่กฎหมายได้บัญญัติข้อยกเว้นขึ้น สำหรับสัญญาณของ
 ประเทศแคนาดา และสัญญาณของประเทศเม็กซิโก ซึ่งได้รับอนุญาตโดยหน่วยงานของรัฐบาล²⁷
 สำหรับการถ่ายทอดสัญญาณเข้าของประเทศแคนาดา ระบบเคเบิลต้องตั้งอยู่ในเขตทางภูมิศาสตร์
 ที่มีการจำกัดพื้นที่ให้อยู่ในประเทศสหรัฐอเมริกาคือ ภายในระยะ 150 ไมล์ นับจากชายแดน
 ระหว่างประเทศแคนาดาและประเทศสหรัฐอเมริกา²⁸ ส่วนสัญญาณของประเทศเม็กซิโก
 สามารถจะนำสัญญาณเข้ามาในประเทศสหรัฐอเมริกาได้ ตามระบบการอนุญาตให้ใช้ลิขสิทธิ์
 เชิงบังคับ แต่มีข้อจำกัดให้สำหรับสัญญาณที่มีคุณสมบัติเหมาะสม ซึ่งคุณสมบัตินี้จะขึ้นอยู่กับ
 เทคโนโลยีมากกว่าเขตทางภูมิศาสตร์ ข้อจำกัดดังกล่าวข้างต้นในเรื่องสัญญาณของประเทศ
 แคนาดาและประเทศเม็กซิโก จะไม่นำมาใช้กับระบบเคเบิลที่ได้รับอนุญาตจากคณะกรรมการ
 สื่อสารของสหรัฐ (FCC) ให้ทำการถ่ายทอดสัญญาณของประเทศเหล่านี้ ซึ่งทำขึ้นก่อน
 วันที่ 15 เมษายน ค.ศ. 1976 สำหรับระบบเคเบิลเช่นนั้น จะนำการอนุญาตให้ใช้ลิขสิทธิ์
 เชิงบังคับมาใช้ได้²⁸

²⁷ The Copyright Act 1976 section 111 (c) (1).

²⁸ Ibid., section 111 (c) (4).

ข้อกำหนดที่จะต้องรายงานต่อสำนักงานลิขสิทธิ์ (Reporting Requirements) และค่าธรรมเนียมตอบแทนการใช้สิทธิ (Royalty Fees) สำหรับระบบเคเบิล ตาม section 111 (d)

section 111 (d) เป็นบทบัญญัติที่ซับซ้อนมาตราหนึ่ง โดยบัญญัติถึง ข้อกำหนดที่จะต้องรายงานต่อสำนักงานลิขสิทธิ์ และข้อกำหนดในเรื่องค่าธรรมเนียมตอบแทนการใช้สิทธิ สำหรับผู้ดำเนินงานในระบบเคเบิล การที่ระบบเคเบิลไม่ปฏิบัติตามมาตรานี้จะทำให้ผู้ดำเนินงาน ต้องมีความรับผิดชอบในกฎหมายลิขสิทธิ์อย่างเต็มที่ ระบบเคเบิลจะต้องส่งเอกสารข้อมูลต่าง ๆ ให้กับสำนักงานลิขสิทธิ์ ในเรื่องเกี่ยวกับสมาชิกระบบเคเบิล และ บัญชี และระบบเคเบิล ยังต้องยื่นรายชื่อสัญญาณทั้งหมดที่ระบบเคเบิลดำเนินงานถ่ายทอดอยู่เป็นประจำ นอกจากนี้ ระบบเคเบิลจะต้องยื่นเอกสารเกี่ยวกับรายการบัญชีครึ่งปีอีกด้วย ซึ่งจะประกอบด้วย ค่าธรรมเนียมตอบแทนการใช้สิทธิ และข้อมูลอื่น ๆ ที่เกี่ยวข้องกับสัญญาณที่ถ่ายทอดอยู่ ในระหว่างช่วงเวลานั้นต่อมา สำนักทะเบียนลิขสิทธิ์จะเป็นผู้เก็บรวบรวมค่าธรรมเนียมตอบแทน การใช้สิทธิ และจะนำไปฝากไว้กับกระทรวงการคลัง หลังจากที่ได้มีการหักค่าใช้จ่าย ที่สมควรซึ่งเกิดขึ้นกับสำนักงานลิขสิทธิ์ ตาม section 111 (d)(3) ถ้ามีบุคคลใดร้องเรียน ถึงการมีสิทธิที่จะได้รับค่าตอบแทนการใช้สิทธิ จะต้องยื่นคำร้องต่อคณะกรรมการกำหนด ค่าตอบแทนการใช้สิทธิในงานลิขสิทธิ์ (CRT) ในระหว่างเดือนกรกฎาคม ตาม section 111 (d)(5) คณะกรรมการกำหนดค่าตอบแทนการใช้สิทธิในงานลิขสิทธิ์ (CRT) จะมีหน้าที่รับผิดชอบในการจัดสรรค่าตอบแทนการใช้สิทธิ และ กำหนดว่า มีข้อโต้แย้งใด ๆ เกิดขึ้นในขณะนั้นหรือไม่ ถ้าไม่มีข้อโต้แย้งใด ๆ เกิดขึ้น เงินจำนวนนั้นจะถูกจัดสรรไปยัง เจ้าของลิขสิทธิ์ที่เหมาะสม หลังจากได้มีการหักค่าใช้จ่ายในการดำเนินงานตามสมควรแล้ว²⁹ ที่กล่าวมาข้างต้นสรุปได้ว่า แบบแผนของการอนุญาตให้ใช้ลิขสิทธิ์เชิงบังคับ เป็นการควบคุมการถ่ายทอดสัญญาณซ้ำ (retransmissions) ในเวลาเดียวกัน หรือที่เรียกว่า

²⁹ Marshall A. Leaffer, Understanding copyright law, pp. 236-240.

Secondary Transmissions ที่ถ่ายทอดโดยระบบเคเบิลทีวี จากภายในอาณาเขตของประเทศสหรัฐอเมริกา หรือจากพื้นที่พิเศษในประเทศแคนาดา และประเทศแม็กซิโก ที่อยู่ใกล้เคียงชายแดนของประเทศสหรัฐอเมริกา บทบัญญัติของการอนุญาตให้ใช้ลิขสิทธิ์เชิงบังคับ ไม่นำมาใช้กับ "การถ่ายทอดสัญญาณขั้นต้น" (Primary Transmissions) การอนุญาตให้ใช้ลิขสิทธิ์เชิงบังคับโดยระบบเคเบิลใช้กับ "การถ่ายทอดสัญญาณขั้นรอง" (Secondary Transmissions) ที่ได้รับอำนาจจากคณะกรรมการสื่อสารของสหรัฐ (Federal Communications Commission) การอนุญาตให้ใช้ลิขสิทธิ์เชิงบังคับไม่สามารถจะเปลี่ยนเนื้อหาของโปรแกรมที่ถ่ายทอดสัญญาณเข้าได้ และนำโฆษณามาประกอบกับการเปลี่ยนแปลง การเพิ่มเติม หรือการตัดทอนโปรแกรมนั้น

2. การทำและการจำหน่ายแถบบันทึกเสียง (The Making and Distributing Phonorecords) หรือการอนุญาตสำหรับการบันทึกงาน (The Mechanical License)

กฎหมายลิขสิทธิ์ ค.ศ. 1976 section 115 เป็นที่รู้จักกันในนามของ "การอนุญาตสำหรับการบันทึกงาน" (The Mechanical License) โดยได้วางข้อจำกัดอันเป็นสาระสำคัญแก่สิทธิในการทำซ้ำ สิทธิในการดัดแปลง และสิทธิในการจำหน่าย ของเจ้าของลิขสิทธิ์ในงานดนตรีกรรม (musical works) การอนุญาตให้ใช้ลิขสิทธิ์เชิงบังคับนี้ ไม่ครอบคลุมถึงการแสดงต่อสาธารณชน (public performance) ดังนั้นเมื่อสถานีวิทยุได้รับแถบบันทึกเสียงที่ทำขึ้นภายใต้การอนุญาตให้ใช้ลิขสิทธิ์เชิงบังคับ สถานีวิทยุดังกล่าวจะไม่หลุดพ้นจากหน้าที่ในการขออนุญาตสำหรับการแสดงงานดนตรีกรรมต่อสาธารณชน³⁰ section 115 นี้ บัญญัติระบบหลักการอนุญาตให้ใช้ลิขสิทธิ์เชิงบังคับ สำหรับการทำและการจำหน่ายแถบบันทึกเสียงในงานดนตรีกรรมที่ไม่ได้เกี่ยวข้องกับเนื้อหาส่วนใหญ่ของงานนาฏกรรม (nondramatic musical works) แต่ไม่ครอบคลุมถึงสิทธิในการทำซ้ำการบันทึกงานของผู้อื่น ถ้าจะทำซ้ำ

³⁰ Donald F. Johnston, Copyright Handbook, 2nd ed. (New York and London : R.R Bowker Company, 1982), p. 192.

แถบบันทึกเสียงของบุคคลอื่นจะต้องได้รับการอนุญาตก่อน³¹ ซึ่งได้นำไปสู่ความแตกต่างระหว่าง "งานดนตรีกรรม" (musical works) และ "งานบันทึกเสียง" (sound recordings) จึงทำให้เกิดความชัดเจนว่า บุคคลใดจะไม่ได้รับสิทธิในหลักการอนุญาตให้ใช้ลิขสิทธิ์เชิงบังคับของงานดนตรีกรรมที่มีลิขสิทธิ์ สำหรับจุดประสงค์ในการทำสำเนาที่ไม่ได้รับอนุญาตของงานบันทึกเสียงดนตรีกรรม (musical sound recording) โดยพัฒนา หรือสร้างขึ้นจากความคิดสร้างสรรค์ของบุคคลอื่น³² ด้วยเหตุนี้จึงหมายความว่า การอนุญาตให้ใช้ลิขสิทธิ์เชิงบังคับจะไม่ขยายไปถึงการทำสำเนา (duplication) งานบันทึกเสียงดนตรีกรรม ผู้ได้รับการอนุญาตจะใช้สิทธิได้เพียงบทประพันธ์ดนตรี (musical composition) และคำร้อง (lyrics) สำหรับการทำแถบบันทึกเสียงของผู้ได้รับการอนุญาตเอง โดยศิลปินที่ผู้ได้รับการอนุญาตจ้างมา³³ การอนุญาตสำหรับการบันทึกงาน (The Mechanical License) ได้นำมาบัญญัติขึ้นเป็นครั้งแรกในกฎหมายลิขสิทธิ์ปี ค.ศ. 1909 ใน section 1 (e) เนื่องจากความกลัวในเรื่องการมีอำนาจผูกขาดแต่เพียงผู้เดียว โดยบริษัทเพลงที่มีอำนาจมาเป็นเวลานานในดนตรีกรรมที่ได้มีการบันทึกขึ้น ถึงแม้ว่าเวลาจะทำให้อุตสาหกรรมทางดนตรีกรรมเปลี่ยนแปลงไป แต่การอนุญาตให้ใช้ลิขสิทธิ์เชิงบังคับ ก็ยังเป็นหลักที่สำคัญอยู่ของกฎหมายลิขสิทธิ์ปี ค.ศ. 1976

การทำงานของ การอนุญาตให้ใช้ลิขสิทธิ์เชิงบังคับ

ในทันทีที่แถบบันทึกเสียงของงานดนตรีกรรม ที่ไม่ได้เกี่ยวข้องกับเนื้อหาส่วนใหญ่ของงานนาฏกรรม (nondramatic musical works) ได้มีการจำหน่ายไปยังสาธารณชน

³¹ The Copyright Act 1976 section 115 (a)(1).

³² Melville B. Nimmer, Cases and materials on Copyright (St. Paul, Minn. : West Publishing Co., 1979), p. 187.

³³ Robert B. Chickering and Susan Hartman, How to register a copyright and protect your creative work, (New York : Charles Scribner's Sons, 1987), pp. 192-193.

บุคคลอื่นก็สามารถจะทำการบันทึกเสียงงานลิขสิทธิ์ดังกล่าวสำหรับขายต่อสาธารณชนได้ กฎหมายลิขสิทธิ์ ค.ศ. 1976 section 115 ได้ให้สิทธิกับเจ้าของลิขสิทธิ์ในงานดนตรีกรรมเพื่อทำการจำหน่ายแถบบันทึกเสียงต่อสาธารณชนเป็นครั้งแรก ภายหลังจากที่เจ้าของลิขสิทธิ์ได้ทำการจำหน่ายแถบบันทึกเสียงเป็นครั้งแรกแล้ว บทบัญญัติของการอนุญาตให้ใช้ลิขสิทธิ์เชิงบังคับก็จะนำมาใช้ และงานดนตรีกรรมก็จะเป็นการแข่งขันที่ยุติธรรมสำหรับบุคคลใดก็ตามที่ปรารถนาจะทำการบันทึกงานลิขสิทธิ์โดยอิสระเพื่อขายต่อสาธารณชน ดังตัวอย่างต่อไปนี้ สมมติว่า A ประพันธ์บทเพลง และได้ให้อนุญาตแก่ B จัดทำนักร้องและนักร้องเพื่อบันทึกงานในทันทีที่การบันทึกงานของ B ได้มีการจำหน่ายไปยังสาธารณะในรูปของเทปคาสเซ็ท หรือแผ่นเสียง C ก็สามารถที่จะทำการบันทึกเพลง ซึ่ง C ได้ทำการบันทึกขึ้นเอง ภายใต้อำนาจของการอนุญาตให้ใช้ลิขสิทธิ์เชิงบังคับ การที่ C จะได้รับการอนุญาตให้ใช้ลิขสิทธิ์เชิงบังคับ C ต้องปฏิบัติตามกระบวนการที่กฎหมายได้กำหนดไว้ ใน section 115 (b)(1) ของพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ ค.ศ. 1976 และจ่ายค่าตอบแทนการใช้สิทธิตามที่กฎหมายได้บัญญัติไว้ให้แก่เจ้าของลิขสิทธิ์ ในแผ่นเสียงแต่ละแผ่นที่ได้จำหน่ายไปภายใต้การอนุญาต (คณะกรรมการกำหนดค่าตอบแทนการใช้สิทธิในงานลิขสิทธิ์ (CRT) อัตราค่าตอบแทนการใช้สิทธิจะมีการปรับเป็นระยะ ๆ โดยเริ่มตั้งแต่ 2.75 เซ็นต์ต่อแผ่นเสียงหนึ่งแผ่น หรือ 0.5 เซ็นต์ต่อนาทีของระยะเวลาการเล่น แล้วแต่ว่าจำนวนใดจะมากกว่า ตั้งแต่ ค.ศ. 1986 ค่าตอบแทนการใช้สิทธิได้เพิ่มขึ้นเป็น 5 เซ็นต์ต่อแผ่นเสียงหนึ่งแผ่น หรือ 0.95 เซ็นต์ต่อนาทีของระยะเวลาการเล่น หรือเศษของนาที สำหรับทุก ๆ แผ่นเสียงที่ได้ทำขึ้นและจำหน่าย ณ วันที่ 1 มกราคม ค.ศ. 1988 หรือภายหลังจากนั้น ค่าตอบแทนการใช้สิทธิที่จ่ายสำหรับแต่ละเพลงซึ่งรวบรวมเข้าไว้ในแผ่นเสียง ค่าตอบแทนการใช้สิทธินี้ได้กลายเป็น 5.25 เซ็นต์ต่อแผ่นเสียงหนึ่งแผ่น หรือ 1 เซ็นต์ต่อนาทีของระยะเวลาการเล่น หรือ เศษของนาที อย่างใดอย่างหนึ่ง แล้วแต่ว่าจำนวนใดจะมากกว่ากัน)

มีข้อสังเกตจากระบบการทำงานของ การอนุญาตให้ใช้ลิขสิทธิ์เชิงบังคับ สำหรับการบันทึกงานดนตรีกรรมที่ไม่ได้เกี่ยวข้องกับเนื้อหาส่วนใหญ่ของงานนาฏกรรม (nondramatic musical works) ที่ว่า ทันทีที่ผู้สร้างสรรค์ได้บันทึกบทประพันธ์ดนตรี และจำหน่ายสำเนาไปยังสาธารณชน บุคคลอื่นอาจจะทำการบันทึกงานของเขาเอง จากบทประพันธ์ดนตรีกรรมที่ไม่ได้เกี่ยวข้องกับเนื้อหาส่วนใหญ่ของงานนาฏกรรมของผู้สร้างสรรค์ เพื่อจำหน่ายต่อสาธารณชน ได้นั้น

ถ้าผู้สร้างสรรค์ไม่ได้ทำ และจำหน่ายแถบบันทึกเสียง งานดนตรีกรรมที่ไม่ได้เกี่ยวข้องกับเนื้อหา
ส่วนใหญ่ของงานนาฏกรรม (nondramatic musical works) ของตนไปสู่สาธารณชน
งานลิขสิทธิ์ดังกล่าวจะไม่อยู่ภายใต้การอนุญาตให้ใช้ลิขสิทธิ์เชิงบังคับ โดยข้อเท็จจริงดังกล่าวนี้
จะนำมาใช้สำหรับการป้องกันงานดนตรีกรรมที่ไม่ได้เกี่ยวข้องกับเนื้อหาส่วนใหญ่ของงานนาฏกรรม
(nondramatic musical works) ของผู้สร้างสรรค์ให้พ้นจากการอยู่ภายใต้การอนุญาตให้ใช้
ลิขสิทธิ์เชิงบังคับ³⁴

section 115 (c) (3) ได้เพิ่มหน้าที่สำหรับการจ่ายค่าตอบแทนการใช้สิทธิแก่
แถบบันทึกเสียงที่ขายต่อสาธารณชน ข้อกำหนดดังกล่าว คือ การจ่ายค่าตอบแทนการใช้สิทธิ
อันเหมาะสมสำหรับการเช่าแถบบันทึกเสียงทุก ๆ ครั้ง ที่ทำขึ้นจากการให้อำนาจของเจ้าของ
ลิขสิทธิ์ ใน section 115 (c) (3) นี้ ได้มีการบัญญัติเพิ่มขึ้นเพื่อให้เป็นไปตาม "บทแก้ไข
การเช่าแผ่นเสียงในปี ค.ศ. 1984" (The Record Rental Amendment of 1984)
และในปัจจุบัน ได้บัญญัติไว้ใน section 109 (b) แต่จนถึงบัดนี้ยังไม่มีมีการกระทำใด ๆ
ภายใต้บทบัญญัตินี้ เพราะบริษัทแผ่นเสียงต้องการห้ามการเช่าอย่างเปิดเผยมากกว่าการได้รับ
ค่าตอบแทนการใช้สิทธิภายใต้ระบบการอนุญาตให้ใช้ลิขสิทธิ์เชิงบังคับ

งานลิขสิทธิ์ที่ไม่อยู่ภายใต้การอนุญาตให้ใช้ลิขสิทธิ์เชิงบังคับ

การอนุญาตให้ใช้ลิขสิทธิ์เชิงบังคับ นำมาใช้กับงานดนตรีกรรมที่ไม่ได้เกี่ยวข้องกับ
กับเนื้อหาส่วนใหญ่ของงานนาฏกรรม (nondramatic musical works) เท่านั้น
การอนุญาตให้ใช้ลิขสิทธิ์เชิงบังคับไม่อาจนำมาใช้ได้กับการบันทึกเสียงงานเพลง โอเปร่า เสียง
ในฟิล์มของภาพยนตร์ เพลงประกอบในการเต้นบัลเล่ย์ หรือเพลงเมตล่ย์จากละครบรอดเวย์
เพราะการใช้หลักการอนุญาตให้ใช้ลิขสิทธิ์เชิงบังคับจะ ไปกระทบกับงานภาพยนตร์ หรืองาน
นาฏกรรมที่มีลิขสิทธิ์ด้วย

³⁴ Ibid., p. 194.

การใช้งานดนตรีกรรม ที่ไม่ได้เกี่ยวข้องกับเนื้อหาส่วนใหญ่ของงานนาฏกรรม (nondramatic musical works) นั้น

ประการแรก ผู้ใช้งานนาฏกรรมที่มีดนตรีประกอบ (dramatic musical works) จะต้องเจรจากับเจ้าของลิขสิทธิ์ก่อน

ประการที่สอง บุคคลอื่นสามารถใช้ ระบบการอนุญาตให้ใช้ลิขสิทธิ์เชิงบังคับ ได้ต่อเมื่อ จุดประสงค์เบื้องต้นของเขาคือ การจำหน่ายงานไปยังสาธารณชนสำหรับการใช้เพื่อประโยชน์ส่วนตัว (private use) ใน section 115 (a)(1) นี้ การอนุญาตให้ใช้ลิขสิทธิ์เชิงบังคับไม่นำมาใช้กับการบันทึกงานลิขสิทธิ์ ที่ตั้งใจทำขึ้นเพื่อนำมาเล่นหรือหรือนำมาเป็นเพลงประกอบ (background music)

ประการที่สาม การอนุญาตให้ใช้ลิขสิทธิ์เชิงบังคับจะนำมาใช้ได้ ถ้าการบันทึกเสียงซึ่งมีมาแต่เดิม ได้ทำขึ้นอย่างถูกต้องตามกฎหมายเท่านั้น นั่นคือ เจ้าของลิขสิทธิ์ได้ให้อุญาต หรือ เป็นผู้ทำการจำหน่ายแถบบันทึกเสียงครั้งแรก

การอนุญาตให้ ใช้ลิขสิทธิ์เชิงบังคับ ได้อุญาตให้บุคคลคนหนึ่งทำการบันทึกงานของเขาเอง โดยการรวบรวมนักดนตรีสำหรับการบันทึกงาน โดยอิสระ บทบัญญัตินี้ป้องกันบุคคลบางคนมาทำซ้ำงานบันทึกเสียงของบุคคลอื่น และนำหลักการอนุญาตให้ใช้ลิขสิทธิ์เชิงบังคับเป็นข้อแก้ตัว ตาม section 115 (a)(1) ที่ว่า "...บุคคลใดก็ตามจะ ไม่ได้รับสิทธิในหลักการอนุญาตให้ ใช้ลิขสิทธิ์เชิงบังคับแก่งานดนตรีกรรมที่มีลิขสิทธิ์ ถ้าบุคคลนั้นมีจุดประสงค์จะทำสำเนางานลิขสิทธิ์ โดยไม่ได้รับอนุญาต เพื่อการบันทึกเสียงดนตรีกรรมที่บุคคลอื่น ได้ใช้ความคิดสร้างสรรค์ทำการผลิตขึ้น หรือพัฒนาขึ้น"

เมื่อได้มีการบันทึกงานขึ้น ผู้ที่ได้รับหลักการอนุญาตให้ใช้ลิขสิทธิ์เชิงบังคับอาจจะเรียบเรียงงานลิขสิทธิ์ ให้ตรงกับรูปแบบการแสดงของเขา (ถึงแม้ว่าการบันทึกงานที่ได้รับอนุญาตจะประกอบไปด้วยคำร้อง (words) และดนตรี (music) ศาลก็ได้มีคำพิพากษาอนุญาตรวมไปถึงงานที่บรรเลงดนตรีเพียงอย่างเดียว โดยให้อยู่ภายใต้การอนุญาตให้ใช้ลิขสิทธิ์เชิงบังคับ) อย่างไรก็ตาม สิทธิพิเศษนี้ก็เป็นสิทธิพิเศษที่มีข้อจำกัด โดยไม่ขยายไปถึงการเปลี่ยนแปลงทำนองพื้นฐาน หรือลักษณะพื้นฐานของงานดนตรีกรรม และถ้าสิทธิพิเศษได้ทำเกินขอบเขตดังกล่าวไป การกระทำของผู้ที่ได้รับการอนุญาตจะเป็นการละเมิดสิทธิในการดัดแปลง

งาน (adaptation right) ของเจ้าของลิขสิทธิ์³⁵ คำว่า "ทำนองพื้นฐาน" (fundamental character) กฎหมายมิได้กำหนดคำนิยามไว้อย่างชัดเจน ซึ่งความหมายจะไปปรากฏในการพิจารณาของศาลแต่ละคดี³⁶ ด้วยเหตุนี้ การเรียบเรียงที่ได้เปลี่ยนแปลงสาระสำคัญของงานดนตรีกรรม จะได้รับการคุ้มครองในฐานะที่เป็นงานที่สืบเนื่องมาจากงานลิขสิทธิ์ (derivative works) เพียงเท่าที่ได้รับความยินยอมจากเจ้าของลิขสิทธิ์ สิทธิพิเศษที่มีลักษณะแคบนี้ ทำให้ผู้ได้รับการอนุญาตอยู่ในสถานะที่ต้องใช้ความระมัดระวัง เพราะสิทธิพิเศษนี้มีปัญหาว่า การเปลี่ยนแปลงในระดับใด จะเป็นการเปลี่ยนแปลงที่มากเกินไป หลักปฏิบัติโดยทั่วไปก็คือ การเปลี่ยนแปลงต้องเป็นการเปลี่ยนแปลงเล็กน้อยที่มีความมุ่งหมายเพียงทำให้งานดนตรีกรรมตรงกับระดับ และรูปแบบของการแสดง ของผู้ได้รับการอนุญาต กล่าวโดยสรุปคือ ผู้ได้รับการอนุญาตต้องมีเจตนาสุจริตกับงาน ดังที่เจ้าของลิขสิทธิ์ได้แสดงออกมา และไม่ทำให้บิดเบือนไปในทางใด

กระบวนการพิจารณา

การที่จะได้รับการอนุญาตให้ใช้ลิขสิทธิ์เชิงบังคับ บุคคลนั้นต้องปฏิบัติตามกระบวนการพิจารณาที่กฎหมายกำหนดไว้ พร้อมกับกฎข้อบังคับของสำนักทะเบียนลิขสิทธิ์และกฎข้อบังคับของคณะกรรมการกำหนดค่าตอบแทนการใช้สิทธิในงานอันมีลิขสิทธิ์ (CRT) ขั้นตอนเริ่มต้นด้วย "หนังสือแสดงความจำนง" (a notice of intention) สำหรับการที่จะรับการอนุญาตให้ใช้ลิขสิทธิ์เชิงบังคับ³⁷ หนังสือดังกล่าวต้องแจกจ่ายไปยังเจ้าของลิขสิทธิ์ในงานดนตรีกรรม โดยส่งทางไปรษณีย์ลงทะเบียน หรือ ส่งโดยมีการบันทึกเป็นหลักฐานไว้ที่สำนักงานลิขสิทธิ์ (Copyright Office) ไม่ได้บอกถึงชื่อของเจ้าของลิขสิทธิ์หรือไม่ได้ให้ที่อยู่ หรือในกรณีที่สำนักงานลิขสิทธิ์ได้บอกถึงถิ่นที่อยู่ล่าสุดของเจ้าของลิขสิทธิ์ ซึ่งอยู่ในบันทึก

³⁵ The Copyright Act 1976 section 115 (a)(2).

³⁶ William S. Strong, The copyright book : A practical guide, 2nd ed. (London, England : The MIT Press, 1990), p. 117.

³⁷ The Copyright Act 1976 section 115 (b)(1).

ของสำนักงานลิขสิทธิ์ แต่เมื่อผู้ใช้งานได้ส่งจดหมายไปแล้วไม่ได้รับคำตอบกลับมา หนังสือแสดงความจำนงจะต้องส่ง ไปยังสำนักงานลิขสิทธิ์แทน โดยหนังสือแสดงความจำนง จะต้องยื่นก่อนทำการจำหน่ายแถบบันทึกเสียง หรือภายใน 30 วัน ของการทำการบันทึกงานใหม่ การอนุญาตให้ใช้ลิขสิทธิ์เชิงบังคับจะ ไม่สามารถออกให้ได้ ถ้าบุคคลผู้ใช้งาน ไม่ปฏิบัติตาม ในเรื่องของการยื่นหนังสือแสดงความจำนง และการไม่ปฏิบัติตามกระบวนการดังกล่าวจะถือว่า เป็นการละเมิดลิขสิทธิ์³⁸

บนหัวกระดาษของหนังสือแสดงความจำนง ต้องเขียนเป็นอักษรตัวใหญ่ว่า "หนังสือแสดงความจำนง เพื่อการได้รับการอนุญาตให้ใช้ลิขสิทธิ์เชิงบังคับ สำหรับการทำและ จำหน่ายแถบบันทึกเสียง" และต้องบอกถึงชื่อของงานดนตรีกรรม และชื่อของผู้สร้างสรรค์ เท่าที่ สามารถจะทราบได้ นอกจากนี้ หนังสือแสดงความจำนงดังกล่าว ควรจะประกอบด้วย ข้อมูลต่าง ๆ เกี่ยวกับบุคคล หรือ องค์กร ที่ต้องการการอนุญาตให้ใช้ลิขสิทธิ์เชิงบังคับ ดังต่อไปนี้

1. ชื่อเต็ม หรือ ชื่อในทางการค้าของบุคคลหรือองค์กร ที่ใช้อยู่ในธุรกิจ แถบบันทึกเสียง
2. ที่อยู่ซึ่ง ใช้ในการติดต่อทางธุรกิจอย่างละเอียด
3. ข้อความที่กล่าวถึง ประเภทขององค์กรธุรกิจ ที่เกี่ยวข้องับธุรกิจ แถบบันทึกเสียง เช่น เจ้าของกิจการ บริษัท ห้างหุ้นส่วน หรือ มูลนิธิเพื่อการกุศล ในกรณี ที่เป็นบริษัทมหาชน ต้องบอกถึงชื่อของผู้บริหาร ที่ถือหุ้นจำนวน 25 เปอร์เซ็นต์ขึ้นไป เพราะ ต้องการทราบถึงเจ้าของที่แท้จริง
4. รอบบัญชีประจำปีของกิจการ
5. ชนิดของแถบบันทึกเสียง ซึ่งผู้ใช้งานต้องการบันทึกขึ้น เช่น ในรูปของ เทปคาสเซ็ท ดิสก์ และ แผ่นเสียง
6. ระบุถึงวันที่ที่จะทำการบันทึกงาน

³⁸ Ibid., section 115(b)(2).

7. ชื่อของศิลปิน หรือ กลุ่มนักดนตรีที่เกี่ยวข้องกับการบันทึกงาน

8. จำนวนแถบบันทึกเสียงที่ต้องการจะทำขึ้น

หนังสือแสดงความจำนงนี้ จะต้องมีการลงลายมือชื่อ และ ชื่อตัวบรรจงของผู้ขอใช้งานอีกด้วย³⁹

ผู้ที่ได้รับการอนุญาตให้ใช้ลิขสิทธิ์เชิงบังคับ ต้องจ่ายค่าตอบแทนการใช้สิทธิตามที่กฎหมายบัญญัติไว้เป็นรายเดือน ซึ่งรู้จักในทางการค้าว่าเป็น "ค่าตอบแทนการใช้สิทธิสำหรับการบันทึกงาน" (mechanical royalties) ซึ่งการอนุญาตให้ใช้ลิขสิทธิ์เชิงบังคับจะสูญสิ้นไป ถ้าไม่จ่ายตอบแทนการใช้สิทธิภายในเวลาที่ได้กำหนดไว้ ในทางปฏิบัติอัตราค่าตอบแทนการใช้สิทธิจะทำหน้าที่เป็นอัตราสูงสุดสำหรับข้อตกลงที่เจรจาเป็นการส่วนตัว กฎหมายลิขสิทธิ์ปี ค.ศ. 1976 ไม่ได้ห้ามคู่สัญญาจากการเจรจาเป็นการส่วนตัวถึงข้อกำหนดในการให้อนุญาต เพราะในความเป็นจริงแล้วคู่สัญญาส่วนใหญ่จะพบว่า ข้อตกลงที่เจรจาเป็นการส่วนตัวจะมีความสะดวกมากกว่า การที่จะเข้าไปปฏิบัติตามขั้นตอนที่ยุงยากของหลักการอนุญาตให้ใช้ลิขสิทธิ์เชิงบังคับ ดังนั้นคู่สัญญามักจะเจรจาทันทีผ่านทางตัวแทน เช่น The Harry Fox Agency ซึ่งเป็นบริษัทตัวแทนที่มีความเชี่ยวชาญ ในการเจรจาสำหรับการขออนุญาตจากสิทธิในการบันทึกงาน⁴⁰ และบางครั้งจะพบว่า ค่าตอบแทนการใช้สิทธิในการติดต่อกับ The Harry Fox Agency จะถูกกว่า ค่าตอบแทนการใช้สิทธิซึ่งกำหนดโดยกฎหมาย⁴¹

กล่าวโดยสรุปในเรื่องการบันทึกงาน กฎหมายบัญญัติว่า ทันทีที่เจ้าของลิขสิทธิ์ในงานดนตรีกรรมที่ไม่ได้เกี่ยวข้องกับเนื้อหาส่วนใหญ่ของงานนาฏกรรม (nondramatic musical

ศูนย์วิทยุโทรพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

³⁹ William S. Strong, The copyright book : A practical guide, 2nd ed. pp. 118-119.

⁴⁰ Marshall A. Leaffer, Understanding copyright law, pp. 212-214.

⁴¹ William S. Strong, The copyright book : A practical guide, 2nd ed., p. 121.

composition) ได้ให้อำนาจในการจำหน่าย "แถบบันทึกเสียง" (Phonorecord) ที่รวบรวมงานดนตรีกรรมไปยังสาธารณชนในประเทศสหรัฐอเมริกา ผู้ผลิตอีกรายหนึ่งอาจจะทำและจำหน่ายแถบบันทึกเสียงเช่นนั้น ไปสู่สาธารณชนได้เช่นเดียวกัน ผู้ได้รับการอนุญาตให้ใช้ลิขสิทธิ์เชิงบังคับไม่สามารถจะทำซ้ำงานบันทึกเสียงที่ปรากฏอยู่ก่อนแล้ว โดยปราศจากการให้อำนาจจากเจ้าของลิขสิทธิ์ ผู้ผลิตแถบบันทึกเสียงดังกล่าวจะต้องผลิตงานบันทึกเสียงอีกส่วนหนึ่งต่างหาก ดังนั้นกฎหมายได้อนุญาตให้การอนุญาตให้ใช้ลิขสิทธิ์เชิงบังคับ มีระดับของการเรียบเรียงดนตรีกรรมได้อย่างอิสระ แต่การเรียบเรียงดนตรีกรรมไม่อาจจะเปลี่ยนทำนองพื้นฐาน (basic melody) หรือลักษณะเบื้องต้น (fundamental character) ของงานดนตรีกรรมได้

3. ตู้เพลงหยอดเหรียญ (The Jukeboxes)

ก่อนกฎหมายลิขสิทธิ์ ค.ศ. 1976 มีผลใช้บังคับ ผู้ดำเนินงานด้านตู้เพลงหยอดเหรียญ (jukebox operators) ได้รับประโยชน์จาก "ช้อยกเว้นของความรับผิดชอบ" ในกฎหมายลิขสิทธิ์ ซึ่งช้อยกเว้นดังกล่าวมีลักษณะเป็นการครอบคลุมโดยทั่วไป โดยมีการโต้เถียงกันอย่างรุนแรงในที่ประชุมของสภานิติบัญญัติ⁴² กฎหมายลิขสิทธิ์ ค.ศ. 1976 เป็นกฎหมายลิขสิทธิ์ฉบับแรก ที่บัญญัติให้อุตสาหกรรมตู้เพลงหยอดเหรียญสูญเสียช้อยกเว้นดังกล่าวอย่างสิ้นเชิง แต่อุตสาหกรรมตู้เพลงหยอดเหรียญสามารถทำให้ ระบบการอนุญาตให้ใช้ลิขสิทธิ์เชิงบังคับ (compulsory license) มีข้อกำหนดเป็นที่น่าพอใจกับอุตสาหกรรมตู้เพลงหยอดเหรียญ โดยผ่านทาง การประนีประนอมในทางการเมือง การอนุญาตให้ใช้ลิขสิทธิ์เชิงบังคับในงานตู้เพลงหยอดเหรียญ ได้มีการลงความเห็นที่ไม่สามารถจะไปด้วยกัน ได้กับบทบัญญัติของอนุสัญญาเบอร์นเพื่อการคุ้มครองวรรณกรรมและศิลปกรรม (Berne Convention) และด้วยเหตุดังกล่าวนี้ จึงเป็นตัวขัดขวางไม่ให้ประเทศสหรัฐอเมริกา เข้าเป็นภาคีในอนุสัญญาเบอร์น^๔ เพราะอนุสัญญาเบอร์น^๔ ไม่อนุญาตให้มีการอนุญาตให้ใช้ลิขสิทธิ์เชิงบังคับสำหรับตู้เพลงหยอดเหรียญ เนื่องจาก อนุสัญญาเบอร์น^๔ ฉบับแก้ไขเพิ่มเติม ณ กรุงปารีส ค.ศ. 1971 section 11 (1) จำเป็นต้องมี สิทธิแต่เพียงผู้เดียว (exclusive right) สำหรับ

⁴² The Copyright Act 1909 section 1 (e).

การอนุญาตให้มีการแสดงงานดนตรีกรรมต่อสาธารณชน การอนุญาตให้ใช้ลิขสิทธิ์เชิงบังคับสำหรับงานตู้เพลงหยอดเหรียญ มีลักษณะเป็นการจำกัดสิทธิในการแสดง (performing right) ของเจ้าของลิขสิทธิ์ในงานดนตรีกรรม . ซึ่งอนุญาตให้มีการแสดงงานดนตรีกรรมของต่างประเทศต่อสาธารณชนได้โดยไม่ต้องได้รับความยินยอมจากเจ้าของลิขสิทธิ์⁴³

จากข้อเท็จจริงดังกล่าว เพื่อประสานการอนุญาตให้ใช้ลิขสิทธิ์สำหรับงานตู้เพลงหยอดเหรียญ กับบทบัญญัติของอนุสัญญาเบอร์น⁴⁴ ฉบับแก้ไขเพิ่มเติม ณ กรุงปารีส ค.ศ. 1971 ในปี ค.ศ. 1988 ประเทศสหรัฐอเมริกาจึงได้ออก กฎหมายแก้ไขเพิ่มเติมกฎหมายลิขสิทธิ์ ค.ศ. 1976 เพื่อให้สอดคล้องกับอนุสัญญาเบอร์น⁴⁴ กฎหมายดังกล่าวคือ The Berne Convention Implementation Act 1988 โดยได้เพิ่ม section 116 (A) เข้าไปในกฎหมายลิขสิทธิ์ ค.ศ. 1976 ซึ่งเปลี่ยนแปลงการอนุญาตให้ใช้ลิขสิทธิ์เชิงบังคับที่มีมาแต่เดิม และแทนที่การอนุญาตให้ใช้ลิขสิทธิ์เชิงบังคับ ด้วยระบบการเจรจาด้วยความสมัครใจ (a voluntarily negotiated system) โดยเปลี่ยนรูปค่าตอบแทนการใช้สิทธิของการอนุญาตให้ใช้ลิขสิทธิ์เชิงบังคับ ให้เป็นค่าตอบแทนการใช้สิทธิในเบื้องต้น วันแต่ว่าเจ้าของลิขสิทธิ์ในงานดนตรีกรรม กับผู้ดำเนินงานด้านตู้เพลงหยอดเหรียญ (jukebox operators) สามารถเจรจาหาทางเลือกที่ดีกว่าได้⁴⁴ อย่างไรก็ตาม การอนุญาตให้ใช้ลิขสิทธิ์เชิงบังคับที่มีมาแต่เดิมนั้นได้ อธิบายต่อไป ก็ยังตรงกับปัญหาที่เกิดขึ้นกับอุตสาหกรรมตู้เพลงหยอดเหรียญ โดยจะนำมาใช้เป็นการชั่วคราวในขณะที่ทำการเจรจาดกกลงกัน เพราะ section 116A กำหนดเงื่อนไขให้คู่สัญญาทำการเจรจากัน สำหรับการอนุญาตให้ใช้งานลิขสิทธิ์ด้วยความสมัครใจ เป็นเวลา 1 ปี นับจากวันที่ 1 มีนาคม 1989 อันเป็นวันที่ The Berne Convention Implementation Act 1988 มีผลใช้บังคับ และถ้าเจ้าของลิขสิทธิ์

⁴³ Marshall A. Leaffer, Understanding copyright law, p. 354.

⁴⁴ William S. Strong, The copyright book : A practical guide, 2nd ed., p. 122.

กับผู้ดำเนินงานด้านตู้เพลงหยอดเหรียญไม่อาจเจรจากันในเรื่องของการอนุญาตได้ ภายใน
ระยะเวลาที่กำหนดไว้ หลักการอนุญาตให้ใช้ลิขสิทธิ์เชิงบังคับในงานตู้เพลงหยอดเหรียญ
ก็จะนำมาใช้อีกครั้ง⁴⁵

การอนุญาตให้ใช้ลิขสิทธิ์เชิงบังคับก่อนการแก้ไขกฎหมายลิขสิทธิ์ ค.ศ. 1976 ซึ่ง
มีการบัญญัติกฎหมายให้สอดคล้องกับอนุสัญญาเบอร์น (the Berne Amendments of 1988)

ประการแรก คุณสมบัติสำหรับการได้รับระบบการอนุญาตให้ใช้ลิขสิทธิ์เชิงบังคับ
ได้แก่ เครื่องเล่นแถบบันทึกเสียงซึ่งทำงานโดยการหยอดเหรียญ ซึ่งเรียกกันว่า "ตู้เพลง
หยอดเหรียญ" (Jukeboxes) ต้องนำมาใช้สำหรับการแสดงงานทางดนตรีกรรมที่มีได้เกี่ยวข้องกับ
กับเนื้อหาส่วนใหญ่ของงานนาฏกรรม (nondramatic musical works) เท่านั้น ดังนั้น
เครื่องรับโทรทัศน์ที่เล่นวีดีโอด้วยการหยอดเหรียญสำหรับการเล่นมิวสิควีดีโอ ก็ไม่รวมเข้ามา
อยู่ในความหมายนี้ด้วย กล่าวคือไม่มีคุณสมบัติในการที่จะได้รับการอนุญาตให้ใช้ลิขสิทธิ์เชิงบังคับ
เพราะมิวสิควีดีโอเป็นงานนาฏกรรมที่มีดนตรีประกอบ (dramatic musical works)

ประการที่สอง ไม่มีการคิดค่าสมาชิกไม่ว่าโดยทางตรงหรือทางอ้อม ซึ่งอาจ
เก็บเงินโดยการติดตั้งเครื่องไว้ในบ้าน⁴⁶

ประการที่สาม รายชื่อของงานทางดนตรีกรรมทั้งหมดต้องติดไว้ที่เครื่องเล่น
ทุกเครื่อง หรือแสดงให้เห็นอย่างเด่นชัดยังจุดที่ได้ตั้งเครื่องไว้

ประการที่สี่ ตัวเครื่องจะต้องยินยอมให้ลูกค้าเลือกเพลงที่ต้องการจะเล่นได้⁴⁷
กรณีนี้ไม่รวมถึงเครื่องที่เล่นเพลงติดต่อกัน ซึ่งไม่ให้ลูกค้าสามารถตัดสินใจเลือกเพลงได้

ผู้ดำเนินงานด้านตู้เพลงหยอดเหรียญ (jukebox operators) ต้องยื่นคำร้อง
ขอใช้งานลิขสิทธิ์กับสำนักงานลิขสิทธิ์ (The Copyright Office) ทุกปี พร้อมกับชำระค่า

⁴⁵ Marshall A. Leaffer, Understanding copyright law,
pp. 354-355.

⁴⁶ The Copyright Act 1976 section 116 (e)(1)(B).

⁴⁷ Ibid., section 116 (e)(1)(C).

ตอบแทนการใช้สิทธิเป็นรายปี (royalty fee) ในปัจจุบันกำหนดที่อัตรา 63 เหรียญต่อ
หนึ่งเครื่อง คณะกรรมการกำหนดค่าตอบแทนการใช้สิทธิในงานลิขสิทธิ์ (CRT) มีหน้าที่กำหนด
ค่าตอบแทนการใช้สิทธิดังกล่าว และมีการปรับอัตราค่าตอบแทนการใช้สิทธิเป็นระยะ ๆ
ค่าตอบแทนการใช้สิทธิจะเป็นอัตราเดียวกันกับตู้เพลงหยอดเหรียญทุกเครื่อง โดยไม่คำนึงถึง
จำนวนครั้งในการเล่นเพลง ที่ทำขึ้น โดยตู้เพลงหยอดเหรียญที่ได้รับอนุญาต เจ้าของ
ตู้เพลงหยอดเหรียญผู้ซึ่งได้ปฏิบัติตามข้อกำหนดของ section 116 อาจจะยื่นคำร้องกับสมาคม
สิทธิการแสดง (the performing rights societies) เช่น ASCAP BMI และ
SESAC สำหรับการขอลดอัตราค่าตอบแทนการใช้สิทธิของคณะกรรมการกำหนดค่าตอบแทน
การใช้สิทธิในงานลิขสิทธิ์ (CRT) ในการเจรจากันด้วยความสมัครใจเช่นนี้ จะทำขึ้นระหว่าง
สมาคมสิทธิการแสดงและเจ้าของตู้เพลงหยอดเหรียญ เพื่อส่งเสริมให้มีการปฏิบัติตามข้อกำหนด
ในเรื่องการจดทะเบียน

ตามระเบียบเหล่านี้ สำนักงานลิขสิทธิ์ได้ออกใบรับรองที่จะต้องติดไว้กับตู้เพลง
หยอดเหรียญทุกเครื่อง การไม่ปฏิบัติตามกระบวนการพิจารณาที่ได้กำหนดไว้ทำให้ผู้ดำเนินงาน
ตู้เพลงหยอดเหรียญอยู่ภายใต้ความรับผิดชอบในกฎหมายลิขสิทธิ์อย่างเต็มที่⁴⁸ เจ้าของสถานที่ที่ติดตั้ง
ตู้เพลงหยอดเหรียญซึ่งไม่ได้ปฏิบัติตามระเบียบการพิจารณานั้น จะพ้นจากการฟ้องร้อง⁴⁹

คณะกรรมการกำหนดค่าตอบแทนการใช้สิทธิในงานลิขสิทธิ์ (CRT) จะทำการ
จัดสรรค่าตอบแทนการใช้สิทธิซึ่งจัดเก็บโดยสำนักงานลิขสิทธิ์ (Copyright Office) โดย
การจัดเก็บค่าตอบแทนการใช้สิทธิจะเริ่มในเดือนมกราคม ซึ่งเจ้าของลิขสิทธิ์แต่ละคนที่ไม่ได้
เข้าร่วมกับสมาคมสิทธิการแสดง เช่น ASCAP BMI SESAC จะต้องยื่นคำร้องถึงการมีสิทธิ
ที่จะได้รับส่วนแบ่งในค่าตอบแทนการใช้สิทธิ หลังจากที่ได้มีการหักค่าใช้จ่ายในการจัดการ
คณะกรรมการกำหนดค่าตอบแทนการใช้สิทธิในงานลิขสิทธิ์ (CRT) ก็จะมีการจัดสรร
ค่าตอบแทนการใช้สิทธิปีละ 1 ครั้ง คำร้องของเจ้าของลิขสิทธิ์ที่มีได้เข้าร่วมกับสมาคม

⁴⁸ Ibid., section 116 (b)(2).

⁴⁹ Ibid., section 116 (a)(1).

สิทธิการแสดงจะได้รับส่วนแบ่งค่าตอบแทนการใช้สิทธิตามสัดส่วนจากการพิสูจน์ถึงการมีสิทธิของตน ส่วนยอดคงเหลือจะจัดสรรให้กับสมาคมสิทธิการแสดง⁵⁰ และ section 116 ใต้บัญญัติ ให้สมาคมสิทธิการแสดงพ้นจากความรับผิดในกฎหมายเรื่องการป้องกันการผูกขาด (Antitrust) ดังนั้นจึงเป็นการกระตุ้นให้มีการตกลงกันเป็นการส่วนตัว ในเรื่องของค่าตอบแทนการใช้สิทธิ ว่าควรจะนำมาแจกจ่ายกันอย่างไร⁵⁰

บทแก้ไขกฎหมายลิขสิทธิ์ฉบับปัจจุบัน เพื่อให้สอดคล้องกับอนุสัญญาเบอร์น ในปี ค.ศ. 1988 (The Berne Act Amenments of 1988) ในเรื่องการอนุญาตให้มีการเจรจาด้วยความสมัครใจ

การแก้ไขในปี ค.ศ. 1988 ต่อกฎหมายลิขสิทธิ์ ค.ศ. 1976 ได้ทำการเปลี่ยนแปลงบทบัญญัติการอนุญาตให้ใช้ลิขสิทธิ์เชิงบังคับ ในเรื่องของตู้เพลงหยอดเหรียญที่มีมาแต่เดิม ซึ่งข้อกำหนดดังกล่าวนั้นได้บัญญัติขึ้นทั้งหมดโดยกฎหมายลิขสิทธิ์ปี ค.ศ. 1976 ระบบการอนุญาตให้มีการเจรจาด้วยความสมัครใจ มีพื้นฐานมาจากการเจรจาด้วยความสมัครใจ โดยมีความมุ่งหมายให้เข้าแทนที่แบบแผนของการอนุญาตให้ใช้ลิขสิทธิ์เชิงบังคับที่มีมาแต่เดิม ภายใต้บทบัญญัติใหม่เหล่านี้ เจ้าของลิขสิทธิ์ในงานดนตรีกรรมที่มีได้เกี่ยวข้องกับเนื้อหาส่วนใหญ่ของงานนาฏกรรม (nondramatic musical works) และผู้ดำเนินงานด้านตู้เพลงหยอดเหรียญ ได้รับอำนาจสำหรับการเจรจา และตกลงกันในเรื่องข้อกำหนดต่าง ๆ เกี่ยวกับอัตราค่าตอบแทนการใช้สิทธิ รวมถึงการจัดสรรค่าตอบแทนการใช้สิทธิซึ่งได้มีการจ่ายสำหรับการแสดงงานดังกล่าว⁵¹ จุดประสงค์ของบทบัญญัติใหม่เหล่านี้คือ การอนุญาตให้มีการเจรจาระหว่างสมาคมสิทธิการแสดง ซึ่งได้แก่ ASCAP BMI SESAC และผู้ดำเนินงานด้านดนตรีเพื่อความเพลิดเพลินแห่งประเทศสหรัฐอเมริกา (The Amusement Music Operators of America, AMOA) การเจรจาเหล่านี้ทำให้พ้นจากความรับผิดในกฎหมายป้องกันการผูกขาด (Antitrust) ในระหว่างที่ทำการเจรจายุ่นั้น บทบัญญัติของการอนุญาตให้ใช้ลิขสิทธิ์เชิงบังคับที่มีอยู่แต่เดิมจะยังคงดำเนินต่อไป ถ้าการเจรจาด้วย

⁵⁰ Ibid., section 116 (c)(2).

ความสมัครใจประสบความสำเร็จ⁵¹ การอนุญาตให้ใช้ลิขสิทธิ์เชิงบังคับที่ได้อธิบายไว้ข้างต้น
ก็จะนำมาใช้อีกครั้งหนึ่ง⁵²

กล่าวโดยสรุป การอนุญาตให้ใช้ลิขสิทธิ์เชิงบังคับ สำหรับผู้ดำเนินงานด้านตู้เพลง
หยอดเหรียญ (jukebox operators) เป็นการจำกัดสิทธิแต่เพียงผู้เดียว (exclusive
right) ของเจ้าของลิขสิทธิ์ในงานดนตรีกรรมที่ไม่ได้เกี่ยวข้องกับเนื้อหาของ
งานนาฏกรรม (nondramatic musical composition) เพื่อจะแสดงงานต่อสาธารณชน
ผู้ดำเนินงานด้านตู้เพลงหยอดเหรียญอาจจะหมายถึงเจ้าของ ผู้เช่า หรือบุคคลซึ่งเป็นผู้เลือก
งานดนตรีกรรมที่ประกอบอยู่ในตู้เพลงหยอดเหรียญ บุคคลดังกล่าวอาจจะได้รับการอนุญาตให้ใช้
ลิขสิทธิ์เชิงบังคับที่อนุญาตให้มีการแสดงงานดนตรีกรรมต่อสาธารณชน ภายใต้บทบัญญัติของกฎหมาย
เจ้าของสถานที่ตั้งตู้เพลงหยอดเหรียญจะได้รับการยกเว้นจากความรับผิด ต่อมาได้มีการแก้ไข
กฎหมายลิขสิทธิ์ ค.ศ. 1976 มาตราหนึ่ง ซึ่งได้แก่ section 116 A เพื่อสนับสนุนการเข้าร่วม
เป็นภาคีอนุสัญญาเบอร์นเพื่อการคุ้มครองวรรณกรรมและศิลปกรรม (Berne Convention for
the Protection of Literary and Artistic Works) ซึ่งบัญญัติให้มีการเจรจาด้วย
ความสมัครใจระหว่างผู้ดำเนินงานด้านตู้เพลงหยอดเหรียญและเจ้าของลิขสิทธิ์ ในเรื่องอัตรา
ค่าตอบแทนการใช้สิทธิ การแบ่งปันค่าตอบแทนการใช้สิทธิ และการแต่งตั้งตัวแทน ถ้าการเจรจา
เหล่านี้ไม่ประสบความสำเร็จหรือพิสูจน์ได้ว่าไม่สมบูรณ์ แบบแผนของการอนุญาตให้ใช้ลิขสิทธิ์เชิง
บังคับที่มีมาแต่แรกจะเป็นกลไกที่มาปิดช่องว่างนั้น

4. การแพร่เสียงแพร่ภาพสู่สาธารณะ (The Public Broadcasting)

กฎหมายลิขสิทธิ์ ค.ศ. 1976 section 118 ได้บัญญัติการอนุญาต
ให้ใช้ลิขสิทธิ์เชิงบังคับ สำหรับองค์กรแพร่เสียงแพร่ภาพที่มีวัตถุประสงค์ประสงค์ในทางการค้า⁵³

⁵¹ Ibid., section 116A (b) (2).

⁵² Marshall A. Leaffer, Understanding copyright law,
pp. 245-247.

⁵³ The Copyright Act 1976 section 118 (g).

section 118 (g) ได้กำหนดคำนิยามของคำว่า "องค์กรแพร่เสียงแพร่ภาพสู่สาธารณะชน (a public broadcasting entity)" หมายความว่าถึง สถานที่ทำการแพร่เสียงแพร่ภาพ เพื่อการศึกษา และไม่มีวัตถุประสงค์ในทางการค้า ดังที่คณะกรรมการสื่อสารของสหรัฐ (FCC) ได้กำหนดไว้ นอกจากนี้ สถาบัน หรือองค์กรอื่นที่เหมาะสม ก็สมควร จะได้รับประโยชน์จากคำนิยามดังกล่าวด้วย ถ้าได้เข้าร่วมในกิจกรรมที่ได้บรรยายไว้ใน section 118 (d)(2) เช่น ผลิตโปรแกรมที่ทำการถ่ายทอด (production of a transmission program) การทำซ้ำสำเนา หรือแถบบันทึกเสียงในโปรแกรมที่ทำการ ถ่ายทอดนั้น (reproduction of copies or phonorecords of such a transmission program) และ การจำหน่ายสำเนา หรือแถบบันทึกเสียง (distribution of such copies or phonorecords) ซึ่งการผลิต การทำซ้ำ และการจำหน่ายได้ทำขึ้น โดยสถาบันที่ไม่มีวัตถุประสงค์ในการหากำไร (nonprofit institution) หรือองค์กรที่มี จุดประสงค์โดยเฉพาะ เพื่อการถ่ายทอดการแสดงงานลิขสิทธิ์หรือการแสดงสำเนางานลิขสิทธิ์ที่ ทำขึ้น โดยสถานีโทรทัศน์เพื่อการศึกษาที่มีไม่มีวัตถุประสงค์ในทางการค้า (noncommercial educational broadcast station)

ภายใต้ section 118 (d) องค์กรแพร่เสียงแพร่ภาพต่อสาธารณะชน อาจจจะ รวมถึงการแพร่เสียงแพร่ภาพการแสดง (performance) และการแสดงสำเนา (display) และบันทึกงานดนตรีกรรมที่มีได้เกี่ยวข้องกับเนื้อหาส่วนใหญ่ของงานนาฏกรรม (nondramatic musical works) งานประติมากรรม (sculptural works) งานซึ่งแสดงโดยเส้น (graphic works) และงานภาพวาด (pictorial works) ที่เคยนำออกโฆษณาแล้ว section 118 นี้ ก็ได้อนุญาตให้มีการทำซ้ำ และจำหน่ายสำเนาของ โปรแกรมงานดังกล่าว ข้างต้นด้วย และสำหรับการทำวีดีโอเทปที่ออกอากาศในเวลาเดียวกันของการถ่ายทอดสัญญาณ โดยสถาบันที่ไม่มีวัตถุประสงค์ในทางการค้า หรือหน่วยงานของรัฐบาล สำหรับจุดประสงค์เพื่อ การสอนเฉพาะหน้า ซึ่งต่างกับการอนุญาตให้ใช้ลิขสิทธิ์เชิงบังคับอื่น ๆ อีก 3 ประเภท กล่าวคือ section 118 ไม่ได้ระบุทั้งข้อกำหนด และค่าตอบแทนการใช้สิทธิสำหรับการใช้งานลิขสิทธิ์ แต่ส่งเสริมให้มีการตกลงกันด้วยความสมัครใจระหว่างองค์กรแพร่เสียงแพร่ภาพสู่สาธารณะชน และ เจ้าของลิขสิทธิ์ ซึ่งคู่สัญญาทั้งสองฝ่ายจะได้รับการยกเว้นจากกฎหมายป้องกันการผูกขาด (antitrust) เพื่อความสะดวกสำหรับการเจรจาระหว่างคู่สัญญา ต่อมาข้อตกลง

ดังกล่าวจะต้องยื่นต่อสำนักงานลิขสิทธิ์ (Copyright Office) ถ้าในกรณีที่ไม่สามารถตกลงกันได้ คณะกรรมการกำหนดค่าตอบแทนการใช้สิทธิในงานลิขสิทธิ์ (CRT) จะเป็นผู้กำหนดอัตราค่าตอบแทนการใช้สิทธิสำหรับคู่สัญญาทั้งสอง และคณะกรรมการกำหนดค่าตอบแทนการใช้สิทธิในงานลิขสิทธิ์ (CRT) มีหน้าที่สำหรับการพิจารณาอัตราค่าตอบแทนการใช้สิทธิทุก ๆ 5 ปี

จากกฎข้อบังคับ คณะกรรมการกำหนดค่าตอบแทนการใช้สิทธิในงานลิขสิทธิ์ (CRT) ได้ยอมรับถึงตารางการใช้งานลิขสิทธิ์ในช่วงระหว่างปี ค.ศ. 1983 - 1987 ว่ามีการแสดงงานดนตรีกรรม (musical works) ซึ่งอยู่ภายใต้การอนุญาตของสมาคมสิทธิการแสดง อันได้แก่ ASCAP BMI และ SESAC โดยทางโทรทัศน์เพื่อการศึกษา และเครือข่ายของสถานวิฑูฯมากขึ้น นอกจากนี้การบันทึกบทประพันธ์เพลง และการแสดงสำเนาของงานประติมากรรม งานซึ่งแสดงโดยเส้น และงานภาพวาด ทางจอโทรทัศน์จะครอบคลุมอยู่ในตารางเหล่านี้ด้วย⁵⁴

กล่าวโดยสรุปกฎหมายลิขสิทธิ์ของประเทศสหรัฐอเมริกา ได้ให้การอนุญาตให้ใช้ลิขสิทธิ์เชิงบังคับกับองค์กรแพร่เสียงแพร่ภาพต่อสาธารณชน เพื่อจะแสดง แสดงสำเนาและบันทึกงานดนตรีกรรมที่ไม่ได้เกี่ยวข้องกับเนื้อหาส่วนใหญ่ของงานนาฏกรรม งานประติมากรรม งานซึ่งแสดงโดยเส้น งานภาพวาด โดยงานดังกล่าวนี้เป็นงานที่พิมพ์โฆษณาแล้ว และสถานที่ทำการแพร่เสียงแพร่ภาพไม่มีวัตถุประสงค์ในทางการค้า รวมทั้งเป็นการแพร่เสียงแพร่ภาพเพื่อการศึกษา

5. การถ่ายทอดสัญญาณเข้าโดยผ่านทางดาวเทียม (The Satellite Retransmission)

กฎหมายสำหรับการรับสัญญาณดาวเทียมเพื่อการรับชมภายในบ้าน (The Satellite Home Viewer Act of 1988) จากกฎหมายดังกล่าว สภานิติบัญญัติได้พบกับ

⁵⁴ Marshall A. Leaffer, Understanding copyright law, p. 216.

สิ่งที่ท้าทายอีกครั้งของเทคโนโลยีสมัยใหม่ จากการก่อตั้งการอนุญาตให้ใช้ลิขสิทธิ์เชิงบังคับใน งานประเภทที่ 5 ซึ่งมีผลบังคับเมื่อวันที่ 1 มกราคม ค.ศ. 1989 กฎหมายดังกล่าวนี้ได้ ก่อตั้งการอนุญาตให้ใช้ลิขสิทธิ์เชิงบังคับเป็นการชั่วคราว สำหรับลื่อนำสัญญาณดาวเทียมใน การถ่ายทอดสัญญาณโทรทัศน์ไปยังสาธารณชนเพื่อการรับชมภายในบ้าน การอนุญาตให้ใช้ลิขสิทธิ์ เชิงบังคับในกรณีดังกล่าวนี้จะสิ้นผลบังคับลงในวันที่ 31 ธันวาคม ค.ศ. 1994 การอนุญาต ให้ใช้ลิขสิทธิ์เชิงบังคับสำหรับการถ่ายทอดสัญญาณเข้าผ่านทางดาวเทียม รวมถึงการถ่ายทอด สัญญาณเข้าใน โปรแกรมโทรทัศน์ โดยบริษัทที่ได้เข้าช่องสัญญาณบนดาวเทียมสำหรับวัตถุประสงค์นี้ ตามปกติ บริษัทที่เป็นผู้ถ่ายทอดสัญญาณผ่านทางดาวเทียม (satellite carriers) จะ ถ่ายทอดสัญญาณเข้าในสัญญาณที่มีการใส่รหัส (scrambled signals) ซึ่งประกอบด้วยโปรแกรม โทรทัศน์ที่ส่ง ไปสู่บุคคลที่เป็นผู้รับสัญญาณจากดาวเทียม บริษัทผู้ถ่ายทอดสัญญาณผ่านทางดาวเทียม จะคิดค่าธรรมเนียมในการเป็นสมาชิกกับเจ้าของงานรับสัญญาณดาวเทียม ซึ่งค่าธรรมเนียมนี้ จะรวมถึงอุปกรณ์สำหรับการถอดรหัสสัญญาณดาวเทียม ธุรกิจที่สร้างผลกำไรได้อย่างมหาศาล เช่นนี้ได้ทำให้เกิดปัญหาที่ยุ้งยากบางประการภายใต้กฎหมายลิขสิทธิ์ ค.ศ. 1976

จากการถ่ายทอดสัญญาณเข้าจากดาวเทียมไปสู่โลก ผู้ถ่ายทอดสัญญาณผ่าน ทางดาวเทียมจำเป็นจะต้องเข้ามาพัวพันกับการถ่ายทอดสัญญาณชั้นรอง (secondary transmission) ของงานอันมีลิขสิทธิ์ ดังที่กฎหมายลิขสิทธิ์ปี ค.ศ. 1976 ได้บัญญัติว่า การถ่ายทอดสัญญาณชั้นรองในงานลิขสิทธิ์เป็นการแสดงต่อสาธารณชน (public performance) และเป็นการละเมิดลิขสิทธิ์ ซึ่งไม่ได้รับความยินยอมของเจ้าของลิขสิทธิ์ ถึงแม้ว่าผู้ถ่ายทอด สัญญาณผ่านทางดาวเทียมจะยอมรับว่า เขาได้แสดงงานต่อสาธารณชน แต่ผู้ถ่ายทอดสัญญาณ ผ่านทางดาวเทียมก็มีข้อโต้แย้งว่า โดยความเป็นจริงแล้ว พวกเขาเป็นระบบเคเบิลที่อยู่ภายใต้ การอนุญาตให้ใช้ลิขสิทธิ์เชิงบังคับสำหรับเคเบิล หรือมีข้อโต้แย้งว่า พวกเขาได้รับการยกเว้น จากความรับผิด โดยอยู่ภายใต้ข้อยกเว้นสำหรับผู้ถ่ายทอดสัญญาณที่ไม่ได้ดำเนินการส่งสัญญาณ ด้วยตนเอง (passive carrier exemption)

การถ่ายทอดสัญญาณเข้าจากดาวเทียมมายังโลก จะอยู่ภายใต้การอนุญาตให้ใช้ ลิขสิทธิ์เชิงบังคับสำหรับเคเบิลหรือไม่?

ผู้ถ่ายทอดสัญญาณผ่านทางดาวเทียมไม่ใช่ระบบเคเบิล ดังที่กฎหมายลิขสิทธิ์

ปี ค.ศ. 1976 ได้บัญญัติไว้ กฎหมายลิขสิทธิ์ ค.ศ. 1976 section 111 (f) ได้ให้นิยามของคำว่า "ระบบเคเบิล" หมายความว่า "อุปกรณ์ที่ตั้งอยู่ในรัฐใด ๆ อาณาเขตดินแดนในความพิทักษ์ของสหประชาชาติ หรือ ดินแดน ..." เพราะว่า ผู้ถ่ายทอดสัญญาณผ่านทางดาวเทียม ไม่ได้จำกัดการกระทำสำหรับงานของตนเพียง ในสถานที่ที่ได้รับไว้ใน section 111(f) เท่านั้น แต่ดำเนินงานของเขาบนดาวเทียมที่โคจรไปรอบโลก อันไม่ใช่สถานที่ตามค่านิยามของระบบเคเบิล

นอกจากนี้ ผู้ถ่ายทอดสัญญาณผ่านทางดาวเทียม ไม่ปฏิบัติตามข้อกำหนดของข้อยกเว้นสำหรับผู้ถ่ายทอดสัญญาณที่ไม่ได้ดำเนินการส่งสัญญาณด้วยตนเอง (passive carrier exemption) กฎหมายลิขสิทธิ์ปี ค.ศ. 1976 section 111 (a)(3) ได้บัญญัติยกเว้นความรับผิดสำหรับการถ่ายทอดสัญญาณขึ้นร่อง ในงานที่มีลิขสิทธิ์ ซึ่งผู้ถ่ายทอดสัญญาณไม่มีอำนาจควบคุมในเนื้อหา หรือคัดเลือกการถ่ายทอดสัญญาณครั้งแรก ไม่ว่าจะโดยทางตรงหรือโดยทางอ้อม โดยผู้ถ่ายทอดสัญญาณผ่านทางดาวเทียมส่วนใหญ่ จะดำเนินการถ่ายทอดสัญญาณด้วยตนเอง โดยการใส่รหัสสัญญาณ ถอดรหัสสัญญาณเพื่อนำออกขาย และทำการบรรจุโปรแกรมการกระทำของผู้ถ่ายทอดสัญญาณผ่านทางดาวเทียมเหล่านั้น เป็นการกระทำที่เกินขอบเขตของผู้ถ่ายทอดสัญญาณที่ไม่ได้ดำเนินการส่งสัญญาณด้วยตนเอง ตามที่ได้บัญญัติไว้ในกฎหมายลิขสิทธิ์ปี ค.ศ. 1976 ด้วยเหตุนี้ การถ่ายทอดสัญญาณขึ้นร่องของผู้ถ่ายทอดสัญญาณผ่านทางดาวเทียม จึงไม่อยู่ภายใต้การอนุญาตให้ใช้ลิขสิทธิ์เชิงบังคับสำหรับระบบเคเบิล และปรากฏว่า เป็นการละเมิดสิทธิการแสดงต่อสาธารณชน (public performance right) ของเจ้าของลิขสิทธิ์ คำตอบของสภานิติบัญญัติต่อความไม่แน่นอนทางกฎหมายนี้คือ การอนุญาตให้ใช้ลิขสิทธิ์เชิงบังคับชนิดใหม่สำหรับการถ่ายทอดสัญญาณเข้าผ่านทางดาวเทียม สภานิติบัญญัติมีความเห็นกันว่า การอนุญาตให้ใช้ลิขสิทธิ์เชิงบังคับอาจจะตรงกับความต้องการของอุตสาหกรรม การชดเชยให้กับเจ้าของลิขสิทธิ์ และสามารถจะเข้าไปสู่โปรแกรมโทรทัศน์ได้อย่างต่อเนื่องจากการเพิ่มมากขึ้นของจานดาวเทียมที่สาธารณชนเป็นเจ้าของ โดยเฉพาะบุคคลที่อาศัยอยู่ในเขตท้องถิ่นที่ห่างไกล ซึ่งไม่มีวิธีอื่นใดที่จะบริการได้อย่างเพียงพอ

ภายใต้การอนุญาตให้ใช้ลิขสิทธิ์เชิงบังคับ ตามกฎหมายลิขสิทธิ์ ค.ศ. 1976 section 119 ได้บัญญัติให้ผู้ถ่ายทอดสัญญาณผ่านทางดาวเทียม ต้องจ่ายค่าตอบแทนการใช้สิทธิ

ตามที่กฎหมายบัญญัติไว้ต่อสมาชิก 1 ท่าน⁵⁵ ผู้ถ่ายทอดสัญญาณเข้าสามารถจะให้บริการแก่สมาชิก ได้เพียงผู้ที่อยู่ในบริเวณพื้นที่ที่บริษัทเครือข่ายในท้องถิ่น ไม่ได้ให้บริการอยู่ และลูกค้าผู้ซึ่ง ไม่ได้เป็นสมาชิกกับบริการทางเคเบิลทีวีเป็นเวลา 90 วัน ก่อนเป็นสมาชิกกับบริการทางดาวเทียม การบริหารของการอนุญาตให้ใช้ลิขสิทธิ์เชิงบังคับก็เหมือนกับ การบริหารการอนุญาตให้ใช้ลิขสิทธิ์เชิงบังคับสำหรับงานประเภทอื่น ๆ ซึ่งบัญญัติไว้ในกฎหมายลิขสิทธิ์ ค.ศ. 1976 แต่มีการเปลี่ยนแปลงบางอย่าง เพื่อให้เกิดความสะดวกในการดำเนินงานขึ้น กฎหมายกำหนดให้ผู้ถ่ายทอดสัญญาณผ่านทางดาวเทียมยื่นรายการบัญชีประจำปี กับสำนักงานทะเบียนลิขสิทธิ์ (Register of Copyright) เพื่อกำหนดการจ่ายค่าตอบแทนการใช้ลิขสิทธิ์⁵⁶ ค่าตอบแทนการใช้สิทธิดังกล่าวจะจัดสรรไปยังเจ้าของลิขสิทธิ์ หลังจากสำนักงานทะเบียนลิขสิทธิ์ได้หักค่าใช้จ่ายในการบริหารออกแล้ว⁵⁷

คณะกรรมการกำหนดค่าตอบแทนการใช้สิทธิในงานลิขสิทธิ์ (CRT) เป็นผู้กำหนดระเบียบการพิจารณาสำหรับการจัดสรรค่าตอบแทนการใช้สิทธิ และคณะกรรมการกำหนดค่าตอบแทนการใช้สิทธิในงานลิขสิทธิ์ (CRT) ยังเป็นกลไกที่มีบทบาทสำคัญสำหรับการนำไปสู่การพัฒนาการอนุญาตให้ใช้ลิขสิทธิ์เชิงบังคับ⁵⁸ กฎหมายลิขสิทธิ์ปี ค.ศ. 1976 ได้กำหนดระยะของการอนุญาตให้ใช้ลิขสิทธิ์เชิงบังคับเป็น 2 ระยะ ในระยะแรกจะมีอายุจนกระทั่งถึงวันที่ 31 ธันวาคม ค.ศ. 1992 ในระหว่างเวลานั้นบทบัญญัติค่าตอบแทนการใช้สิทธิตามที่กฎหมายบัญญัติไว้จะยังคงดำเนินต่อไป⁵⁹ ในระยะที่สอง ในระหว่างเวลา 18 เดือน ก่อนการสิ้นสุดระยะเวลาอันแรก คณะกรรมการกำหนดค่าตอบแทนการใช้สิทธิในงานลิขสิทธิ์ (CRT) มีหน้าที่เป็นผู้ริเริ่มการเจรจาโดยสมัครใจ ระหว่างผู้ถ่ายทอดสัญญาณผ่านทางดาวเทียม

⁵⁵ The Copyright Act 1976 section 119 (b) (1) (B).

⁵⁶ Ibid., section 119 (a) (1).

⁵⁷ Ibid., section 119 (b) (2).

⁵⁸ Ibid., section 119 (c) (4).

⁵⁹ Ibid., section 119 (c) (1).

ผู้จำหน่าย และ เจ้าของลิขสิทธิ์^{๕๐} ถ้าคู่สัญญาเหล่านั้นไม่สามารถทำการเจรจากันในเรื่อง
 ค่าตอบแทนการใช้สิทธิได้ ภายในวันที่ 31 ธันวาคม ค.ศ. 1991 คณะกรรมการกำหนด
 ค่าตอบแทนการใช้สิทธิในงานลิขสิทธิ์ (CRT) ต้องจัดตั้งกระบวนการสำหรับการตัดสิน
 ค่าตอบแทนการใช้สิทธิอันเหมาะสม บนพื้นฐานที่มาจาก การนำเอาอนุญาโตตุลาการ
 (arbitrator) ซึ่งเป็นบุคคลภายนอกของคู่สัญญาดังกล่าวเข้ามาทำการตัดสินค่าตอบแทน
 การใช้สิทธิ^{๕๑} การอนุญาตให้ใช้ลิขสิทธิ์เชิงบังคับประกอบด้วยบทบัญญัติที่ต้องการ
 การประเมินสถานการณ์การทำงานเป็นระยะ ๆ และจะสิ้นสุดผลใช้บังคับหลังจากวันที่ 31
 ธันวาคม ค.ศ. 1994^{๕๒}

ตามที่กล่าวมาสรุปได้ว่า เป็นการอนุญาตให้ใช้ลิขสิทธิ์เชิงบังคับเพียงชั่วคราว
 สำหรับ "การถ่ายทอดสัญญาณชั้นรอง โดยบริษัทที่เป็นผู้ถ่ายทอดสัญญาณผ่านทางดาวเทียม"
 (secondary transmissions by satellite carriers) ไปสู่สถาบันบนพื้นโลก
 กล่าวคือจานดาวเทียมของแต่ละบ้านจะเป็นตัวจับสัญญาณ เพื่อการรับชมภายในบ้านพักส่วนตัว
 การอนุญาตให้ใช้ลิขสิทธิ์เชิงบังคับจะนำมาใช้กับการส่งสัญญาณของเครือข่าย และสัญญาณที่มีการใส่
 รหัส โดยการส่งสัญญาณของเครือข่าย เป็นการรับภายในบ้าน แต่ไม่ใช้การจำหน่ายสัญญาณ
 ทางเคเบิล หรือผ่านทางอากาศที่สามารถจะทำได้

2.2 การอนุญาตให้ใช้ลิขสิทธิ์เชิงบังคับในประเทศอังกฤษ

ลักษณะทั่วไปของการอนุญาตให้ใช้ลิขสิทธิ์เชิงบังคับ

ประเทศอังกฤษ นับได้ว่าเป็นแม่แบบของการนำเอาระบบการอนุญาตให้ใช้
 ลิขสิทธิ์เชิงบังคับมาใช้ เพราะประเทศอังกฤษได้นำระบบดังกล่าวมาใช้กับการบันเทิงงานดนตรีกรรม

^{๕๐} Ibid., section 119 (c)(2).

^{๕๑} Ibid., section 119 (c)(3).

^{๕๒} Marshall A. Leaffer, Understanding copyright law,

เป็นครั้งแรก ซึ่งอนุสัญญาเบอร์น^๙ก็ได้นำระบบนี้มาบัญญัติไว้ในอนุสัญญาเบอร์น^๙ ฉบับแก้ไขเพิ่มเติม ณ กรุงเบอร์ลิน ค.ศ. 1908 ตาม article 13/2 ในเวลาต่อมา พระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ของประเทศอังกฤษได้มีการแก้ไขหลายครั้ง และในแต่ละครั้งก็ได้มีการแก้ไขบทบัญญัติที่เกี่ยวกับการอนุญาตให้ใช้ลิขสิทธิ์เชิงบังคับทุกครั้ง ส่วนใหญ่มีวัตถุประสงค์เพื่อให้สอดคล้องกับบทบัญญัติของอนุสัญญาเบอร์น^๙ ที่ประเทศอังกฤษได้ลงนามเข้าเป็นภาคี โดยไม่ให้ขัดกับแนวทางที่อนุสัญญาเบอร์น^๙ ได้วางไว้ ซึ่งมีรายละเอียดที่น่าสนใจดังต่อไปนี้

1. การอนุญาตให้ใช้ลิขสิทธิ์เชิงบังคับสำหรับการทำซ้ำงานลิขสิทธิ์เพื่อการขาย พระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ ค.ศ. 1911 section 3 กำหนดว่า ภายหลังจากการตายของผู้สร้างสรรค์เป็นเวลา 25 ปีได้สิ้นสุดลง หรือในกรณีของงานที่ยังมีลิขสิทธิ์อยู่ในเวลาที่พระราชบัญญัตินี้มีผลใช้บังคับ ระยะเวลา 30 ปีหลังจากการตายของผู้สร้างสรรค์ บุคคลผู้ทำซ้ำงานลิขสิทธิ์เพื่อการขายจะไม่ถือว่าเป็นผู้ทำการละเมิดลิขสิทธิ์ ถ้าพิสูจน์ได้ว่า เขาได้ยื่นหนังสือแสดงความจำนงตามที่กฎหมายกำหนดไว้ ซึ่งหนังสือดังกล่าวได้แสดงถึงความตั้งใจของเขาเพื่อทำซ้ำงานลิขสิทธิ์ และพิสูจน์ได้ว่า เขาได้จ่ายค่าตอบแทนการใช้สิทธิตามวิธีที่กฎหมายกำหนดให้แก่ หรือเพื่อประโยชน์ของเจ้าของลิขสิทธิ์ สำหรับสำเนางานลิขสิทธิ์ทุกเล่มที่เขาเป็นผู้ขาย โดยค่าตอบแทนการใช้สิทธิจะคำนวณที่อัตรา 10 เปอร์เซ็นต์ จากราคาของงานที่เขาได้นิมนต์^{๑๓}

section 3 ของพระราชบัญญัติฉบับนี้ พอจะสรุปได้ว่า งานลิขสิทธิ์ของผู้สร้างสรรค์ที่ได้นิมนต์โฆษณาขึ้นในช่วงชีวิตของเขา ระยะเวลาภายหลังจากการตายของผู้สร้างสรรค์จะแบ่งออกเป็น 2 ช่วงระยะเวลา ในระหว่างช่วงระยะเวลาแรกคือ 25 ปีหลังจากการตายของผู้สร้างสรรค์ (หรือ 30 ปีหลังการตายของผู้สร้างสรรค์ ในกรณีของงานที่ยังมีลิขสิทธิ์อยู่ในเวลาที่พระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ ค.ศ. 1911 มีผลใช้บังคับ) งานลิขสิทธิ์ของผู้สร้างสรรค์จะได้รับความคุ้มครอง โดยไม่มีการจำกัดสิทธิ แต่ในระหว่างช่วงระยะเวลา 25 ปีหลัง หรือ 20 ปีหลังตามลำดับ นับต่อจากช่วงระยะเวลาแรก บุคคลผู้ขอใช้งานลิขสิทธิ์มีอิสระในการทำซ้ำงานลิขสิทธิ์

^{๑๓} A. D. Russell-Clarke, Copyright in industrial designs (London: Sweet & Maxwell, Limited, 1951), pp. 115-116.

ด้วยเงื่อนไขของการจ่ายค่าตอบแทนการใช้สิทธิ์⁶⁴

บทบัญญัติเช่นนี้มีลักษณะขัดกับ อนุสัญญาเบอร์น^๖ ฉบับแก้ไขเพิ่มเติม ณ กรุงบรัสเซล ค.ศ. 1948 ดังนั้น คณะกรรมาธิการลิขสิทธิ์ของประเทศไทย ในปี ค.ศ. 1952 มิได้สนับสนุนให้ section 3 นี้คงอยู่ต่อไป พระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ ค.ศ. 1956 จึงได้ยกเลิกบทบัญญัตินี้ อันทำให้ไม่มีบทบัญญัติเรื่องการอนุญาตให้ใช้ลิขสิทธิ์เชิงบังคับใน พระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ ค.ศ. 1956 สำหรับงานที่มีลิขสิทธิ์หลังจากปี ค.ศ. 1957⁶⁵ แต่ก็ ยังคงรักษาผลของเงื่อนไขไว้ ในฐานะเป็นการป้องกันมิให้เป็นการละเมิดลิขสิทธิ์หลังจาก ปี ค.ศ. 1956 ที่เกี่ยวข้องกับการทำซ้ำงานที่มีลิขสิทธิ์อยู่ก่อนปี ค.ศ. 1957⁶⁶ ซึ่ง พระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ ค.ศ. 1956 Schedule 7 para. 9 (1) ได้บัญญัติว่า ก่อน การลบล้าง section 3 ของพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ ค.ศ. 1911 บุคคลใดได้ยื่นหนังสือ แสดงความจำนงภายใต้เงื่อนไขซึ่งได้มีการตกลงกัน ก่อนวันที่ 1 มิถุนายน ค.ศ. 1957 บุคคลนั้นสามารถทำซ้ำงานลิขสิทธิ์หลังจากการลบล้าง section 3 นี้ได้ ทั้งนี้ เพราะพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ ค.ศ. 1956⁶⁷ ได้ให้คำจำกัดความคำว่า "การละเมิดลิขสิทธิ์" หมายความว่า การกระทำโดยไม่ได้รับการอนุญาตจากเจ้าของลิขสิทธิ์ ซึ่งกฎหมายลิขสิทธิ์ ได้ห้ามไว้ ดังนั้น จึงมีความจำเป็นสำหรับการพิจารณาข้อกำหนดใน section 3 ของ พระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ ค.ศ. 1911 และหลักปฏิบัติที่ทำขึ้นภายใต้พระราชบัญญัตินี้ โดย

⁶⁴ Copinger and Skone James, Copinger and Skone James on copyright, 12th ed. (London : Sweet & Maxwell, limited, 1980), p. 145.

⁶⁵ Laddie, Hugh. Prescott, Peter and Vitoria, Mary. The modern law of copyright (London : Butterworths, 1980), p. 333.

⁶⁶ Copinger and Skone James, Copinger and Skone James on copyright, 12th ed. p. 116.

⁶⁷ The United Kingdom Copyright Act 1956 section 1 (2).

ปัจจุบันถือว่าการทำข้างานลิขสิทธิ์ดังกล่าว ทำขึ้นภายใต้พระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ ค.ศ. 1956^{๘๘} ต่อมาพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ ค.ศ. 1956 Schedule 7 ได้ถูกยกเลิก เพราะข้อความในพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ ค.ศ. 1988 Schedule 1 para. 25 (1) บัญญัติออกมาเพื่อแก้ไขพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ ค.ศ. 1956 โดยบัญญัติข้อความที่ครอบคลุมถึงจุดดังกล่าวด้วย อย่างไรก็ตาม ในทางปฏิบัติได้มีการพิจารณากันอย่างจริงจังว่าไม่น่าเป็นไปได้ที่ เงื่อนไขใน section 3 ของพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ ค.ศ. 1911 ยังคงมีการใช้ให้เป็นประโยชน์อยู่ต่อไป^{๘๙}

2. การอนุญาตให้ใช้ลิขสิทธิ์เชิงบังคับสำหรับการพิมพ์โฆษณา หรือแสดงต่อสาธารณชน

พระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ ค.ศ. 1911 section 4 กำหนดว่าเวลาใดก็ตาม ภายหลังจากการตายของผู้สร้างสรรค์งานวรรณกรรม งานนาฏกรรม หรืองานดนตรีกรรม ซึ่งได้เคยพิมพ์โฆษณาขึ้น หรือเคยแสดงต่อสาธารณชน ถ้าบุคคลผู้ขอใช้งานมีคำขอไปยังคณะกรรมการด้านกฎหมายของสภาองคมนตรี โดยกล่าวว่า เจ้าของลิขสิทธิ์ในงานลิขสิทธิ์เหล่านั้น ได้ปฏิเสธการพิมพ์โฆษณาซ้ำ หรือปฏิเสธความยินยอมที่จะให้มีการโฆษณางานลิขสิทธิ์ซ้ำต่อสาธารณชน โดยเหตุผลของการปฏิเสธเช่นนั้น ทำให้งานลิขสิทธิ์ดังกล่าวถูกถอนไปจากสาธารณชน เจ้าของลิขสิทธิ์อาจถูกบังคับให้มีการอนุญาตทำข้างานลิขสิทธิ์ หรือแสดงงานลิขสิทธิ์ต่อสาธารณชนบนข้อกำหนดและเงื่อนไขเช่นนั้น ดังที่คณะกรรมการด้านกฎหมายคิดว่าเหมาะสม

จะเห็นได้ว่า section 4 นี้ แตกต่างจาก section 3 เพราะตาม section 3 เมื่อผู้ขอใช้งานลิขสิทธิ์ทำการจ่ายค่าตอบแทนการใช้สิทธิตามที่กฎหมายได้กำหนดไว้ ผู้ขอใช้งานลิขสิทธิ์จะได้รับสิทธิในการใช้งานลิขสิทธิ์โดยอัตโนมัติ ผู้ขอใช้งานลิขสิทธิ์ในกรณีนี้

^{๘๘} Ibid., Schedule 7 para. 9 (2).

^{๘๙} Copinger and Skone James, Copinger and Skone James on copyright, 13th ed. (London : Sweet & Maxwell, 1991) pp. 282-283.

จะอยู่ในสถานะของผู้ได้รับการอนุญาต แต่ภายใต้ section 4 นั้น การขอใช้งานลิขสิทธิ์ ไปยังคณะกรรมการด้านกฎหมายเป็นสิ่งจำเป็น และคณะกรรมการมีสิทธิในการให้ อนุญาต หรือปฏิเสธการขอใช้งานลิขสิทธิ์อย่างใดอย่างหนึ่ง โดยอยู่บนข้อเท็จจริงที่น่าไปสู่ กรณีที่จะอยู่ภายใต้มาตรานี้ ข้อเท็จจริงดังกล่าวคือ ความตายของผู้สร้างสรรค์ งานลิขสิทธิ์นั้นได้เคยพิมพ์โฆษณาขึ้น หรือเคยแสดงต่อสาธารณชนแล้ว และการปฏิเสธ การอนุญาตโฆษณางานลิขสิทธิ์ซ้ำ หรือการแสดงต่อสาธารณชน ทำให้งานลิขสิทธิ์นั้นได้ถูกถอน ไปจากสาธารณชนด้วยวิธีดังกล่าว ในกรณีของงานลิขสิทธิ์ที่มีผู้สร้างสรรค์ร่วม วันตายของ ผู้สร้างสรรค์คนสุดท้ายจะถือว่าเป็นวันตายของผู้สร้างสรรค์ตามมาตรา

บทบัญญัติส่วนใหญ่ของพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ ค.ศ. 1911 ได้บัญญัติซ้ำขึ้น อีกครั้งในพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ ค.ศ. 1956 โดยอยู่ภายใต้การแก้ไขเพิ่มเติม แต่สิทธิในการขอ ใช้งานอนุญาตให้ใช้ลิขสิทธิ์เชิงบังคับเพื่อพิมพ์โฆษณาหรือแสดงต่อสาธารณชน ต่อคณะกรรมการ ด้านกฎหมายของสภาองคมนตรี ซึ่งให้โดย section 4 นี้ ได้มีการยกเลิกไปแล้ว⁷⁰ และ ไม่มี การบัญญัติซ้ำขึ้นอีกในพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ ค.ศ. 1956 ในความเป็นจริงแล้ว การอนุญาต ให้ใช้ลิขสิทธิ์เชิงบังคับไม่เคยนำมาใช้ในทางที่ขัดแย้งกับอนุสัญญาเบอร์น^๗ ฉบับแก้ไข ณ กรุง บรัสเซล ดังนั้น การลบล้างอำนาจสำหรับการให้หลักการอนุญาตให้ใช้ลิขสิทธิ์เชิงบังคับ ในกรณีดังกล่าว จึงได้รับการสนับสนุนโดยคณะกรรมการลิขสิทธิ์ในปี ค.ศ. 1952⁷¹

3. การอนุญาตให้ใช้ลิขสิทธิ์เชิงบังคับเพื่อบันทึกงานดนตรีกรรม

การอนุญาตให้ใช้ลิขสิทธิ์เชิงบังคับเพื่อบันทึกงานดนตรีกรรม เป็นข้อยกเว้น พิเศษที่ให้ผู้ผลิตแถบบันทึกเสียงมีสิทธิทำแถบบันทึกเสียงงานดนตรีกรรม ซึ่งครั้งหนึ่งงาน ดนตรีกรรมดังกล่าวได้เคยมีการบันทึกขึ้นด้วยความยินยอมของเจ้าของลิขสิทธิ์ โดยอยู่ภายใต้ การจ่ายค่าตอบแทนการใช้สิทธิ (royalty) ในจำนวนที่กฎหมายกำหนดไว้ และอยู่ภายใต้

⁷⁰ Copinger and Skone James, Copinger and Skone James on copyright, 12th ed. p. 483.

⁷¹ Ibid., p. 115.

เงื่อนไขอื่นๆ ที่แน่นอน บทบัญญัตินี้ได้บัญญัติอยู่ใน section 8 ของพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ ค.ศ. 1956 (The Copyright Act 1956) โดยได้ลอกส่วนที่เป็นสาระสำคัญของ section 19 ในพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ ค.ศ. 1911 (The Copyright Act 1911) มาบัญญัติไว้ แต่ได้มีการแก้ไขเปลี่ยนแปลงอย่างมากในรูปแบบ และรายละเอียดต่าง ๆ⁷² สิทธิดังกล่าวนี้ได้นำมาบัญญัติเป็นกฎหมายครั้งแรก ในพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ ค.ศ. 1911⁷³ ซึ่งรู้จักกันในฐานะเป็น การอนุญาตให้ใช้ลิขสิทธิ์ซึ่งกำหนดโดยกฎหมายเพื่อบันทึกงานดนตรีกรรม (The statutory recording licence) อันเป็นผลมาจากการโน้มน้าว (lobby) ของอุตสาหกรรมแถบบันทึกเสียง เพราะก่อนพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ ค.ศ. 1911 มีผลใช้บังคับ ไม่มีสิทธิใดที่จะหยุดการทำซ้ำ (reproduction) งานลิขสิทธิ์ ในรูปแบบของเครื่องประดิษฐ์ สำหรับการบันทึกงาน ถึงแม้ว่าการใช้เครื่องประดิษฐ์เช่นนั้นเพื่อให้มีการแสดงต่อสาธารณชน จะเป็นการละเมิดสิทธิการแสดง (performing right) รวมทั้งอุตสาหกรรมแถบบันทึกเสียงไม่เคยชินกับการขออนุญาตเพื่อบันทึกงานดนตรีกรรมจากเจ้าของลิขสิทธิ์ก่อน สิทธิในการทำ แถบบันทึกเสียงงานดนตรีกรรมนี้ ไม่มีผลใช้บังคับกับงานดนตรีกรรมที่ได้มีการบันทึกขึ้นก่อน วันที่ 1 กรกฎาคม ค.ศ. 1912⁷⁴ อันเป็นวันที่พระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ ค.ศ. 1911 มีผลใช้บังคับ เงื่อนไขสำคัญสำหรับการนำเอาการอนุญาตให้ใช้ลิขสิทธิ์เชิงบังคับ เพื่อบันทึกงานดนตรีกรรมมาใช้ นอกจากการบันทึกเสียงดังกล่าวได้ทำขึ้น (หรือนำเข้ามาในประเทศ) สำหรับการขายปลีกด้วยความยินยอมของเจ้าของลิขสิทธิ์แล้ว แถบบันทึกเสียงที่ได้บันทึกขึ้นภายหลังจะต้องไม่ผิดไปจากข้อปฏิบัติที่ได้ให้อำนาจไว้ในการบันทึกงานจนเกินควร

สิทธิในการผลิตแถบบันทึกเสียงอยู่ภายใต้เงื่อนไข 4 ประการ ดังต่อไปนี้
เงื่อนไขประการแรก ซึ่งไม่จำเป็นต้องปฏิบัติตามถ้างานดนตรีกรรมในเรื่องนี้ได้บันทึกขึ้นก่อนวันที่ 1 กรกฎาคม ค.ศ. 1912⁷⁴ เงื่อนไขนั้นคือ แถบบันทึกเสียงของ

⁷² Ibid., p. 375.

⁷³ The United Kingdom Copyright Act 1911 section 19 (2).

⁷⁴ The United Kingdom Copyright Act 1956 section 8 (9).

งานดนตรีกรรมได้มีการบันทึกขึ้นมาก่อนแล้วในประเทศอังกฤษ หรือเคยนำเข้ามาในประเทศอังกฤษโดยเจ้าของลิขสิทธิ์ หรือด้วยการอนุญาตของเจ้าของลิขสิทธิ์ สำหรับจุดประสงค์เพื่อการขายปลีก⁷⁵ คำว่า "จุดประสงค์เพื่อการขายปลีก" มีความสำคัญ เพราะเป็นการคุ้มครองเจ้าของลิขสิทธิ์ เมื่อเจ้าของลิขสิทธิ์ได้เคยให้ความยินยอมสำหรับบันทึกงานเพื่อจุดประสงค์อื่น เช่น เพื่อจุดประสงค์ให้เป็นเสียงในฟิล์ม (soundtrack) ยิ่งไปกว่านั้นดูเหมือนว่าเจ้าของลิขสิทธิ์ สามารถป้องกันส่วนต่างๆ ของงานดนตรีกรรมจากการนำมาใช้ได้ทั้งหมด โดยการกำหนดว่าแถบบันทึกเสียงต้นฉบับที่ได้รับการอนุญาตไม่ควรจะนำมาขายปลีก แต่ควรจะนำมาใช้ในกรณีอื่น เช่น เอาไปให้เข้าบันลัญญาเช่าระยะยาว ขอบเขตของคำว่า "ขายปลีก" ได้ทำให้เกิดความยากลำบากบางประการ และเกิดข้อสงสัยว่า การโอนงานบันทึกบางส่วนอันเป็นทรัพย์สินของผู้สร้างสรรค์ เพื่อแลกเปลี่ยนกับเงิน และสินค้าอื่นๆ จะเป็นการขายหรือไม่ ถึงแม้ปรากฏว่าไม่มีการให้อำนาจในจุดนั้น แต่ก็มีกรยอมรับว่า การอ้างถึงการขายปลีก หมายความว่า การขายในประเทศอังกฤษ และเจ้าของลิขสิทธิ์จะไม่สูญเสียสิทธิของเขาในการป้องกันการทำแถบบันทึกเสียงที่ทำโดยปราศจากการอนุญาตจากเขา อาทิ ถ้าเจ้าของลิขสิทธิ์อนุญาตให้นำแถบบันทึกเสียงเข้ามาในประเทศนี้ ด้วยความมุ่งหมายจะส่งออกไปยังประเทศสหรัฐอเมริกา (โดยมิให้นำเข้ามาเพื่อการขายปลีก) อย่างไรก็ตาม ถ้าได้มีการผลิต หรือการนำเข้าที่จำเป็นสำหรับการขายปลีก ผู้บันทึกรายต่อมาไม่มีอำนาจตามใจชอบสำหรับการบันทึกงานดังที่เขาปรารถนา ผู้บันทึกรายต่อมาไม่อาจบันทึกส่วนใดๆ ของงาน ซึ่งไม่ได้แสดงไว้ในแถบบันทึกเสียงที่ได้รับอนุญาต⁷⁶ และเขาไม่อาจทำการ "ดัดแปลงงาน" (หมายถึง การเรียบเรียง หรือการอัดเสียง⁷⁷) เว้นแต่ "การดัดแปลงในทำนองเดียวกัน" ได้นำมาใช้สำหรับการบันทึกตามที่ได้รับอนุญาตในคราวก่อน ซึ่งเขาได้อาศัยแถบบันทึกเสียงอันก่อนนั้นมาทำการผลิตใหม่ คำว่า "การดัดแปลงในทำนองเดียวกัน" หมายถึง การดัดแปลงที่ไม่แตกต่าง

⁷⁵ Ibid., section 8 (1)(a).

⁷⁶ Ibid., section 8 (8).

⁷⁷ Ibid., section 48 (1); 2 (6)(b).

ในสาระสำคัญในการปฏิบัติต่องาน ไม่ว่าจะในเรื่องของแบบ หรือในเรื่องของการแสดงที่กำหนด สำหรับการแสดงนั้น⁷⁸ ดังนั้นจึงมีการยอมรับว่า งานที่บันทึกสำหรับการเล่นไวโอลิน ไม่สามารถจะบันทึกขึ้นอีกครั้ง โดยการ เล่นแซกโซโฟน โดยปราศจากความยินยอมของเจ้าของ ลิขสิทธิ์ จึงสามารถจะสันนิษฐานได้ว่า ความมุ่งหมายของผู้ประพันธ์ สามารถจะป้องกันบุคคลอื่น จากการกระทำในสิ่งที่เขาเห็นว่า เป็นการแปลงงานของผู้ประพันธ์ให้ต่ำลง

สิทธิที่จะค้นหาว่าดนตรีกรรมนั้น ได้มีการบันทึกขึ้นมาแล้วหรือไม่

ผู้ต้องการบันทึกงานดนตรี ซึ่งทราบว่างานดนตรีกรรมที่จะทำการบันทึกนั้น ได้มีการบันทึกขึ้นมาก่อน หรือนำเข้ามาในประเทศเพื่อการขายปลีก ผู้บันทึกคนนั้นมีสิทธิ จะสอบถามว่า งานดังกล่าวได้ทำขึ้นจากการอนุญาตของเจ้าของลิขสิทธิ์หรือไม่ โดยทำ "การสอบถามตามที่กฎหมายกำหนดไว้" เช่น วิธีการส่งจดหมายลงทะเลเขียนทางไปรษณีย์ หรือ ส่งโดยมีการบันทึกไว้เป็นหลักฐาน ถ้าเจ้าของลิขสิทธิ์ หรือตัวแทนของเขา ไม่มีที่อยู่ที่แน่นอน ในประเทศอังกฤษก็จะใช้วิธีการโฆษณาในหนังสือราชกิจจานุเบกษาของลอนดอน ถ้าเจ้าของลิขสิทธิ์ ไม่ตอบกลับมาภายใน 7 วัน นับจากวันที่ควรจะได้รับ หรือวันที่ทำการโฆษณา การบันทึกเสียง ครั้งก่อนจะถือว่าทำขึ้น หรือนำเข้ามาในประเทศ ภายใต้ความยินยอมของเจ้าของลิขสิทธิ์⁷⁹ ไม่ว่าสิ่งนั้นจะเป็นความจริงหรือไม่ก็ตาม ผู้บันทึกงานดนตรีกรรมที่มีเจตนาจะทำการบันทึกงาน ดังกล่าวอาจจะดำเนินการต่อไปได้ตามข้อเท็จจริงนั้น สิทธิเช่นนี้เป็นสิทธิในการค้นหาว่า ดนตรีที่ได้มีการบันทึกไว้ได้ทำขึ้นด้วยความยินยอมของเจ้าของลิขสิทธิ์หรือไม่

หนังสือแสดงความจำนงถึงความตั้งใจที่จะทำการบันทึกงาน

เงื่อนไขประการที่สอง เงื่อนไขนี้จะต้องได้รับการปฏิบัติตามอย่างน้อย 15 วัน ก่อนทำการบันทึกงาน กล่าวคือ ผู้ผลิตต้องยื่น "หนังสือแสดงความจำนงตามที่กฎหมาย กำหนดไว้" เพื่อแสดงเจตนาของเขาไปยังเจ้าของลิขสิทธิ์ ดังในกรณีของ "การสอบถามตามที่ กฎหมายกำหนดไว้" ซึ่งได้กล่าวเอาไว้ข้างต้น หนังสือนี้จะต้องส่ง โดยทางไปรษณีย์และ

⁷⁸ Ibid., section 8 (6).

⁷⁹ Ibid., section 8 (7).

ลงทะเบียนหรือส่ง โดยมีการบันทึกเป็นหลักฐานไว้ให้แก่เจ้าของลิขสิทธิ์ หรือตัวแทนของเขาตาม ที่อยู่ที่ปรากฏในประเทศอังกฤษถ้ารู้ที่อยู่แน่นอน หรือมีเหตุผลสมควรว่าทราบที่อยู่นั้น แต่ในกรณี ไม่ทราบที่อยู่แน่นอน จะต้องโฆษณาลงในหนังสือราชกิจจานุเบกษาของลอนดอน จดหมาย (หรือ การโฆษณา ในกรณีที่น่าจะเป็นการโฆษณา) ต้องประกอบด้วย ชื่อและที่อยู่ของผู้ผลิตที่มีความ จ้างงาน ชื่อของงาน คำอธิบายที่เพียงพอในการบอกลักษณะของงาน และชื่อของ ผู้สร้างสรรค์ หรือผู้บันทึกงาน ข้อความที่ว่า ผู้ผลิตมีความตั้งใจจะทำการบันทึกงาน (หรือ ดัดแปลงงาน) และสถานที่ที่เขาตั้งใจจะทำเช่นนั้น รวมทั้งรายละเอียดที่เพียงพอในการแสดง หลักฐานการบันทึกที่ได้รับการอนุญาตมาก่อน ซึ่งเขาได้อาศัยงานบันทึกดังกล่าวนี้⁸⁰

มีข้อสังเกตว่า section 8 ของพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ ค.ศ. 1956 จะ ไม่นำมาใช้กับผู้ผลิต ถ้าไม่ทราบตัวผู้สร้างสรรค์ และงานลิขสิทธิ์นั้นยังไม่ได้มีการบันทึกขึ้น (หรือ ไม่ทราบตัวผู้บันทึกงาน) เมื่อไม่ทราบตัวผู้บันทึกงาน หรือไม่มีผู้บันทึกงานแล้วก็ไม่เป็นที่ชัดเจนว่า ต้องให้ชื่อของผู้สร้างสรรค์ทั้งหมดหรือ ไม่สำหรับงานลิขสิทธิ์ที่ทำร่วมกัน พระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ ค.ศ. 1956⁸¹ ได้บัญญัติว่า "ผู้สร้างสรรค์" ใน section 8 หมายความว่า "ผู้สร้างสรรค์ ทั้งหมด" ดังนั้น จึงได้มีการยอมรับว่า ถ้าชื่อ หรือชื่อต่าง ๆ พร้อมกับข้อมูลอื่น ๆ ตามที่กฎหมาย กำหนดไว้ ผู้ผลิตได้จัดทำมาสำหรับจุดประสงค์ในทางปฏิบัติ เพื่อบอกลักษณะของงานลิขสิทธิ์โดย ปราศจากความคลุมเคลือแล้วก็ถือได้ว่าเป็นการเพียงพอ ซึ่งถ้ามีกฎข้อบังคับที่ต้องการมากกว่านั้น ก็จะเป็นการกระทำที่เกินขอบอำนาจ

หนังสือแสดงความจ้าง ต้องประกอบด้วย ข้อมูลข่าวสารดังต่อไปนี้ (หรือ ถ้าเป็นการโฆษณา ก็ต้องบอกถึงที่อยู่ที่จะไปถึงการโฆษณานั้น)

1. ชนิดของงานบันทึก และจำนวน โดยประมาณของแต่ละชนิด ที่ตั้งใจ จะจำหน่ายในชั้นแรก เพื่อจุดประสงค์ในการขายปลีก
2. ราคาขายปลีกตามปกติของแต่ละชนิดในงานบันทึก และจำนวนค่า

⁸⁰ Ibid., section 8 (1)(b).

⁸¹ Ibid., Schedule 7 para. 6.

ตอบแทนการใช้สิทธิที่จะจ่ายต่อ 1 ล้านบาท

3. วันที่เร็วที่สุดซึ่งงานบันทึกจะถูกส่ง ไปยังผู้ซื้อ หรือจำหน่ายสำหรับ จุดประสงค์ในการขายปลีก และ

4. งานวรรณกรรม งานดนตรีกรรม งานนาฏกรรมใดๆซึ่งได้มีการทำซ้ำ สำหรับการบันทึกเกี่ยวกับงานในเรื่องนี้ และถ้ามีงานลิขสิทธิ์ เช่นนั้นก็ต้องมีชื่อของงานดังกล่าว คำอธิบายที่เพียงพอในการบอกลักษณะของงานนั้น และชื่อของผู้สร้างสรรค์ หรือผู้บันทึกงาน^{e2}

สำหรับจุดประสงค์ของกฎข้อบังคับนี้ "ราคาขายปลีกตามปกติ" จะคำนวณ ราคาขายตามตัวอย่างสินค้า หรือที่แสดงราคาไว้ ถ้าไม่มีการคำนวณเช่นนั้นก็จะคำนวณจากราคาสูงสุดของแผ่นเสียงที่บันทึกเพลงเพลงเดียว (single) จะขายให้กับสาธารณชนได้ตามปกติ โดยไม่รวมภาษีมูลค่าเพิ่ม (Value Added Tax) แต่เมื่อขายแถบบันทึกเสียงสำหรับค่าตอบแทน ที่มีใช้เงินเพียงอย่างเดียว จะไม่มี "ราคาขายปลีกตามปกติ" และจะ ไม่มีการยื่นหนังสือ แสดงความจำนงที่ถูกต้องตามกฎหมาย ดังนั้น การทำแถบบันทึกเสียงดังกล่าวจะเป็นการละเมิด ลิขสิทธิ์

อุทธรณ์ที่หนึ่ง จำเลยต้องการจะส่งเสริมช็อกโกแลตของตน ฉะนั้น จำเลยจึงเสนอขายแผ่นเสียงอันเป็นที่นิยมของประชาชนในราคาต่ำ แต่ผู้ซื้อต้องส่งกระดาษห่อ ช็อกโกแลตของจำเลย 3 ชั้น ต่อแผ่นเสียง 1 แผ่นที่เขาต้องการจะซื้อ จำเลยได้ส่ง หนังสือแสดงความจำนง ไปยังเจ้าของลิขสิทธิ์ตามกำหนดเวลา แสดงถึงความตั้งใจที่จะผลิต แผ่นเสียงเหล่านั้น แต่ราคาขายปลีกที่ระบุไว้คือ 1 ซิลลิง 6 เพนนี่ ไม่มีข้อโต้แย้งว่าธุรกรรม นั้นไม่ใช่ "การขาย" (เพราะเป็นคำกล่าวนอกประเด็น) จากข้อเท็จจริงดังกล่าวได้มี คำพิพากษาว่า section 8 มุ่งถึงราคาขายซึ่งประกอบด้วยเงินเท่านั้น ธุรกรรมอื่นจะไม่ได้รับ ความคุ้มครอง และการได้มาหรือการส่ง ไปซึ่งกระดาษห่อช็อกโกแลต ถือว่าเป็นส่วนหนึ่ง ของการตอบแทนเพื่อการขาย ฉะนั้นแผ่นเสียงดังกล่าวได้ทำขึ้นจากการทำละเมิดลิขสิทธิ์^{e3}

^{e2} Ibid., section 8 (1)(b).

^{e3} Chappel & Co. Ltd. V. Nestle' Co. Ltd. [1960] Ac. 87, HL.

อีกกรณีหนึ่งมีคำพิพากษาว่า "จำนวนของค่าตอบแทนการใช้สิทธิที่ต้องชำระบนแผ่นเสียงแต่ละอัน" หมายความว่า ค่าตอบแทนการใช้สิทธิทั้งหมดที่ต้องจ่ายไปต่อแผ่นเสียง 1 แผ่น และไม่ใช่จำนวนที่จะต้องจ่ายให้กับเจ้าของลิขสิทธิ์ในเรื่องนี้

อุทธรณ์ที่สอง จำเลยปรารถนาทำแถบบันทึกเสียงที่รวมเพลง 2 เพลง โดยมีผู้บันทึกงานที่เป็นเจ้าของลิขสิทธิ์ต่างกัน ไม่มีข้อตกลงหรือการตัดสินใจถึงเรื่อง "ค่าตอบแทนการใช้สิทธิจะแบ่งปันกันอย่างไร" จำเลยได้ยื่นหนังสือแสดงความจำนงให้กับเจ้าของลิขสิทธิ์ตามที่กฎหมายกำหนด ซึ่งในหนังสือได้กำหนดค่าตอบแทนการใช้สิทธิที่คำนวณขึ้นต่อ 1 แผ่นเสียง และเจ้าของลิขสิทธิ์จะได้รับส่วนแบ่งของค่าตอบแทนการใช้สิทธิเช่นนั้น ดังที่อนุญาโตตุลาการจะเป็นผู้ตัดสิน (arbitration) ในกรณีที่ไม่มีการตกลงกัน จากข้อเท็จจริงดังกล่าว ได้มีคำพิพากษาว่า หนังสือแสดงความจำนงดังกล่าวนั้นสมบูรณ์แล้ว เพราะค่าตอบแทนการใช้สิทธิในฐานะเช่นนั้นมีการกำหนดไว้อย่างถูกต้องตามแบบแผน (แต่จำเลยนำทุกหนทางสำหรับการไม่จ่ายค่าตอบแทนการใช้สิทธิที่แท้จริงภายในเวลาที่กำหนดไว้แก่โจทก์ ดังที่กำหนดโดยเงื่อนไขประการที่สี่ตั้งจะได้พิจารณาต่อไป)^{๘๔}

การจำกัดการขายโดยการขายปลีก

เงื่อนไขประการที่สาม เป็นการจำกัดขอบเขตการขายโดยการขายปลีก ผู้ผลิตแถบบันทึกเสียงที่ตั้งใจจะขายแถบบันทึกเสียงโดยการขายปลีก หรือจำหน่ายแถบบันทึกเสียงเพื่อจุดประสงค์ให้แถบบันทึกเสียงนั้นขายปลีกโดยบุคคลอื่น หรือใช้แถบบันทึกเสียงเพื่อการทำแถบบันทึกเสียงอื่นสำหรับจุดประสงค์ประการใดประการหนึ่งทีกล่าวมาข้างต้น^{๘๕} มีข้อเสนอแนะทางกฎหมายว่า สิ่งนี้เป็นเงื่อนไขที่จะต้องได้รับการปฏิบัติให้เป็นที่น่าพอใจ ก่อนที่จะมีการทำแถบบันทึกเสียงนั้น ในขณะที่เงื่อนไขดังกล่าวเป็นสิ่งจำเป็น แต่ก็มีข้อยกเว้นว่าเงื่อนไขนี้อาจจะไม่ได้ได้รับการปฏิบัติตามให้เป็นที่น่าพอใจ ถ้าความตั้งใจจะขายแถบบันทึกเสียงโดยการ

^{๘๔} Gramophone Co. Ltd. V. Leo Feist Inc. (1928) 41 CLR 1 (Aus.).

^{๘๕} The United Kingdom Copyright Act 1956 section 8 (1)(c).

ขายปลีกมีอยู่เพียงแค่เวลาที่ทำการผลิต อะไรจะเกิดขึ้นตามมาถ้าผู้ผลิตแถบบันทึกเสียง
เปลี่ยนใจไม่ทำการขายปลีกหรือกลายเป็นคนล้มละลาย และแถบบันทึกเสียงที่มีอยู่ได้ขายไปเพื่อ
จุดประสงค์อื่น เช่น นำไปใช้ในห้องสมุดเพื่อให้อ่าน หรือส่งออกไปต่างประเทศ สิ่งนั้น
อาจจะหมายความว่าเมื่อไม่มีแถบบันทึกเสียงในการขายปลีกตามความเป็นจริง เจ้าของลิขสิทธิ์
จะไม่ได้รับค่าตอบแทนการใช้สิทธิ จากข้อเท็จจริงดังกล่าวได้มีการเสนอแนะว่า ความเห็น
ที่ถูกต้องคือ ความตั้งใจจะขายแถบบันทึกเสียง โดยการขายปลีก จะต้องมียู่จนถึงเวลาที่มี
การจ่ายค่าตอบแทนการใช้สิทธิในลักษณะที่กฎหมายกำหนดไว้

การจ่ายค่าตอบแทนการใช้สิทธิ

เงื่อนไขประการที่สี่ การจ่ายค่าตอบแทนการใช้สิทธิเป็นเงื่อนไขประการ
สุดท้าย ในกรณีของแถบบันทึกเสียงที่นำมาขายปลีกนั้น ผู้ผลิตต้องจ่ายค่าตอบแทนการใช้สิทธิ
ที่เหมาะสมตามกฎหมายให้กับเจ้าของลิขสิทธิ์ ในลักษณะและเวลาที่กฎหมายกำหนดไว้^{๘๖}
ถ้าแถบบันทึกเสียงประกอบด้วยงานเพลงเพียงเพลงเดียว ค่าตอบแทนการใช้สิทธิคือ 6 1/4
เปอร์เซ็นต์ของราคาขายปลีกตามปกติ เศษที่เหลือน้อยกว่า 1/4 เพนนี นับเป็น 1/4 เพนนี
และค่าลิขสิทธิ์ต่ำสุดจะเป็น 3/4 เพนนี ไม่ว่าในกรณีใดก็ตาม^{๘๗} ในกรณีของแถบบันทึกเสียง
ประกอบด้วยงานเพลงตั้งแต่ 2 เพลงหรือมากกว่านั้น ค่าตอบแทนการใช้สิทธิยังคงอยู่ที่
6 1/4 เปอร์เซ็นต์ ของราคาขายปลีกตามปกติ การแบ่งปันค่าตอบแทนการใช้สิทธิระหว่าง
เจ้าของลิขสิทธิ์ต่างๆ ในลักษณะเช่นนี้ จะเป็นไปตามที่พวกเขาตกลงกัน หรือถ้าตกลงกันไม่ได้
จะเป็นที่ตั้งอนุญาโตตุลาการ (arbitration) กำหนด แต่การคำนวณอัตราค่าตอบแทน
การใช้สิทธิจะคิดต่องานลิขสิทธิ์ 1 งาน ไม่ใช่คิดจากจำนวนผู้สร้างสรรค์^{๘๘} โดยคิดอัตรา
อย่างต่ำ 3/4 เพนนี ต่องาน 1 ชิ้น ไม่ใช่อัตรา 3/4 เพนนีต่อผู้สร้างสรรค์หนึ่งคน

^{๘๖} Ibid., section 8 (1)(d).

^{๘๗} Ibid., section 8 (2).

^{๘๘} Ibid., section 8 (4).

กฎหมายกำหนดวิธีสำหรับการจ่ายค่าตอบแทนการใช้สิทธิ ในกรณีไม่มี การตกลงกับฝ่ายตรงข้ามดังต่อไปนี้คือ เจ้าของลิขสิทธิ์อาจเขียนจดหมายลงทမ်းเขียนถึงผู้ผลิต แลบบันทึกเสียงโดยทางไปรษณีย์ หรือส่งโดยมีการบันทึกเป็นหลักฐานไว้ภายใน 7 วัน นับจากวันที่กำหนดไว้ใน "หนังสือแสดงความจำนง" ดังที่ได้กล่าวข้างต้น เพื่อบอกถึง สถานที่ที่สะดวกในประเทศอังกฤษ ซึ่งผู้ผลิตแลบบันทึกเสียงสามารถจะไปรับผลลากที่เป็นแถบกาวยัด (adhesive labels) ผู้ผลิตจะต้องยื่นหนังสือแสดงความจำนง ระบุถึงจำนวนและการตั้งชื่อ ผลลากตามที่เขาต้องการ ในเวลาเดียวกันนั้นเขาต้องเสนอค่าตอบแทนจำนวนหนึ่งที่เท่ากับจำนวน ค่าตอบแทนการใช้สิทธิซึ่งแทนที่โดยผลลากที่เขาต้องการ ต่อมากฎหมายได้บัญญัติให้เจ้าของลิขสิทธิ์ ต้องจัดหาผลลากที่ผู้ผลิตต้องการภายในระยะเวลา 6 วัน นับแต่วันที่ได้รับหนังสือแสดงความจำนง ผู้ผลิตจะ ไม่ได้รับอนุญาตให้ส่งแลบบันทึกเสียงไปยังผู้ซื้อที่เกี่ยวข้อง เว้นแต่จะมีผลลากที่เป็น แถบกาวยัดติดอยู่กับแลบบันทึกเสียงนั้น อย่างไรก็ตาม ถ้าเจ้าของลิขสิทธิ์ไม่ได้ให้ที่อยู่ หรือมิได้ จัดหาผลลากแถบกาวยัดให้ภายในกำหนดเวลาที่ระบุไว้ ผู้ผลิตแลบบันทึกเสียงจะได้สิทธิในการส่ง แลบบันทึกเสียงของเขา โดยไม่มีผลลากแถบกาวยัดติดอยู่ แต่เขาต้องเก็บรายการแลบบันทึกเสียง ที่ส่งไปหรือจำหน่ายไปทุกวัน และโอนเงินที่ได้รับเนื่องจากการเป็นบัญชีเงินพิเศษ ซึ่งผู้ผลิต แลบบันทึกเสียงยึดถือไว้จากความไว้วางใจเพื่อให้กับเจ้าของลิขสิทธิ์^{๕๘๑} โดยกฎหมายได้กำหนด ขั้นตอนสำหรับผู้ผลิตแลบบันทึกเสียง ในการจ่ายค่าตอบแทนการใช้สิทธิตามกฎหมายลิขสิทธิ์^{๕๘๒}

สิ่งสำคัญที่ต้องปฏิบัติตามอย่างเคร่งครัด

นอกจากคู่สัญญาจะตกลงกันไว้เป็นอย่างอื่น เงื่อนไขดังกล่าวข้างต้นจะต้อง ได้รับการปฏิบัติตามอย่างเข้มงวด มิฉะนั้นแลบบันทึกเสียงจะทำขึ้น โดยเป็นการละเมิดลิขสิทธิ์ ซึ่งจะ ไม่สามารถแก้ตัวได้ว่า การปฏิบัติตามระเบียบดังกล่าวนั้นทำได้ยากหรือไม่สะดวก

อุทธรณ์ที่หนึ่ง ผู้ผลิตแลบบันทึกเสียงต้องการทำแลบบันทึกเสียงที่รวมงาน ดนตรีกรรม 2 งานเข้าด้วยกัน โดยลิขสิทธิ์อยู่ในอำนาจของผู้พิมพ์โฆษณาต่างคนกัน และเจ้าของ ลิขสิทธิ์ไม่เต็มใจจะตกลงแบ่งปันค่าตอบแทนการใช้สิทธิที่เหมาะสม หลังจากนั้นผู้ผลิตได้ยื่น

^{๕๘๑} Ibid., section 8 (11).

หนังสือแสดงความจำนงตามที่กฎหมายกำหนด อันทำให้ผู้ผลิตเข้าใจว่ามีอำนาจตามกฎหมายในการทำและขายแถบบันทึกเสียงซึ่งเป็นข้ออ้างของผู้ผลิต และผู้ผลิตเต็มใจที่จะชำระเงินทันทีที่เห็นตามจำนวนค่าตอบแทนการใช้สิทธิสามารถจะกำหนดได้แน่นอน ศาลมีคำพิพากษาว่า เพราะว่ายังไม่มีการชำระค่าตอบแทนการใช้สิทธิ ดังนั้น section 8 จะไม่นำมาใช้ ซึ่งทำให้แถบบันทึกเสียงดังกล่าวทำขึ้นโดยเป็นการละเมิดลิขสิทธิ์ ผู้ผลิตและเจ้าของลิขสิทธิ์ควรจะให้ อนุญาตตุลาการทำการตัดสินเรื่องค่าตอบแทนการใช้สิทธิก่อนที่จะมีการทำแถบบันทึกเสียง หรือผู้ผลิตควรจะให้ค่าตอบแทนการใช้สิทธิในอัตราสูงสุดที่ต้องชำระไม่ว่ากรณีใดก็ตาม⁹⁰

อุทธรณ์ที่สอง ในกรณีเดียวกันกับตัวอย่างที่หนึ่งแต่มีความแตกต่างกันคือ ไม่ทราบตัวเจ้าของลิขสิทธิ์คนใดคนหนึ่ง ในเจ้าของลิขสิทธิ์สองคนนั้น จึงไม่มีทางที่ค่าตอบแทนการใช้สิทธิจะแบ่งให้กับเจ้าของลิขสิทธิ์แต่ละคนได้โดยการตัดสินของอนุญาตตุลาการ และการแบ่งส่วนค่าตอบแทนการใช้สิทธิโดยการตกลงกันก็ยังมีโอกาสเกิดขึ้นได้น้อย ศาลมีคำพิพากษาคัดสินจากข้อเท็จจริงดังกล่าวว่า ในกฎข้อบังคับ ไม่ได้บัญญัติสำหรับสถานการณ์เช่นนี้ แต่ก็ไม่ยกประโยชน์ให้กับผู้ผลิตแถบบันทึกเสียง ผู้ซึ่งต้องรับผิดชอบสำหรับการละเมิดลิขสิทธิ์ ทางออกทางเดียวของผู้ผลิตแถบบันทึกเสียงก็คือ การจ่ายค่าตอบแทนการใช้สิทธิในอัตราสูงสุดให้กับเจ้าของลิขสิทธิ์ที่ทราบตัว และเป็นหนี้ค่าตอบแทนการใช้สิทธิกับเจ้าของลิขสิทธิ์ที่ไม่ทราบตัว ในฐานะเป็นหนี้เงิน ซึ่งในปัจจุบัน ได้มีกฎข้อบังคับให้ผู้ผลิตแถบบันทึกเสียงต้องจ่ายค่าตอบแทนการใช้สิทธิให้กับเจ้าของลิขสิทธิ์ที่ไม่ทราบตัว ตามจำนวนสูงสุดที่ยอมรับกัน โดยนำไปฝากไว้ในบัญชีเงินฝากของผู้สร้างสรรค์ดังกล่าว⁹¹

คำร้อง (words)

คำร้องของเพลงเป็นงานวรรณกรรม หรืองานนาฏกรรมที่แยกออกไป และ

⁹⁰ Gramophone Co. Ltd. v. Loe Feist Inc. (1928) 41 CLR 1, [1928-35] MCC 186 (Aus.).

⁹¹ Albert v. The Gramophone Co. Ltd. (1927) 28 SR (NSW) 70, [1923-1928] MCC 426 (Aus.).

ด้วยเหตุนี้จึงอาจจะเป็นเรื่องของลิขสิทธิ์ที่แยกออกมาอีกเรื่องหนึ่ง ซึ่งเจ้าของลิขสิทธิ์ในคำร้อง ไม่จำเป็นต้องเป็นคนเดียวกันกับเจ้าของลิขสิทธิ์ในงานดนตรี ผู้ผลิตแถบบันทึกเสียงผู้ซึ่งปรารถนาจะบันทึกเพลง (song) เพลงหนึ่ง หรือดนตรี (music) ทำนองหนึ่ง อันมีคำร้อง ประกอบกับดนตรีนั้น จะต้องได้รับการอนุญาตเพื่อจะใช้งานวรรณกรรม หรืองานนาฏกรรม ไม่ว่าจะ เป็นกรณีที่ไม่มีลิขสิทธิ์ในดนตรีเช่นนั้น หรือกรณีที่มีลิขสิทธิ์ในดนตรี แต่เขาได้ปฏิบัติตามเงื่อนไขต่าง ๆ ที่กล่าวไว้ข้างต้น⁹² ในส่วนที่เกี่ยวข้องกับลิขสิทธิ์ในงานดนตรี และพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ ค.ศ. 1956⁹³ ได้บัญญัติให้การผลิตแถบบันทึกเสียงเช่นนั้น ไม่เป็นการละเมิดลิขสิทธิ์ในงานวรรณกรรม หรืองานนาฏกรรม ถ้าได้ปฏิบัติตามเงื่อนไขต่อไปอีก 2 ประการ ได้แก่

ประการแรก คำร้องที่ประกอบ หรือเป็นส่วนหนึ่งของงานวรรณกรรม หรืองานนาฏกรรมยังมีลิขสิทธิ์อยู่ในดนตรีที่มีการบันทึกขึ้น (เว้นแต่ว่าคำร้องได้พิมพ์โฆษณาขึ้นก่อนวันที่ 1 กรกฎาคม ค.ศ. 1912⁹⁴) และสิ่งสำคัญก็คือ แถบบันทึกเสียงต้องได้ทำขึ้นมาก่อนหรือได้นำเข้ามาภายในประเทศด้วยการอนุญาตของเจ้าของลิขสิทธิ์ในงานดนตรีกรรม และ แถบบันทึกเสียงที่ผู้ผลิตได้อาศัยเป็นแถบบันทึกเสียงเพื่อบันทึกงานชิ้นนั้น จะต้องได้มีการทำขึ้นหรือนำเข้าภายในประเทศโดยเจ้าของลิขสิทธิ์ หรือด้วยการอนุญาตของเจ้าของลิขสิทธิ์ในงานวรรณกรรม หรืองานนาฏกรรมด้วย

ประการที่สอง ผู้ผลิตต้องยื่นหนังสือแสดงความจำนงตามที่กฎหมายกำหนดให้กับเจ้าของลิขสิทธิ์ในคำร้องคนหลังสุดเพื่อแสดงถึงเจตนาที่จะทำการบันทึกเสียง และจ่ายค่าตอบแทนการใช้สิทธิตามกฎหมายให้กับเขา (โดยแบ่งส่วนตามการตกลง หรือถ้าไม่มีการตกลงกัน หรือตกลงกันไม่ได้ จะเป็นหน้าที่ของอนุญาโตตุลาการเป็นผู้ตัดสิน ในเรื่องเวลาและวิธีตามที่กฎหมายกำหนดไว้)

⁹² The United Kingdom Copyright Act 1956 section 8 (1).

⁹³ Ibid., section 8 (5).

⁹⁴ Ibid., section 8 (9).

ถึงแม้ว่าสิ่งนี้จะทำให้เกิดความคิดว่า บทบัญญัตินี้อาจจะให้สิทธิกับผู้ผลิต
แถบบันทึกเสียง ในการแต่งดนตรีประกอบคำร้องให้ต่างไปจากเดิม โดยไม่คำนึงถึงความประสงค์
ของเจ้าของลิขสิทธิ์ในงานวรรณกรรม แต่ก็เป็นที่ยอมรับกันโดยทั่วไปว่า บทบัญญัตินี้ไม่ได้
เป็นเช่นนั้น ดังนั้น เพียงแค่เจ้าของลิขสิทธิ์ในงานวรรณกรรมได้ให้อนุญาตอย่างชัดแจ้ง
แก่ผู้ผลิตแถบบันทึกเสียง เพื่อทำซ้ำงานดนตรีกรรมยังไม่เป็นการเพียงพอ สิ่งสำคัญก็คือ ดนตรีนั้น
ต้องเคยมีการบันทึกมาก่อนแล้วภายใต้การอนุญาต เว้นแต่จะปรากฏว่าไม่มีลิขสิทธิ์ในดนตรีกรรม
เช่นนั้น ยิ่งไปกว่านั้นแม้งานดนตรีกรรมจะได้บันทึกขึ้นก่อนวันที่ 1 กรกฎาคม ค.ศ. 1912
ก็ไม่ให้สิทธิแก่ผู้ผลิตแถบบันทึกเสียง ในการใช้คำร้อง เว้นแต่กรณีที่ได้กล่าวมาแล้วว่า
คำร้องและดนตรีกรรมได้มีการบันทึกขึ้นเพื่อใช้ร่วมกัน ก่อนวันที่ 1 กรกฎาคม ค.ศ.
1912 ซึ่งเจตนารมณ์ของกฎหมายก็คือ เจ้าของลิขสิทธิ์ในคำร้องมีสิทธิห้ามบุคคลจากการใช้
คำร้องมาประกอบกับสิ่งซึ่งเจ้าของลิขสิทธิ์อาจจะพิจารณาว่าเป็นดนตรีที่ไม่เหมาะสม หรือ
ในทางกลับกัน อย่างไรก็ตาม กฎหมายได้บัญญัติว่า เมื่อผู้ผลิตได้ปฏิบัติตามเงื่อนไขต่าง ๆ แล้ว
เขาไม่ต้องจ่ายค่าตอบแทนการใช้สิทธิเป็น 2 เท่า ถ้าลิขสิทธิ์ในคำร้องและดนตรีกรรม
เป็นของเจ้าของลิขสิทธิ์ต่างคนกัน ค่าตอบแทนการใช้สิทธิจะนำมาแบ่งส่วนตามที่ตกลงกัน
แต่ในกรณีที่ตกลงกันไม่ได้ อนุญาโตตุลาการ (arbitration) จะเป็นผู้ตัดสินให้แทนคู่สัญญา
ความเป็นเจ้าของ

ในเรื่องความเป็นเจ้าของมีประเด็นหลาย ๆ ประเด็นที่ควรพิจารณาถึงคือ
ประการแรก เป็นไปได้ว่าเจ้าของลิขสิทธิ์ผู้ซึ่งให้ความยินยอมเป็นคนแรก
ในการบันทึกงานของเขาอาจจะไม่ใช่บุคคลคนเดียวเท่ากับเจ้าของลิขสิทธิ์ในปัจจุบัน แต่ก็มีกร
ยอมรับว่า ข้อเท็จจริงที่ว่านี้ ไม่ได้บ่งชี้ หรือชัดเจนว่ามีให้เงื่อนไขประการแรกของ
เงื่อนไขทั้ง 4 ประการข้างต้น ได้รับการปฏิบัติตาม มิฉะนั้นแล้ว จะมีการหลีกเลี่ยงบทบัญญัติ
ได้โดยกลไกต่าง ๆ

ประการที่สอง พระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ ค.ศ. 1911 (The Copyright
Act 1911)⁹⁵ บัญญัติว่า เมื่องานดนตรีกรรมที่บันทึกขึ้นก่อนพระราชบัญญัตินี้มีผลใช้บังคับ (นั่นคือ

⁹⁵ The United Kingdom Copyright Act 1911 section 19 (7)(c).

ก่อนวันที่ 1 กรกฎาคม ค.ศ. 1912) และลิขสิทธิ์ได้โอนไปก่อนพระราชบัญญัตินี้ได้ผ่านออกมา (ก่อนวันที่ 16 ธันวาคม ค.ศ. 1911) แต่กระนั้น สิทธิในการห้ามบุคคลจากการทำ แถบบันทึกเสียงงานดนตรีกรรม ควรจะเป็นของผู้สร้างสรรค์ หรือตัวแทนตามกฎหมายของผู้สร้างสรรค์ และไม่ใช่เป็นสิทธิของผู้รับโอน (ซึ่งเป็นที่แน่นอนว่า สิทธินี้ไม่ได้มีมาก่อน พระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ ค.ศ. 1911 มีผลใช้บังคับ) และสิทธิใน "การทำ" การบันทึกงาน ควรจะแยกจากสิทธิในการแสดงงานต่อสาธารณชน โดยวิธีการใช้แถบบันทึกงานที่ทำขึ้นอย่าง ถูกต้องตามกฎหมาย สิทธิในการแสดงงานต่อสาธารณชนดังกล่าวได้นำมาบัญญัติเป็นกฎหมาย พร้อมกับ เรื่องการโอนสิทธิการแสดง (The performing right)

อุทธรณ์ ในเดือนเมษายน ค.ศ. 1911 โจทก์ซึ่งเป็นผู้แสดงตลกใน โรงมหรสพ ได้โอนลิขสิทธิ์ในเพลง (The Spaniard that Blighted my life) ของเขา ให้กับบริษัทผู้บันทึกดนตรีเป็นเงิน 12 ปอนด์ ตั้งแต่วันที่ 1 กรกฎาคม ค.ศ. 1912 บริษัทได้รับลิขสิทธิ์ในการบันทึกเพลง นั่นคือ สิทธิแต่เพียงผู้เดียวในการบันทึกบทเพลงนั้น หลายปีต่อมา จำเลยได้ทำภาพยนตร์ซึ่ง Al Jolson เป็นผู้ร้องเพลงนี้ โจทก์ได้ฟ้องถึงการนำ เพลงนี้ในฟิล์มภาพยนตร์ในโรงภาพยนตร์ลอนดอน (คำฟ้องในประเด็นที่ว่า การนำเข้าฟิล์มเป็น การละเมิดลิขสิทธิ์ในตัวเองหรือไม่นั้น ไม่ได้ยกขึ้นกล่าวอ้างไว้) ศาลได้มีคำพิพากษาว่า สิทธิในการให้อำนาจการแสดงเพลงต่อสาธารณชนโดยวิธีการใช้แถบบันทึกเสียง มาประกอบกับ ฟิล์มภาพยนตร์ เป็นของบริษัทผู้บันทึกดนตรี (music publishers) ไม่ใช่ของโจทก์ (ผู้สร้างสรรค์)⁹⁶

โดยเหตุของ para. 28 Sched. 7 ในพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ ค.ศ. 1956 สิทธิเช่นนั้นได้มีการรักษาไว้ แต่ก็เป็นที่ยอมรับกันว่า เมื่อผู้ประพันธ์ได้โอนสิทธิในการทำซ้ำ การบันทึกงาน (the mechanical reproduction rights) อย่างชัดเจนไปแล้ว ก่อนที่ พระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ ค.ศ. 1911 จะมีผลใช้บังคับ การโอนสิทธิในการทำซ้ำดังกล่าว

⁹⁶ Thompson V. Warner Bros. Pictures Ltd. [1929] 2 Ch 308,

จะเกิดผลบังคับ ถ้ากฎหมายไม่ได้บัญญัติไว้ ก็โดยอาศัยหลักของความยุติธรรม (equity)⁹⁷ จากที่กล่าวมาข้างต้นสรุปได้ว่า การบันทึกงานดนตรีกรรม และคำร้องที่ ประกอบกับเพลงจะไม่เป็นการละเมิดลิขสิทธิ์ ถ้าเงื่อนไขต่าง ๆ ทั้ง 4 ประการข้างต้นได้รับการปฏิบัติตาม อันเป็นหลักการอนุญาตให้ใช้ลิขสิทธิ์ซึ่งกำหนดไว้โดยกฎหมายเพื่อบันทึกงานดนตรีกรรม โดยบัญญัติไว้ใน section 8 ของพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ ค.ศ. 1956 บทบัญญัตินำมาใช้กับการบันทึกงานดนตรีกรรมที่เป็นงานต้นฉบับเท่านั้น แต่จะไม่นำมาใช้กับการบันทึกงานดนตรีกรรมที่ได้มีการบันทึกขึ้นครั้งแรก หรือบันทึกขึ้นต่อมาจากงานต้นฉบับ⁹⁸ และหลักการนี้ ได้ลบล้างการอนุญาตโดยอัตโนมัติสำหรับการบันทึกงานดนตรีกรรม⁹⁹ เพราะ กฎข้อบังคับสำหรับการคิดค่าตอบแทนการใช้สิทธิในงานลิขสิทธิ์ ค.ศ. 1957 (The Copyright Royalty System (Records) Regulations 1957) กำหนดถึงสิ่งที่จะต้องปรากฏอยู่ในหนังสือ แสดงความจำนง ตาม section 8 (1)(b) และรายละเอียดเกี่ยวกับเวลา รวมทั้ง การคำนวณค่าตอบแทนการใช้สิทธิ อีกทั้งบทบัญญัติในพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ ค.ศ. 1956 และกฎข้อบังคับสำหรับการคิดค่าตอบแทนการใช้สิทธิในงานลิขสิทธิ์ ค.ศ. 1957 มีความซับซ้อน และยุ่งยาก เพราะการทำข้อตกลงในทางปฏิบัตินั้น ตัวแทนของอุตสาหกรรมผลิตแถบบันทึกเสียง และตัวแทนของเจ้าของลิขสิทธิ์ในงานเพลง จะต้องมาตกลงกันอีกต่างหากเพื่อให้ระบบ การคิดค่าตอบแทนการใช้สิทธิใช้ได้ผลมากขึ้น แม้ว่าจะต้องตกลงกันให้อยู่ภายในขอบเขตของ พระราชบัญญัติ และกฎข้อบังคับดังกล่าว¹⁰⁰

⁹⁷ Laddie, Hugh. Prescott, Peter and Vitoria, Mary. The modern law of copyright, pp. 82-90.

⁹⁸ Michael F. Flint, Solicitor, A User's guide to copyright, 3rd ed. (Butterworths, London : Butterworth & Co (Publishers) Ltd., 1990), p. 175.

⁹⁹ Ibid., p. 164.

¹⁰⁰ David Lester and Paul Mitchell, Joynton-Hicks on UK copyright law (London : Sweet & Maxwell, 1989), p. 194.

การอนุญาตให้ใช้ลิขสิทธิ์ซึ่งกำหนดไว้โดยกฎหมายเพื่อบันทึกงานดนตรีกรรม ภายใต้ทั้ง พระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ ค.ศ. 1911 และ ค.ศ. 1956 (the 1911 and 1956 Copyright Acts) ผู้ผลิตจะได้รับสิทธิสำหรับการบันทึกงานดนตรีกรรม ซึ่งงานดนตรีกรรมดังกล่าวได้เคยบันทึกขึ้นด้วยความยินยอมของเจ้าของลิขสิทธิ์ บนข้อกำหนดต่างๆ ที่ผู้ผลิตจะต้องจ่ายค่าตอบแทนการใช้สิทธิตามที่กฎหมายได้กำหนดไว้ บทบัญญัติต่างๆ ของพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ ค.ศ. 1956 ได้ถูกลบล้างโดย พระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ สิ่งประดิษฐ์ และสิทธิบัตร ค.ศ. 1988 (the Copyright, Designs and Patents Act 1988) เพราะจากเหตุผลเดิมที่เคยคิดว่าสิทธิแต่เพียงผู้เดียวของผู้สร้างสรรค์งานดนตรีกรรม สามารถแทนที่ด้วยค่าตอบแทนการใช้สิทธิอย่างเหมาะสมและเป็นธรรมนั้น ในปัจจุบันไม่เหมาะสมแล้ว¹⁰¹ การอนุญาตให้ใช้ลิขสิทธิ์ซึ่งกำหนดไว้โดยกฎหมาย เพื่อบันทึกงานดนตรีกรรมจึงล้มเลิกไป แต่พระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ ค.ศ. 1988 นี้ ยังคงให้ พระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ ค.ศ. 1956 มีผลบังคับอยู่ต่อไปในช่วงระยะเวลาอันจำกัด¹⁰²

ดังที่ได้กล่าวมาแล้วว่าพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ ค.ศ. 1988¹⁰³ ได้ลบล้างบทบัญญัติในเรื่องการอนุญาตให้ใช้ลิขสิทธิ์ซึ่งกำหนดโดยกฎหมาย เพื่อบันทึกงานดนตรีกรรมที่บัญญัติไว้ในพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ ค.ศ. 1956 และพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ ค.ศ. 1988 ก็ไม่ได้นำแบบแผนอันมีลักษณะเท่าเทียมกันมาทำหน้าที่แทน ในปัจจุบันจึง ไม่มีหลักปฏิบัติใดๆ ที่ยินยอมให้มีการอนุญาตให้ใช้ลิขสิทธิ์เชิงบังคับโดยทั่วไป สำหรับนำมาใช้กับงานอันมีลิขสิทธิ์

¹⁰¹ Cornish, W.R. Intellectual Property : patent, copyright, Trade marks and allied rights, 2nd ed. (London : Sweet & maxwell, 1981), p. 328.

¹⁰² Copinger and Skone James, Copinger and Skone James on copyright, 13th ed. pp. 281-282.

¹⁰³ The Copyright, Designs, and Patents Act 1988 (C.D.P.A. 1988) section 303 (2).

อีกต่อไป¹⁰⁴ อย่างไรก็ตาม บทบัญญัติต่างๆ ของพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ ค.ศ. 1956 ยังคงนำมาใช้กับหนังสือแสดงความจำนงที่กฎหมายกำหนดไว้¹⁰⁵ โดยผู้ผลิตได้ยื่นก่อนวันที่ 1 สิงหาคม ค.ศ. 1989 แต่เฉพาะการทำแถบบันทึกเสียงภายใน 1 ปี นับจากวันดังกล่าว และในจำนวนเท่าที่ระบุไว้ในหนังสือแสดงความจำนง ซึ่งผู้ผลิตตั้งใจจะนำมาขายเท่านั้น¹⁰⁶

พระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ สิ่งประดิษฐ์ และสิทธิบัตร ค.ศ. 1988 (The Copyright, Designs, and Patents Act 1988) เป็นกฎหมายลิขสิทธิ์ฉบับล่าสุดของประเทศไทย และมีผลใช้บังคับเมื่อวันที่ 1 สิงหาคม ค.ศ. 1989 ต่อมา ได้มีการแก้ไขเปลี่ยนแปลงโดยพระราชบัญญัติการแพร่เสียงแพร่ภาพ ค.ศ. 1990 (The Broadcasting Act 1990) ซึ่งรวมถึงการสร้างรูปแบบของการอนุญาตให้ใช้ลิขสิทธิ์เชิงบังคับ (compulsory licence) ขึ้นใหม่ 2 ประเภท คือ

1. การอนุญาตให้ใช้ลิขสิทธิ์เชิงบังคับในเรื่องข้อมูลข่าวสารเกี่ยวกับโปรแกรมการแพร่เสียงแพร่ภาพ (information about programmes)
2. การอนุญาตให้ใช้ลิขสิทธิ์เชิงบังคับในเรื่องการดำเนินงานบันทึกเสียง (sound recording) (แต่ไม่ใช่ดนตรี (music) ในงานบันทึกเสียงนั้น) มาประกอบกับการแพร่เสียงแพร่ภาพ (broadcasts) และโปรแกรมทางเคเบิล (cable programmes)¹⁰⁷

¹⁰⁴ Cornish, W.R. Intellectual Property : patent, copyright, Trade marks and allied rights, 2nd ed., p. 328.

¹⁰⁵ C.D.P.A. 1988, Schedule 1, para. 21.

¹⁰⁶ Copinger and Skone James, Copinger and Skone James on copyright, 13th ed. p. 282.

¹⁰⁷ Ibid., pp. 15-16.

1. การอนุญาตให้ใช้ลิขสิทธิ์เชิงบังคับในเรื่องข้อมูลข่าวสารเกี่ยวกับโปรแกรมการแพร่เสียงแพร่ภาพ (information about programmes)

ประเด็นสำคัญอันหนึ่งที่เคยมีการวิพากษ์วิจารณ์กันคือ การผูกขาดอย่างแท้จริงซึ่งเจ้าของเวลาในคลื่นวิทยุและโทรทัศน์มีอยู่ในรายชื่อของ โปรแกรมทีวี และ โปรแกรมทางวิทยุในอนาคต และจากการที่ประเทศอังกฤษได้ให้สัตยาบันอนุสัญญาเบอร์นะ^๙ ฉบับแก้ไขเพิ่มเติม ณ กรุงปารีส ค.ศ. 1971 ซึ่งมีผลใช้บังคับเมื่อวันที่ 2 มกราคม ค.ศ. 1990 จึงทำให้เกิดความเป็นไปได้สำหรับประเทศอังกฤษ เพื่อทำการเปลี่ยนแปลงในประเด็นเรื่องข้อมูลข่าวสารเกี่ยวกับโปรแกรมการแพร่เสียงแพร่ภาพ อันตรงกับหน้าที่ตามอนุสัญญาเบอร์นะ^๙ ของประเทศอังกฤษ ด้วยเหตุนี้ พระราชบัญญัติการแพร่เสียงแพร่ภาพ ค.ศ. 1990 ได้นำบทบัญญัติที่คืบหน้าต่อไปอีกมาบัญญัติเอาไว้ใน พระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ ค.ศ. 1988 โดยบัญญัติเงื่อนไขที่แน่นอนอันจะต้องได้รับการปฏิบัติตาม บทบัญญัติดังกล่าวให้สิทธิผู้พิมพ์โฆษณาสำหรับทำซ้ำข้อมูลข่าวสารเกี่ยวกับ โปรแกรมเพื่อจะทำการแพร่เสียงแพร่ภาพ (บทบัญญัติต่าง ๆ ของพระราชบัญญัติการแพร่เสียงแพร่ภาพ ค.ศ. 1990 เหล่านี้ มีผลใช้บังคับวันที่ 1 มีนาคม ค.ศ. 1991 เว้นแต่บทบัญญัติสำหรับจุดประสงค์เพื่อให้อำนาจการโฆษณาข้อมูลข่าวสารเกี่ยวกับ โปรแกรม ที่ตั้งใจจะนำมาประกอบไว้ในบริการด้านโปรแกรม (programme service) ให้มีผลใช้บังคับในวันที่ 1 มกราคม 1991)

ถึงแม้ว่าสิทธิของผู้พิมพ์โฆษณาที่กล่าวมานี้ จะเกิดผลขึ้นมาโดยแนวทางของการอนุญาตให้ใช้ลิขสิทธิ์เชิงบังคับ (compulsory licence)¹⁰⁸ แต่แบบแผน (หลักการ) ของพระราชบัญญัติการแพร่เสียงแพร่ภาพคือ บทบัญญัติต่าง ๆ เหล่านี้จะเกิดผลคล้ายกันว่าถูกนำมารวมเอาไว้ใน บทที่ 3 ส่วนที่ 1 ของพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ ค.ศ. 1988¹⁰⁹ ซึ่งบทที่ 3 ในขณะนั้นยังอยู่ภายใต้การพิจารณาอยู่ บทบัญญัติการอนุญาตให้ใช้ลิขสิทธิ์เชิงบังคับในเรื่องการทำซ้ำข้อมูลข่าวสารเกี่ยวกับ โปรแกรมเพื่อจะทำการแพร่เสียงแพร่ภาพนี้ ไม่เพียงแต่

¹⁰⁸ The Broadcasting Act 1990, Schedule 17, para. 4 (1).

¹⁰⁹ Ibid., Schedule 17, para. 7 (1).

นำมาใช้กับงานที่ปรากฏอยู่ก่อนแล้ว แต่ขังนำมาใช้กับงาน (work) และลิขสิทธิ์ (copyright) ที่จะมีขึ้นในอนาคตอีกด้วย¹¹⁰

บทบัญญัติในเรื่องข้อมูลข่าวสาร

พระราชบัญญัติการแพร่เสียงแพร่ภาพ ค.ศ. 1990 ในชั้นแรกกำหนดว่า บุคคลผู้จัดหาบริการด้านโปรแกรม (programme service provider) ต้องทำข้อมูลข่าวสารที่มีอยู่เกี่ยวกับโปรแกรมในอนาคตให้กับบุคคลใดก็ตาม ที่ประสงค์จะพิมพ์โฆษณาข้อมูลข่าวสาร เช่นนั้นขึ้นในประเทศอังกฤษ¹¹¹ โดยพระราชบัญญัติการแพร่เสียงแพร่ภาพได้ให้นิยามคำว่า บุคคลที่เป็นผู้จัดหาบริการด้านโปรแกรม¹¹² หมายความว่า บุคคลที่จัดหาบริการด้านโปรแกรม หรือบุคคลที่ได้รับการพิจารณาว่าเป็นผู้จัดหาบริการด้านโปรแกรม และเป็นบริษัทโทรคมนาคมของประเทศอังกฤษ (British Broadcasting Corporation, BBC) อย่างกว้าง ๆ หรือเป็นบุคคลที่ได้รับอนุญาตจากผู้มีอำนาจเกี่ยวข้องให้ทำการจัดหาบริการเช่นนั้น แล้วแต่กรณี ตามตารางท้าย section 176 (7) นี้

ข้อมูลข่าวสารที่ผู้จัดหาบริการด้านโปรแกรมจะต้องให้แก่ผู้พิมพ์โฆษณานั้น จะต้องประกอบด้วย ชื่อเรื่องของโปรแกรมซึ่งอาจจะนำมารวมไว้ในบริการด้านโปรแกรม และเวลาของการเสนอสิ่งที่น่าสนใจในบริการด้านโปรแกรมนั้น¹¹³ แต่ไม่จำเป็นต้องให้ข้อมูลข่าวสารเกี่ยวกับการโฆษณาใด ๆ¹¹⁴ หน้าที่ในการจัดหาข้อมูลข่าวสารนั้นจะไม่เป็นไปตามกฎหมายถ้าผู้พิมพ์โฆษณาได้ตั้งข้อกำหนด (นอกจากข้อกำหนดในเรื่องลิขสิทธิ์) ให้มีการห้ามหรือการจำกัดการพิมพ์โฆษณาในประเทศอังกฤษ¹¹⁵ ผลของบทบัญญัติเหล่านี้

ศูนย์วิทยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

¹¹⁰ Ibid., Schedule 17, para. 7 (3).

¹¹¹ Ibid., section 176 (1).

¹¹² Ibid., section 176 (7).

¹¹³ Ibid., section 176 (2).

¹¹⁴ Ibid., section 176 (8).

¹¹⁵ Ibid., section 176 (5).

เป็นการสร้างหน้าที่ในทางกฎหมายอย่างชัดเจน

ผู้ให้การอนุญาต (licensor)

พระราชบัญญัติการแพร่เสียงแพร่ภาพ ค.ศ. 1990 ได้ให้อำนาจผู้พิมพ์โฆษณา สำหรับการทำซ้ำ และพิมพ์โฆษณาข้อมูลข่าวสาร โดยบัญญัติแบบแผน (หลักการ) สำหรับการอนุญาตให้ใช้ลิขสิทธิ์เชิงบังคับ (compulsory licence) บทบัญญัติต่าง ๆ ของ การอนุญาตให้ใช้ลิขสิทธิ์เชิงบังคับกำหนดไว้ใน Schedule 17 ของพระราชบัญญัติ การแพร่เสียงแพร่ภาพ และมีผลคล้ายกับว่า Schedule 17 นี้ ได้รวมเข้าไว้ใน บทที่ 3 ส่วนที่ 1 ของพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ ค.ศ. 1988¹¹⁶ สำหรับจุดประสงค์ในกรณีนี้ พระราชบัญญัติการแพร่เสียงแพร่ภาพดำเนินไปบนหลักเกณฑ์ที่ว่า ผู้จัดหาริการด้าน โปรแกรม เป็น หรือเคยเป็นเจ้าของลิขสิทธิ์ในงานที่ประกอบไปด้วยข้อมูลข่าวสาร หรืออย่างน้อยที่สุด ก็มีสิทธิที่จะให้การอนุญาต ดังนั้น บุคคลที่จะได้รับการทบทวนสำหรับการอนุญาตก็คือ ผู้จัดหาริการด้าน โปรแกรมนั่นเอง และแม้แต่ผู้จัดหาริการด้าน โปรแกรมจะได้โอนลิขสิทธิ์ ในงานที่ประกอบไปด้วยข้อมูลข่าวสารไปแล้ว ตัวเขา (ซึ่งไม่ใช่ผู้รับโอนลิขสิทธิ์ไป) ยังคง ได้รับการปฏิบัติในฐานะที่เป็นเจ้าของลิขสิทธิ์ สำหรับจุดประสงค์ของการอนุญาตกระทำการใด ๆ ที่กฎหมายลิขสิทธิ์ได้ห้ามไว้ ในวันหรือภายหลังจากวันที่มาตรานี้มีผลใช้บังคับ¹¹⁷ และมีการ บัญญัติข้อยกเว้นขึ้นสำหรับกรณีการโอนลิขสิทธิ์ที่เกิดขึ้นก่อน วันที่ 29 กันยายน ค.ศ. 1989 ซึ่งผู้รับโอนลิขสิทธิ์จะเป็นบุคคลที่ได้รับการทบทวนสำหรับการอนุญาต¹¹⁸ ถ้าผู้จัดหาริการด้าน โปรแกรมไม่ได้เป็นเจ้าของลิขสิทธิ์ หรือไม่เคยมีลิขสิทธิ์ในงานที่เกี่ยวข้องเลย และผู้จัดหา ริการด้าน โปรแกรมก็ไม่มีสิทธิสำหรับการให้อนุญาตแก่ผู้พิมพ์โฆษณา ดังนั้นบทบัญญัติต่าง ๆ สำหรับการอนุญาตให้ใช้ลิขสิทธิ์เชิงบังคับเพื่อการทำซ้ำ และพิมพ์โฆษณาข้อมูลข่าวสารเหล่านี้

¹¹⁶ Ibid., Schedule 17, para. 7 (1).

¹¹⁷ Ibid., Schedule 17, para. 1 (2).

¹¹⁸ Ibid., Schedule 17, para. 1 (3).

จะไม่นำมาใช้ในการนี้ดังกล่าว¹¹⁹

การได้รับการอนุญาต

เมื่อผู้จัดทำบริการด้าน โปรแกรม ปฏิเสธที่จะ ให้การอนุญาตแก่ผู้พิมพ์โฆษณา ภายในเวลาอันสมควร บนข้อกำหนดในเรื่องระยะเวลา และการจ่ายค่าตอบแทนการใช้สิทธิ ซึ่งผู้พิมพ์โฆษณาสามารถจะยอมรับได้¹²⁰ ในขั้นแรก ผู้พิมพ์โฆษณาต้องยื่นหนังสือแสดงความจำนง จะใช้สิทธิ ไปยังผู้จัดทำบริการด้าน โปรแกรม และร้องขอให้ผู้จัดทำบริการด้าน โปรแกรมเสนอ ข้อกำหนดในเรื่องการจ่ายค่าตอบแทนการใช้สิทธิ เมื่อได้รับข้อเสนอเช่นนั้นจากผู้จัดทำบริการ ด้านโปรแกรม (สมมติว่า ข้อเสนอผู้พิมพ์โฆษณาไม่สามารถยอมรับได้) หรือหลังจากสิ้นสุด ระยะเวลาที่สมควรแล้วไม่ได้รับข้อเสนอจากผู้จัดทำบริการด้าน โปรแกรม ผู้พิมพ์โฆษณา จะต้องยื่นหนังสือแสดงความจำนงที่มีเหตุผลสมควรต่อผู้จัดทำบริการด้าน โปรแกรม กำหนดวันที่ ผู้พิมพ์โฆษณาเสนอจะ เริ่มต้นใช้สิทธิ และข้อกำหนดสำหรับการจ่ายค่าตอบแทนการใช้สิทธิ ซึ่งผู้พิมพ์โฆษณาเป็นผู้เสนอ¹²¹ ในขั้นต่อมา ผู้พิมพ์โฆษณาต้องยื่นหนังสือแสดงความจำนง ไปยัง คณะกรรมการกำหนดค่าตอบแทนการใช้สิทธิในงานลิขสิทธิ์ (The Copyright Tribunal) ถึงความจำนงในการใช้สิทธิของเขา และกำหนดวันที่ผู้พิมพ์โฆษณาเสนอจะทำเช่นนั้น และยื่น หนังสือร้องเรียนต่อ คณะกรรมการกำหนดค่าตอบแทนการใช้สิทธิ (Tribunal) เพื่อให้วาง ข้อกำหนดในการชำระค่าตอบแทนการใช้สิทธิด้วย¹²²

การอนุญาต

พระราชบัญญัติการแพร่เสียงแพร่ภาพ ค.ศ. 1990 Schedule 17 para. 4 บัญญัติว่า ทันทีที่ผู้พิมพ์โฆษณาได้ปฏิบัติตามเงื่อนไขข้างต้นแล้ว และไม่ว่าคณะกรรมการกำหนด ค่าตอบแทนการใช้สิทธิ (Tribunal) จะวางข้อกำหนดเกี่ยวกับการชำระค่าตอบแทนการใช้สิทธิ

¹¹⁹ Ibid., Schedule 17, para. 2 (1)(a) and (4)(1).

¹²⁰ Ibid., Schedule 17, para. 2 (1), (2).

¹²¹ Ibid., Schedule 17, para. 3 (1)(b).

¹²² Ibid., Schedule 17, para. 3 (2).

แล้วหรือไม่ ภายหลังจากกำหนดวันซึ่งได้ระบุไว้ในหนังสือแสดงความจำนงของผู้พิมพ์โฆษณา ที่ส่งไปยังผู้จัดทําบริการด้านโปรแกรม และถ้าผู้พิมพ์โฆษณาได้ทำข้อกำหนดในการจ่าย ค่าตอบแทนการใช้สิทธิ ผู้พิมพ์โฆษณาจะอยู่ในฐานะที่คล้ายกับว่า เขาได้รับการอนุญาตแล้ว ด้วยเหตุนี้ Schedule 17 para. 4 ได้บัญญัติว่า ถ้าผู้พิมพ์โฆษณา "กระทำการใด ๆ ใน กรณีที่กฎหมายบัญญัติให้นำย่อหน้านี้มาใช้บังคับ" เขาจะอยู่ในสภาพเดียวกับที่ได้รับการพิจารณาว่า เป็นการกระทำการละเมิดลิขสิทธิ์ (ซึ่งในกรณีดังกล่าวเขาจะกระทำได้ ต่อเมื่อเขาได้รับการ อนุญาตจากผู้จัดทําบริการด้านโปรแกรมเท่านั้น) การอนุญาตนี้จะครอบคลุมถึงการกระทำ ทุกอย่างที่ทำขึ้น ในนามของผู้พิมพ์โฆษณา¹²³ Schedule 17 para. 4 นี้ นำมาใช้กับ การกระทำใดก็ตามซึ่งกฎหมายลิขสิทธิ์ได้จำกัดไว้ ในกรณีของงานที่ประกอบด้วยข้อมูลข่าวสาร¹²⁴ ตัวอย่างเช่น ถ้าข้อมูลข่าวสารได้บรรจุอยู่ภายในงานวรรณกรรม การอนุญาตจะขยายไปถึง การกระทำใดก็ตาม ที่กฎหมายลิขสิทธิ์ได้จำกัดการกระทำเกี่ยวกับงานเช่นนั้นไว้ ดังนั้น ผู้พิมพ์โฆษณาจึงสามารถจะทำซ้ำ และพิมพ์ข้อมูลข่าวสารลงในหนังสือพิมพ์หรือนิตยสาร หรือ การแพร่เสียงแพร่ภาพข้อมูลข่าวสารนั้นได้

การจ่ายค่าตอบแทนการใช้สิทธิ

ข้อกำหนดในเรื่องการจ่ายค่าตอบแทนการใช้สิทธิ จะต้องจ่ายค่าตอบแทนการใช้สิทธิอย่างน้อยทุก ๆ 3 เดือน¹²⁵ และคณะกรรมการกำหนดค่าตอบแทนการใช้สิทธิในงาน ลิขสิทธิ์ (The Copyright Tribunal) จะเป็นผู้กำหนดการจ่ายค่าตอบแทนการใช้สิทธิหรือ ถ้าไม่มีการกำหนดโดยคณะกรรมการกำหนดค่าตอบแทนการใช้สิทธิในงานลิขสิทธิ์ (CT) ผู้จัดทํา บริการด้านโปรแกรมก็จะเป็นผู้เสนอค่าตอบแทนการใช้สิทธินั้น เพื่อตอบรับคำร้องขอจาก ผู้พิมพ์โฆษณา ในกรณีที่ผู้จัดทําบริการด้านโปรแกรมไม่กำหนดข้อเสนอเช่นนั้น หรือ ผู้พิมพ์โฆษณาพิจารณาว่าข้อเสนอของผู้จัดทําบริการด้านโปรแกรม ในค่าตอบแทนการใช้สิทธินั้น

¹²³ Ibid., Schedule 17, para. 7 (2).

¹²⁴ Ibid., Schedule 17, para. 2 (1).

¹²⁵ Ibid., Schedule 17, para. 4 (2).

สูงเกินควร ผู้พิมพ์โฆษณา ก็จะเป็นผู้เสนอคำตอบแทนการใช้สิทธิไว้ในหนังสือแสดงความจำนงไปยังผู้จัดทาบริการด้าน โปรแกรม¹²⁶ และส่งหนังสือร้องเรียนไปยังคณะกรรมการกำหนดคำตอบแทนการใช้สิทธิในงานลิขสิทธิ์ (CT) เพื่อให้วางข้อกำหนดสำหรับการชำระคำตอบแทนการใช้สิทธิ คณะกรรมการกำหนดคำตอบแทนการใช้สิทธิในงานลิขสิทธิ์ (CT) อาจจะทำคำสั่งในเรื่องคำตอบแทนการใช้สิทธิ ดังที่คณะกรรมการกำหนดคำตอบแทนการใช้สิทธิในงานลิขสิทธิ์พิจารณาว่าเหมาะสมกับสถานการณ์นั้น คำสั่งดังกล่าวจะมีผลใช้บังคับนับจากกำหนดวันที่ผู้พิมพ์โฆษณาแสดงความจำนงจะเริ่มต้น ใช้สิทธิ ดังนั้น อาจมีความจำเป็นที่ต้องทำการปรับปรุงในเรื่องของจำนวนเงินที่ถึงกำหนดจะต้องทำขึ้น¹²⁷ และการยื่นหนังสือร้องเรียน อาจจะทำขึ้น ในภายหลังเพื่อขอให้พิจารณาคำสั่งนั้น¹²⁸ บทบัญญัติต่าง ๆ ที่เกี่ยวกับการยื่นหนังสือร้องเรียนจะคล้ายคลึงกับบทบัญญัติที่เกี่ยวกับอำนาจของคณะกรรมการกำหนดคำตอบแทนการใช้สิทธิในงานลิขสิทธิ์ (CT) ซึ่งมีอยู่เหนือแบบแผน (หลักการ) ในการให้อนุญาต (licensing schemes) แต่แบบแผนในการให้อนุญาตนี้เกี่ยวข้องกับกรณีอื่น ในหนังสือร้องเรียน คณะกรรมการกำหนดคำตอบแทนการใช้สิทธิจะพิจารณาเรื่องราวและยื่นตาม หรือแก้ไขคำสั่งเดิมที่คณะกรรมการกำหนดคำตอบแทนการใช้สิทธิเห็นว่าเหมาะสมกับสถานการณ์¹²⁹ คำสั่งที่ทำขึ้นจากการร้องเรียนจะมีผลใช้บังคับนับจากวันที่มีการทำคำสั่ง หรือหลังจากนั้นดังที่คณะกรรมการกำหนดคำตอบแทนการใช้สิทธิได้ระบุไว้¹³⁰

ศูนย์วิทยทรัพยากร จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

¹²⁶ Ibid., Schedule 17, para. 4 (3).

¹²⁷ Ibid., Schedule 17, para. 5 (2).

¹²⁸ Ibid., Schedule 17, para. 6.

¹²⁹ Ibid., Schedule 17, para. 6 (3).

¹³⁰ Ibid., Schedule 17, para. 6 (4).

2. การอนุญาตให้ใช้ลิขสิทธิ์เชิงบังคับในเรื่องการนำงานบันทึกเสียง (sound recordings) มาประกอบกับการแพร่เสียงแพร่ภาพ (broadcastings) และโปรแกรมทางเคเบิล (cable programmes)

ภายใต้พระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ ค.ศ. 1956 ได้เคยมีการละเมิดลิขสิทธิ์ในงานบันทึกเสียง เพื่อจะแพร่เสียงแพร่ภาพงานบันทึกเสียงนั้น หรือเพื่อจะนำงานบันทึกเสียงนั้น มาประกอบกับ โปรแกรมทางเคเบิล เช่นเดียวกับกรณีการละเมิดลิขสิทธิ์ในดนตรีใด ๆ ซึ่งบันทึกอยู่ในงานบันทึกเสียงนั้น ต่อมา พระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ ค.ศ. 1988 ได้บัญญัติบทบัญญัติต่าง ๆ ที่เหมือนกับ พระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ ค.ศ. 1956 โดยคุ้มครองการกระทำที่เกี่ยวข้องเหล่านั้นว่า เป็นการกระทำเพื่อการแพร่เสียงแพร่ภาพ และเป็นสิ่งที่ประกอบอยู่ในการบริการด้านโปรแกรมทางเคเบิลในปัจจุบัน ในกรณีเช่นนี้ จึงทำให้การแพร่เสียงแพร่ภาพจะต้องได้รับการอนุญาตถึง 2 ประเภท ประเภทแรกในเรื่องของงานบันทึกเสียง และประเภทที่สองในเรื่องของดนตรีที่อยู่ในงานบันทึกเสียงนั้น อย่างไรก็ตาม การอนุญาตเช่นนี้จะอยู่ภายใต้อำนาจของคณะกรรมการกำหนดค่าตอบแทนการใช้สิทธิในงานลิขสิทธิ์ (The Copyright Tribunal) ตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ ค.ศ. 1988 (ซึ่งเป็นบทบัญญัติเดียวกันภายใต้พระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ ค.ศ. 1956) ซึ่งเข้ามาแทนที่ คณะกรรมการกำหนดค่าตอบแทนการใช้สิทธิในสิทธิการแสดง (Performing Right Tribunal, PRT)

การแก้ไขพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ปี ค.ศ. 1988

การอนุญาตให้ใช้ลิขสิทธิ์ซึ่งกำหนดโดยกฎหมาย (Statutory Licence) ของงานที่เสนอขึ้นมา โดยไม่มีการจำกัด needletime¹³¹ ปัจจุบันได้นำมารวมเข้าไว้ในพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ ค.ศ. 1988 (The Copyright Act 1988) ซึ่งมีผลใช้บังคับใน

¹³¹ needletime หมายความว่า เวลาในช่วงเวลาใด ๆ (ไม่ว่าจะถูกกำหนดเป็นจำนวนชั่วโมงใน 1 ช่วงเวลา หรือ เป็นสัดส่วนของช่วงเวลา หรือกรณีอื่น ๆ) ซึ่งการบันทึกใด ๆ อาจจะถูกนำมารวมเข้าในการแพร่เสียงแพร่ภาพ หรือบริการด้านโปรแกรมทางเคเบิล ตาม section 135A (5)

วันที่ 1 กุมภาพันธ์ 1991 และพระราชบัญญัติการแพร่เสียงแพร่ภาพ ค.ศ. 1990 (The Broadcasting Act 1990) ได้แก้ไขพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ ค.ศ. 1988 โดยเพิ่มบทบัญญัติใหม่ 7 มาตรา อันได้แก่ section 135A - 135G ซึ่งบัญญัติสิทธิในทางกฎหมายให้นางานบันทึกเสียง (sound recordings) โดยงานบันทึกเสียงนี้ไม่รวมถึงเสียงในฟิล์ม¹³² มาประกอบกับการแพร่เสียงแพร่ภาพ (broadcasts) และการบริการด้านโปรแกรมทางเคเบิล (cable programme services) แต่บทบัญญัติต่าง ๆ เหล่านี้ไม่ได้ให้สิทธิใด ๆ เพื่อจะนำดนตรีกรรม หรือบทเพลงประกอบที่รวบรวมอยู่ในงานบันทึกเสียง มาประกอบกับการแพร่เสียงแพร่ภาพ และการบริการด้านโปรแกรม ซึ่งต้องอยู่ภายใต้ข้อตกลงที่แยกต่างหากออกไปกับเจ้าของสิทธิเหล่านี้ (โดยปกติมักจะเป็นสมาคมสิทธิการแสดง (The Performing Right Society Ltd.)) แต่สิ่งนี้ไม่ได้บังคับว่า การแพร่เสียงแพร่ภาพงานบันทึกเสียง จะต้องรวมถึงการแพร่เสียงแพร่ภาพดนตรีกรรมที่รวบรวมอยู่ในงานบันทึกเสียงนั้นด้วย นอกจากนี้ พระราชบัญญัติการแพร่เสียงแพร่ภาพ ค.ศ. 1990 ก็ได้นำแบบแผนของบทบัญญัติใหม่เข้ามาในพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ ค.ศ. 1988 ซึ่งเกี่ยวข้องกับสิทธิในการใช้ข้อมูลข่าวสารเกี่ยวกับโปรแกรมต่าง ๆ¹³³ และสิ่งเหล่านี้ได้มีการพิจารณาเป็นที่เรียบร้อยแล้ว

เงื่อนไขต่าง ๆ ที่จำเป็นสำหรับการอนุญาตให้ใช้ลิขสิทธิ์เชิงบังคับ

บทบัญญัติต่าง ๆ สำหรับการอนุญาตให้ใช้ลิขสิทธิ์เชิงบังคับดำเนิน ไปบนหลักเกณฑ์ที่ว่า มีองค์กรในการให้อนุญาต (licensing body)¹³⁴ ซึ่งทำหน้าที่สำหรับให้การอนุญาตให้ใช้

ศูนย์วิทยุโทรพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

¹³² C.D.P.A. 1988, section 135A (5).

¹³³ The Broadcasting Act 1990, section 176 and, Schedule 17.

¹³⁴ licensing body หมายถึง สมาคมหรือองค์กรอื่น ๆ ที่มีจุดประสงค์หลักคือการเจรจา การให้อนุญาตในงานอันมีลิขสิทธิ์ กล่าวคือ การอนุญาตให้ทำ หรือให้อำนาจกระทำการใด ๆ ที่ถูกจำกัดโดยลิขสิทธิ์ ในฐานะที่เป็นเจ้าของลิขสิทธิ์หรือจะได้เป็น เจ้าของลิขสิทธิ์ ในภายหลัง หรือในฐานะที่เป็นตัวแทนจากเจ้าของลิขสิทธิ์อย่างใดอย่างหนึ่ง

ลิขสิทธิ์เชิงบังคับที่จำเป็น หรือการจัดหาซึ่งการอนุญาตเช่นนั้น¹³⁵ ในปัจจุบันนี้ องค์กรดังกล่าวคือ Phonographic Performance Ltd., หรือ PPL บุคคลใดที่ประสงค์จะนำงานบันทึกเสียงมาประกอบกับการแพร่เสียงแพร่ภาพ และ โปรแกรมทางเคเบิล ต้องแสดงว่าเงื่อนไขต่อไปนี้จะได้รับการปฏิบัติตามแล้ว

1. ไม่ว่าบุคคลที่ประสงค์จะนำงานบันทึกเสียง มาประกอบกับการแพร่เสียงแพร่ภาพ หรือ โปรแกรมทางเคเบิลยังไม่ได้รับการอนุญาต และองค์กรในการให้อนุญาต (licensing body) ได้ปฏิเสธภายในระยะเวลาอันสมควร¹³⁶ สำหรับการให้อนุญาต หรือการจัดหาซึ่งการให้อนุญาตที่ยอมให้มี needletime อย่างไม่จำกัด หรือมี needletime ดังที่เขาต้องการ และข้อกำหนดในการจ่ายค่าตอบแทนการใช้สิทธิของเขาได้รับการยอมรับ (ข้อกำหนดนี้หมายถึง ข้อกำหนดในการจ่ายค่าตอบแทนการใช้สิทธิ สำหรับการนำงานบันทึกเสียงมาประกอบกับการแพร่เสียงแพร่ภาพ หรือ โปรแกรมทางเคเบิล¹³⁷) หรือข้อกำหนดดังกล่าวเป็นไปตามคำสั่งของคณะกรรมการกำหนดค่าตอบแทนการใช้สิทธิในงานลิขสิทธิ์ (The Copyright Tribunal) ที่เกี่ยวกับการอนุญาตนั้น หรือข้อกำหนดนั้นเป็นไปตามแบบแผนใดก็ตาม ซึ่งจะให้การอนุญาตได้ หรือ

2. ถ้าบุคคลที่ประสงค์จะนำงานบันทึกเสียงมาประกอบกับการแพร่เสียงแพร่ภาพ หรือ โปรแกรมทางเคเบิล ได้รับการอนุญาตแล้ว และมีข้อกำหนดต่าง ๆ สำหรับการอนุญาตให้จำกัด needletime และองค์กรในการให้อนุญาต (licensing body) ได้ปฏิเสธที่จะนำข้อกำหนดซึ่งยอมให้มี needletime ที่ไม่จำกัดเข้ามาแทน หรือปฏิเสธการจัดหาซึ่งการอนุญาตที่ยอมให้มี needletime อย่างไม่จำกัด หรือ needletime ดังที่เขาต้องการภายในระยะเวลาอันสมควร¹³⁸ หรือปฏิเสธที่จะทำเช่นนั้นบนข้อกำหนด ในเรื่องการจ่าย

¹³⁵ C.D.P.A. 1988, section 135A (1)(a).

¹³⁶ Ibid., section 135A (4).

¹³⁷ Ibid., section 135A (6).

¹³⁸ Ibid., section 135A (4).

คำตอบแทนการใช้สิทธิดังที่กล่าวไว้ใน (1) ข้างต้น¹³⁹ (กล่าวคือ ข้อกำหนดในการจ่ายค่าตอบแทนการใช้สิทธิของเขาได้รับการยอมรับ ...)

การเสนอข้อกำหนดต่าง ๆ

บุคคลที่ประสงค์จะนำงานบันทึกเสียงมาประกอบกับการแพร่เสียงแพร่ภาพ หรือโปรแกรมทางเคเบิล ต้องแจ้งไปยังองค์กรในการให้อนุญาต (licensing body) ทราบล่วงหน้าถึงความตั้งใจในอันที่จะใช้สิทธิของเขา และร้องขอต่อองค์กรในการให้อนุญาต เพื่อให้องค์กรฯ เสนอข้อกำหนดสำหรับการจ่ายค่าตอบแทนการใช้สิทธิ¹⁴⁰ หลังจากที่ได้รับข้อเสนอเช่นนั้น (สมมติว่า ข้อเสนอดังกล่าวบุคคลผู้ขอใช้สิทธิไม่สามารถยอมรับได้) หรือหลังจากระยะเวลาอันสมควร ได้สิ้นสุดลงแล้ว เขาต้องยื่นหนังสือแสดงความจำนงที่มีเหตุผลสมควรให้กับองค์กรในการให้อนุญาต ถึงเรื่องกำหนดวันที่เขาเสนอจะเริ่มใช้สิทธิ และข้อกำหนดสำหรับการจ่ายค่าตอบแทนการใช้สิทธิตามที่เขาเป็นผู้เสนอ¹⁴¹ เมื่อเขาได้รับการอนุญาตแล้ว กำหนดวันที่ระบุไว้ในหนังสือแสดงความจำนงของเขา ต้องไม่ช้าไปกว่าวันที่การอนุญาตจะหมดอายุลง เว้นแต่ในกรณีดังกล่าวไว้ในข้อที่ (2) ข้างต้น¹⁴² ขั้นตอนต่อไปก็คือ เขาต้องยื่นหนังสือแสดงความจำนงที่มีเหตุผลสมควรไปยัง คณะกรรมการกำหนดค่าตอบแทนการใช้สิทธิในงานลิขสิทธิ์ (The Copyright Tribunal) ถึงความตั้งใจของเขาสำหรับการขอใช้สิทธิ และกำหนดวันที่เขาเสนอจะเริ่มใช้สิทธิเช่นนั้น และต้องยื่นหนังสือต่อคณะกรรมการกำหนดค่าตอบแทนการใช้สิทธิในงานลิขสิทธิ์ (CT) เพื่อให้วางข้อกำหนดสำหรับการจ่ายค่าตอบแทนการใช้สิทธิด้วย¹⁴³

ศูนย์วิทยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

¹³⁹ Ibid., section 135A (3).

¹⁴⁰ Ibid., section 135B (1)(a).

¹⁴¹ Ibid., section 135B (1)(b).

¹⁴² Ibid., section 135B (2).

¹⁴³ Ibid., section 135B (3).

การอนุญาต

ทันทีที่เงื่อนไขทั้งหมดเหล่านั้นได้รับการปฏิบัติตาม ถ้าภายหลังจากกำหนดวันที่ได้ระบุไว้ในหนังสือแสดงความจำนงของเขาแล้ว บุคคลผู้ขอใช้สิทธิได้นำงานบันทึกเสียงใด ๆ มาประกอบกับการแพร่เสียงแพร่ภาพ หรือ โปรแกรมทางเคเบิล บุคคลผู้ขอใช้สิทธิดังกล่าว จะถูกพิจารณาว่าเป็นการละเมิดลิขสิทธิ์ ซึ่งเขาจะทำเช่นนั้นได้ก็ต่อเมื่อเขาได้เป็นผู้ได้รับการอนุญาตที่ให้อำนาจโดยเจ้าของลิขสิทธิ์มาตลอดเวลา ดังนั้น section 135C (1) จึงบัญญัติเงื่อนไขต่อไปอีก 3 ประการที่จะต้องได้รับการปฏิบัติตาม ได้แก่

1. บุคคลผู้ขอใช้สิทธิได้ปฏิบัติตามเงื่อนไขอันสมควร และปฏิบัติตามหนังสือที่องค์กรในการให้อำนาจ (licensing body) ส่งให้กับเขา ในเรื่องการนำงานบันทึกเสียงมาประกอบกับการแพร่เสียงแพร่ภาพ หรือ โปรแกรมทางเคเบิล (ตัวอย่างเช่น ในหนังสือได้มีการจำกัดความถี่ของแถบบันทึกเสียงที่นำมาเล่น และถึงแม้ว่า คณะกรรมการกำหนดค่าตอบแทนการใช้สิทธิในงานลิขสิทธิ์ (The Copyright Tribunal) จะมีอำนาจในการวินิจฉัยว่า อะไรคือ ความเหมาะสม หรือตามสมควรก็ตาม บุคคลที่ไม่ได้รอกอัยคำตัดสินจาก คณะกรรมการกำหนดค่าตอบแทนการใช้สิทธิในงานลิขสิทธิ์ (CT) สามารถดำเนินการต่อไปได้ ซึ่งจะเห็นได้ว่าถ้าเขาทำเช่นนั้นแล้ว เขามีความเสี่ยงที่จะถูกตัดสินในท้ายที่สุดว่า เงื่อนไขที่องค์กรในการให้อำนาจ (licensing body) กำหนดขึ้นนั้นเป็นเงื่อนไขที่สมควรแล้ว และในกรณีเช่นนี้ บุคคลผู้ขอใช้สิทธิจะเป็นผู้ทำการละเมิดลิขสิทธิ์)

2. บุคคลผู้ขอใช้สิทธิได้จัดหาข้อมูลข่าวสาร อันเกี่ยวกับการนำงานบันทึกเสียงมาประกอบกับการแพร่เสียงแพร่ภาพ หรือ โปรแกรมทางเคเบิล ให้กับองค์กรในการให้อำนาจ (licensing body) ซึ่งองค์กรในการให้อำนาจอาจจะต้องการตามสมควร (เช่นเดียวกับ คณะกรรมการกำหนดค่าตอบแทนการใช้สิทธิในงานลิขสิทธิ์ (The Copyright Tribunal) มีอำนาจในการตัดสินเรื่องความเหมาะสม หรือตามสมควร) และ

3. บุคคลผู้ขอใช้สิทธิได้ทำการจ่ายค่าตอบแทนการใช้สิทธิ เป็นจำนวนไม่น้อยกว่า 1/4 ของเงินที่ค้างอยู่¹⁴⁴ ในจำนวนเงินที่ตัดสินตามคำสั่งของ คณะกรรมการ

¹⁴⁴ Ibid., section 135C (2).

กำหนดค่าตอบแทนการใช้สิทธิในงานลิขสิทธิ์ (The Copyright Tribunal)¹⁴⁵ หรือถ้าไม่มีการทำคำสั่งเช่นนั้น ก็เป็นไปตามข้อเสนอขององค์กรในการให้อนุญาต (licensing body) ในการตอบคำร้องครั้งแรกของเขา ถ้าไม่มีข้อเสนอเช่นนั้น หรือบุคคลผู้ขอใช้สิทธิพิจารณาว่าข้อเสนอเช่นนั้นสูงเกินไป ก็ให้เป็นไปตามข้อเสนอของเขามิใช่ไปยังองค์กรในการให้อนุญาต (licensing body)

คณะกรรมการกำหนดค่าตอบแทนการใช้สิทธิในงานลิขสิทธิ์ (The Copyright Tribunal)

ทันทีที่ถือว่าบุคคลคนหนึ่งเป็นผู้ได้รับการอนุญาตตามบทบัญญัติเหล่านี้ การอนุญาตใดก็ตามที่มีอยู่จะถูกแทนที่ด้วยการอนุญาต¹⁴⁶ ในส่วนของบทบัญญัติต่าง ๆ ที่เกี่ยวกับการยื่นคำร้อง ไปยังคณะกรรมการกำหนดค่าตอบแทนการใช้สิทธิในงานลิขสิทธิ์ (The Copyright Tribunal) เพื่อวางข้อกำหนดในเรื่องการจ่ายค่าตอบแทนการใช้สิทธิ¹⁴⁷ และสิทธิในการขอให้พิจารณาคำสั่งใด ๆ¹⁴⁸ บทบัญญัติต่าง ๆ เหล่านี้จะ เป็นไปตามรูปแบบเดียวกันกับบทบัญญัติที่เกี่ยวกับสิทธิในการใช้ข้อมูลข่าวสารเกี่ยวกับโปรแกรม¹⁴⁹ นอกจากนี้ บุคคลที่ใช้สิทธิอาจจะเสนอปัญหาถึงคณะกรรมการกำหนดค่าตอบแทนการใช้สิทธิ (Tribunal) ว่า เจื่อนไซในเรื่องการนำงานบันทึกเสียงมาประกอบกับการแพร่เสียงแพร่ภาพ หรือโปรแกรมทางเคเบิลที่องค์กรในการให้อนุญาต (licensing body) เสนอไปยังเขา¹⁵⁰ นั้นมีเหตุผลสมควรหรือไม่¹⁵¹ และเขาอาจจะเสนอปัญหาถึงคณะกรรมการกำหนดค่าตอบแทนการใช้สิทธิ

¹⁴⁵ Ibid., section 135D.

¹⁴⁶ Ibid., section 135C (4).

¹⁴⁷ Ibid., section 135D.

¹⁴⁸ Ibid., section 135F.

¹⁴⁹ The Broadcasting Act 1990, section 176 and Schedule 17.

¹⁵⁰ C.D.P.A. 1988, section 135C (1)(a).

¹⁵¹ Ibid., section 135E (1)(a).

(Tribunal) ว่าข้อมูลข่าวสารที่องค์กรในการให้อนุญาต (licensing body) ต้องการเกี่ยวกับงานบันทึกเสียงที่นำเข้ามาประกอบนั้น¹⁵² เป็นข้อมูลข่าวสารที่เรียกร่องจากเขาได้ตามสมควรหรือไม่¹⁵³ ในแต่ละกรณีคณะกรรมการกำหนดค่าตอบแทนการใช้สิทธิ (Tribunal) จะพิจารณาเรื่องราวและทำคำสั่งตามที่คณะกรรมการกำหนดค่าตอบแทนการใช้สิทธิ (Tribunal) ตัดสินว่า สมควรกับสถานการณ์ ในการพิจารณาว่า อะไรที่สมควรกับการขอใช้การอนุญาตนั้น ๆ การวาง หรือการพิจารณาข้อกำหนดในการจ่ายค่าตอบแทนการใช้สิทธิ คณะกรรมการกำหนดค่าตอบแทนการใช้สิทธิ (Tribunal) ถูกกำหนดให้มีหน้าที่ดังต่อไปนี้¹⁵⁴

1. พิจารณาถึงข้อกำหนดในคำสั่งใด ๆ ที่คณะกรรมการกำหนดค่าตอบแทนการใช้สิทธิ (Tribunal) เคยทำขึ้น ในสถานการณ์เดียวกันกับกรณีของบุคคลอื่นที่เคยขอใช้สิทธิตามที่บัญญัติต่าง ๆ เหล่านี้ได้ให้ไว้¹⁵⁵

2. ใช้อำนาจของ คณะกรรมการกำหนดค่าตอบแทนการใช้สิทธิ (Tribunal) เพื่อให้หลักประกันว่า จะไม่มีการแบ่งแยกอันไม่สมควร ระหว่างบุคคลใดก็ตามที่ใช้สิทธิในทางที่ขัดแย้งกับ องค์กรในการให้อนุญาต (licensing body) อันเดียวกัน¹⁵⁶

3. เมื่อ คณะกรรมการกำหนดค่าตอบแทนการใช้สิทธิ (Tribunal) ทำการกำหนดเรื่องการจ่ายค่าตอบแทนการใช้สิทธิ จะต้องไม่พิจารณาคำสั่งใด ๆ ที่ คณะกรรมการกำหนดค่าตอบแทนการใช้สิทธิ (Tribunal) ได้ทำขึ้น ภายใต้กฎหมายใด ๆ ที่ออกมาออกเหนือจาก section 135D¹⁵⁷ (ข้อกำหนดต้นตู่แปลก ไม่เพียงแต่ข้อกำหนดนี้จะห้าม คณะกรรมการกำหนดค่าตอบแทนการใช้สิทธิ (Tribunal) ในการพิจารณาคำสั่งที่ทำขึ้นโดย

¹⁵² Ibid., section 135C (1)(b).

¹⁵³ Ibid., section 135E (1)(b).

¹⁵⁴ Ibid., section 129.

¹⁵⁵ Ibid., section 135G (1)(a).

¹⁵⁶ Ibid., section 135G (1)(b).

¹⁵⁷ Ibid., section 135G (2).

คณะกรรมการกำหนดค่าตอบแทนการใช้สิทธิในสิทธิการแสดง (The Performing Right Tribunal) ภายใต้พระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ ค.ศ. 1956 (The Copyright Act 1956) แต่ข้อกำหนดนี้ยังห้าม คณะกรรมการกำหนดค่าตอบแทนการใช้สิทธิ (Tribunal) อย่างเห็นได้ชัดจากการพิจารณาคำสั่งที่ คณะกรรมการกำหนดค่าตอบแทนการใช้สิทธิ (Tribunal) ได้ทำข้อกำหนดในการชำระค่าตอบแทนการใช้สิทธิที่ควรจะทำขึ้นในงานดนตรีกรรม และงานวรรณกรรมที่นำเข้ามาประกอบไว้ในการแพร่เสียงแพร่ภาพ หรือโปรแกรมทางเคเบิล ภายใต้บทบัญญัติอื่น ๆ ของพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ ค.ศ. 1988 อย่างไรก็ตาม เมื่อข้อกำหนดเช่นนั้นได้รับการเห็นด้วยก็จะดูเหมือนว่า คณะกรรมการกำหนดค่าตอบแทนการใช้สิทธิ (Tribunal) อาจต้องพิจารณาข้อกำหนดเหล่านั้น)

4. คำวินิจฉัยประกอบที่อยู่ภายใต้ section 134 ของพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ ค.ศ. 1988¹⁵⁸ ว่ามีความเกี่ยวข้องกับการเสนอ หรือการขออนุญาตใช้งาน ที่เกี่ยวข้องกับการอนุญาตในกรณีของงานที่นำเข้ามาประกอบในการส่งสัญญาณอีกครั้ง¹⁵⁹

จากที่กล่าวมาข้างต้นสรุปได้ว่า แนวความคิดในเรื่อง ระบบการอนุญาตให้ใช้ลิขสิทธิ์เชิงบังคับ (compulsory licensing) ของประเทศอังกฤษ พยายามจะปรับปรุงให้สอดคล้องกับหลักเกณฑ์ตามอนุสัญญาเบอร์นะ^๓ ซึ่งจะเห็นได้จากการอนุญาตให้ใช้ลิขสิทธิ์เชิงบังคับสำหรับการทำซ้ำงานลิขสิทธิ์เพื่อการขาย และการอนุญาตให้ใช้ลิขสิทธิ์เชิงบังคับสำหรับการพิมพ์โฆษณา หรือแสดงต่อสาธารณชน ตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ ค.ศ. 1911 ของประเทศอังกฤษ ได้ถูกยกเลิกไปเพราะมีแนวความคิดที่ขัดกับหลักเกณฑ์ตามอนุสัญญาเบอร์นะ^๓ และหลังจากที่ประเทศอังกฤษได้ภาคยานุวัติ อนุสัญญาเบอร์นะ^๓ ฉบับแก้ไขเพิ่มเติม ณ กรุงปารีส ค.ศ. 1971 ประเทศอังกฤษก็ได้ทำการแก้ไขกฎหมายลิขสิทธิ์ของตน ให้สอดคล้องกับอนุสัญญาเบอร์นะ^๓ ฉบับดังกล่าว ดังจะเห็นได้จาก พระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ ค.ศ. 1988 ที่ได้รับ

¹⁵⁸ Ibid., section 135G (3).

¹⁵⁹ Copinger and Skone James, Copinger and Skone James on copyright, 13th ed. p. 294-301.

การแก้ไขเพิ่มเติม โดย พระราชบัญญัติการแพร่เสียงแพร่ภาพ ค.ศ. 1990 ซึ่งได้กล่าวมาแล้วข้างต้น

ตอนที่ 3 การอนุญาตให้ใช้ลิขสิทธิ์เชิงบังคับในระบบประเทศกำลังพัฒนา

ระบบของประเทศกำลังพัฒนา (The systems of the 'developing countries')

ประเทศกำลังพัฒนา ในบางครั้งก็เป็นประเทศที่มีลักษณะแตกต่างหากจากความคุ้มครองในเรื่องลิขสิทธิ์เสียส่วนใหญ่ เพราะประเทศกำลังพัฒนาทั้งหลายสามารถจะได้รับประโยชน์จากระบบการอนุญาตให้ใช้ลิขสิทธิ์เชิงบังคับ (compulsory licence system) ซึ่งสร้างขึ้นในปี ค.ศ. 1971 สำหรับประเทศกำลังพัฒนา ทั้งโดยอนุสัญญาเบอร์นเพื่อการคุ้มครองวรรณกรรมและศิลปกรรม (The Berne Convention) และอนุสัญญาลิขสิทธิ์สากล (The Universal Copyright Convention) อย่างไรก็ตาม กฎหมายของประเทศในเครือจักรภพอังกฤษ และฝรั่งเศส ในสมัยก่อน เช่น ประเทศในแถบแอฟริกา และประเทศในแถบเอเชีย ได้กำหนดรูปแบบของกฎหมายตาม "ระบบสิทธิในการทำสำเนา" (the copyright system) และ "ระบบสิทธิของผู้ประพันธ์" (the 'droit d'auteur') ตามลำดับโดยเฉพาะกฎหมายลิขสิทธิ์ ค.ศ. 1957 (The Copyright Law of 1957) ของประเทศอินเดีย ซึ่งได้ลอกแบบมาจาก พระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ของประเทศไทย (the United Kingdom Copyright Act) อย่างใกล้เคียงมาก เช่นเดียวกับสาธารณรัฐในแถบอเมริกาใต้และอเมริกากลางทั้งหมด ถึงแม้ว่าประเทศเหล่านั้นจะถูกจัดให้เป็นประเทศกำลังพัฒนาซึ่งเป็นระบบใหม่ที่เกิดขึ้น "ระบบสิทธิของผู้ประพันธ์" ก็มีส่วนหันเหกฎหมายลิขสิทธิ์ในประเทศเหล่านั้น¹⁶⁰

¹⁶⁰ Stephen M. Stewart, International copyright and neighbouring rights, p. 11.

3.1 การอนุญาตให้ใช้ลิขสิทธิ์เชิงบังคับในประเทศอินเดีย

กฎหมายลิขสิทธิ์ ค.ศ. 1957 ของประเทศอินเดียได้นำบทบัญญัติของการอนุญาตให้ใช้ลิขสิทธิ์เชิงบังคับ¹⁶¹ มาใช้กับ "งานลิขสิทธิ์ของคนสัญชาติอินเดีย"¹⁶² บางอย่างเป็นที่น่าสังเกตว่า บทบัญญัติที่เกี่ยวกับการอนุญาตให้ใช้ลิขสิทธิ์เชิงบังคับจะไม่นำมาใช้กับ

1. งานลิขสิทธิ์ที่ยังไม่ได้พิมพ์โฆษณาขึ้น
2. งานลิขสิทธิ์ที่พิมพ์โฆษณาขึ้นเป็นครั้งแรกในประเทศอินเดีย ซึ่งผู้สร้างสรรค์

ไม่ใช่คนสัญชาติอินเดีย

3. งานลิขสิทธิ์ที่พิมพ์โฆษณาขึ้นนอกประเทศอินเดีย
4. ภาพยนตร์ และแผ่นเสียง ซึ่งทำขึ้นหรือผลิตขึ้นนอกประเทศอินเดีย งานลิขสิทธิ์ของคนสัญชาติอินเดีย ซึ่งอยู่ภายใต้การอนุญาตให้ใช้ลิขสิทธิ์เชิงบังคับ

ได้แก่

1. งานวรรณกรรม งานนาฏกรรม งานดนตรีกรรม หรืองานศิลปกรรม

ซึ่งผู้สร้างสรรค์งานลิขสิทธิ์เหล่านี้เป็นคนสัญชาติอินเดีย

2. ภาพยนตร์ที่ทำ หรือผลิตขึ้นในประเทศอินเดีย และ
3. งานบันทึกเสียงที่ทำ หรือผลิตขึ้นในประเทศอินเดีย

คณะกรรมการลิขสิทธิ์ ได้รับมอบอำนาจให้เป็นนายทะเบียนโดยตรง ของกฎหมายลิขสิทธิ์ ในการให้หลักการอนุญาตให้ใช้ลิขสิทธิ์เชิงบังคับ ในงานลิขสิทธิ์ ซึ่งหลักการดังกล่าวนี้ได้รับบัญญัติขึ้น โดยบทบัญญัติของกฎหมาย สำหรับการขอใช้การอนุญาตให้ใช้ลิขสิทธิ์เชิงบังคับ บุคคลผู้ขอใช้งานลิขสิทธิ์จะต้องยื่นคำร้องทุกข์ไปยังคณะกรรมการลิขสิทธิ์ โดยคำร้องทุกข์ดังกล่าวต้องมีสาระสำคัญดังต่อไปนี้

1. เจ้าของงานลิขสิทธิ์ที่ได้มีการพิมพ์โฆษณาขึ้นหรือแสดงต่อสาธารณชน ได้ปฏิเสธบุคคลอื่นซึ่งเป็นผู้ขอใช้งานลิขสิทธิ์สำหรับการขอใช้งานลิขสิทธิ์เพื่อนำมาทำซ้ำ หรือปฏิเสธ

¹⁶¹ The India Copyright Act 1957, section 31.

¹⁶² Ibid., section 2 (1).

การอนุญาตให้มีการแสดงงานลิขสิทธิ์ต่อสาธารณชน

2. เจ้าของงานลิขสิทธิ์ที่ได้มีการนิพนธ์โฆษณาขึ้นหรือแสดงต่อสาธารณชน ได้ปฏิเสธการอนุญาตให้มีการติดต่อสื่อสารงานลิขสิทธิ์ไปยังสาธารณชน โดยการกระจายเสียงทางวิทยุ หรือในกรณีของแถบบันทึกเสียงที่ได้มีการบันทึกงานไว้

สาระสำคัญดังกล่าวทั้งสองอยู่บนข้อกำหนดที่ผู้ร้องทุกข์ เห็นว่ามีเหตุผลอันสมควร ถ้าคณะกรรมการลิขสิทธิ์เห็นด้วย หลังจากที่ได้นำลิขสิทธิ์ในงานนั้นแก่ผู้สร้างสรรค์ เมื่อคณะกรรมการลิขสิทธิ์ได้สวนแล้วเห็นว่า โอกาสที่จะนำงานลิขสิทธิ์เหล่านั้นไปใช้มีเหตุผลที่เหมาะสมและการปฏิเสธของเจ้าของลิขสิทธิ์ไม่สมเหตุผล คณะกรรมการลิขสิทธิ์ก็จะ ให้นำทะเบียนอนุญาตให้แก่ผู้ร้องทุกข์ โดยตรง โดยอนุญาตให้นำเอางานลิขสิทธิ์มาทำซ้ำ หรือนำงานลิขสิทธิ์มาแสดงต่อสาธารณชน หรือในการติดต่อสื่อสารงานลิขสิทธิ์ไปยังสาธารณชน โดยการกระจายเสียงทางวิทยุ บนข้อกำหนดและ เงื่อนไขที่ประกอบไปด้วย การจ่ายค่าตอบแทนการใช้สิทธิแก่เจ้าของลิขสิทธิ์ ซึ่งกำหนดโดยคณะกรรมการลิขสิทธิ์ แต่ ถ้ามีผู้ร้องทุกข์ (ผู้ขอใช้งานอันมีลิขสิทธิ์) มากกว่า 2 คนขึ้นไป คณะกรรมการลิขสิทธิ์ ก็จะพิจารณาให้กับบุคคลใดบุคคลหนึ่ง ที่มีวัตถุประสงค์จะให้ประโยชน์ต่อสาธารณชนอย่างดีที่สุด

นอกจากนี้ ก็ยัง ได้มีกระบวนการตามกฎหมายซึ่ง ให้ความคุ้มครองอยู่ในตัวเอง ในบทบัญญัติที่เกี่ยวกับการอนุญาตให้ใช้ลิขสิทธิ์ เชิงบังคับ โดยมีการทดแทนความเสียหายตามกฎหมายรัฐธรรมนูญ และมีการควบคุมการใช้ดุลยพินิจทางบริหาร โดยทางศาล เพื่อเป็นการป้องกันการ ใช้หลักการอนุญาตให้ใช้ลิขสิทธิ์ เชิงบังคับ ในทางที่ผิด เป็นที่น่าสังเกตว่าหลักการอนุญาตให้ ใช้ลิขสิทธิ์ เชิงบังคับ อาจจะนำมาใช้ ในระหว่างที่ผู้สร้างสรรค์ยังมีชีวิตอยู่

กฎหมายลิขสิทธิ์ ค.ศ. 1957 ฉบับนี้ได้ประกอบไปด้วย บทบัญญัติซึ่งให้อำนาจสำหรับทำการบันทึกงานวรรณกรรม งานนาฏกรรม หรืองานดนตรีกรรม ถ้าแถบบันทึกที่บันทึกงานนั้น ได้มีการทำขึ้นมาเมื่อไม่นานนี้ โดยได้รับการอนุญาตหรือได้รับความยินยอมจากเจ้าของลิขสิทธิ์ด้วยข้อกำหนดในการจ่ายค่าตอบแทนการใช้สิทธิตามกฎหมาย¹⁶³

¹⁶³ Ibid., section 52 (1)(j).

กฎหมายลิขสิทธิ์ ค.ศ. 1957 ฉบับนี้ได้รวมถึง บทบัญญัติที่ให้อำนาจ คณะกรรมการลิขสิทธิ์พิจารณาให้หลักการอนุญาตให้ใช้ลิขสิทธิ์เชิงบังคับในการผลิต การพิมพ์ โฆษณางานแปล ในกรณีที่ได้บัญญัติไว้ในกฎหมายฉบับนี้ แก่บุคคลที่ขอใช้งานลิขสิทธิ์กับ คณะกรรมการลิขสิทธิ์เพื่อจุดประสงค์ดังกล่าว คณะกรรมการลิขสิทธิ์จะให้หลักการอนุญาต ให้ใช้ลิขสิทธิ์เชิงบังคับแก่ผู้ขอใช้งานลิขสิทธิ์ ถ้าเป็นไปตามเงื่อนไขดังต่อไปนี้คือ

1. ไม่มีการแปลงงานในภาษาเดียวกันมาก่อน และพิมพ์โฆษณาขึ้นภายใน 7 ปี นับจากได้มีการโฆษณางานเป็นครั้งแรก หรือ ถ้ามีการพิมพ์ โฆษณาขึ้นงานลิขสิทธิ์ที่พิมพ์ โฆษณา ขึ้นก็ได้หมดไปจากตลาดแล้ว โดยไม่มีการพิมพ์ โฆษณาขึ้นอีก

2. ผู้ขอใช้งานลิขสิทธิ์ได้ร้องขอการอนุญาตสำหรับการผลิต และพิมพ์ โฆษณา งานแปลกับเจ้าของลิขสิทธิ์แต่ได้รับการปฏิเสธ หรือไม่สามารถค้นหาที่อยู่ของเจ้าของลิขสิทธิ์ได้ และผู้ขอใช้งานลิขสิทธิ์ได้ส่งสำเนาคำร้องขอของตนเพื่อการอนุญาตไปยังผู้พิมพ์ โฆษณา ซึ่งมีชื่อ ปรากฏอยู่ในหนังสือ เป็นเวลาไม่น้อยกว่า 2 เดือน ก่อนมีการขอใช้งานลิขสิทธิ์ไปยัง คณะกรรมการลิขสิทธิ์

3. เมื่อเป็นที่พึงพอใจของคณะกรรมการลิขสิทธิ์ว่า ผู้ขอใช้งานลิขสิทธิ์มีความสามารถในการผลิตและพิมพ์ โฆษณางานแปลได้อย่างถูกต้องตามแบบแผน และผู้ขอใช้งานลิขสิทธิ์สามารถเข้าเป็นเจ้าของสิทธิดังกล่าวได้ โดยวิธีการจ่ายค่าตอบแทนการใช้สิทธิแก่ เจ้าของลิขสิทธิ์ ในอัตราที่คณะกรรมการลิขสิทธิ์ได้กำหนดไว้

4. ผู้สร้างสรรค์ไม่ได้ถอน หรือเก็บสำเนางานลิขสิทธิ์ของตนคืนจากการออก จำหน่าย และ

5. เมื่อใดก็ตามสามารถนางานลิขสิทธิ์มาใช้ได้โดยเจ้าของงานลิขสิทธิ์อนุญาต หลังจากได้มีการพิจารณาเงื่อนไขดังกล่าวข้างต้นแล้วคณะกรรมการลิขสิทธิ์ก็มี อำนาจให้หลักการอนุญาตให้ใช้ลิขสิทธิ์เชิงบังคับถ้าเป็นไปตามเงื่อนไขข้างต้น สำหรับการผลิต และการพิมพ์ โฆษณางานแปลเป็นภาษาที่ได้ระบุไว้ในคำร้องขอใช้งานลิขสิทธิ์ ด้วยเงื่อนไขที่ว่า ผู้ขอใช้งานลิขสิทธิ์ต้องจ่ายค่าตอบแทนการใช้สิทธิในจำนวนที่เหมาะสมและเป็นธรรม แก่เจ้าของ

งานลิขสิทธิ์¹⁶⁴

บทบัญญัติแก้ไข ณ กรุงปารีส สำหรับผลประโยชน์ของประเทศกำลังพัฒนา
เป็นที่น่าประหลาดใจว่า ประเทศอินเดียไม่หาประโยชน์ให้กับประเทศตน
ในข้อยินยอมเป็นพิเศษที่ขยายให้กับประเทศกำลังพัฒนา โดยบทบัญญัติแก้ไข ณ กรุงปารีส ค.ศ.
1971 ทั้งในอนุสัญญาเบอร์น ๓ (The Berne Convention) และอนุสัญญาลิขสิทธิ์สากล
(The Universal Copyright Convention) โดยให้อำนาจในหลักการอนุญาต
ให้ใช้ลิขสิทธิ์เชิงบังคับ (compulsory Licences) สำหรับการแปล (translation)
และสำหรับการทำซ้ำ (reproduction) งานลิขสิทธิ์ของต่างประเทศ ซึ่งบทบัญญัติ
ในกฎหมายลิขสิทธิ์ของประเทศอินเดียที่มีอยู่ในปัจจุบันนั้น ไม่เพียงพอนำมาใช้สำหรับการอ้างอิง
การแปล และการทำซ้ำงานลิขสิทธิ์ของต่างประเทศได้ บทบัญญัติในปัจจุบันสำหรับการให้
การอนุญาตให้ใช้ลิขสิทธิ์เชิงบังคับเพื่อการทำซ้ำงานศิลปกรรม งานดนตรีกรรม และ
งานวรรณกรรม ซึ่งผู้สร้างสรรค์งานดังกล่าวไม่ยอมให้งานนั้นปรากฏต่อสาธารณชน ผู้ขอใช้งาน
ลิขสิทธิ์สามารถนำเอาหลักการอนุญาตให้ใช้ลิขสิทธิ์เชิงบังคับมาใช้ได้ เพียงถ้าผู้สร้างสรรค์
งานลิขสิทธิ์ดังกล่าวมีสัญชาติอินเดียเท่านั้น¹⁶⁵ บทบัญญัตินี้ยังนำมาใช้กับฟิล์มภาพยนตร์ หรือ
แถบบันทึกเสียงที่ทำขึ้น หรือผลิตขึ้นในประเทศอินเดียด้วย แต่บทบัญญัตินี้ไม่นำมาใช้กับงาน
ลิขสิทธิ์ของต่างประเทศ บทบัญญัติแก้ไข ณ กรุงปารีส ในปี ค.ศ. 1971 ทำให้เกิดความ
เป็นไปได้ในการขยายหลักการอนุญาตให้ใช้ลิขสิทธิ์เชิงบังคับ แก่การทำซ้ำงานลิขสิทธิ์ของ
ต่างประเทศ ถ้าเจ้าของลิขสิทธิ์ในงานลิขสิทธิ์ต่างประเทศไม่ได้นำสำเนางานลิขสิทธิ์ที่ดัดนิมพ์ขึ้น
แต่ละครั้งของเขาไปขายในราคาที่สมควรสำหรับช่วงเวลาตั้งแต่ 3 - 7 ปี (ซึ่งขึ้นอยู่กับเรื่อง
และหัวข้อของงานลิขสิทธิ์) โดยราคาดังกล่าวมีความสัมพันธ์กับราคาตามปกติของงานลิขสิทธิ์ที่
เทียบเคียงกันได้ในประเทศ เป็นการเห็นได้ชัดว่าบทบัญญัติเช่นนี้จะ เป็นผลดีแก่ประเทศอินเดีย

¹⁶⁴ Stephen M. Stewart, Internation copyright and neighbouring rights, pp. 576-577.

¹⁶⁵ The India Copyright Act 1957, section 31 (1).

ในฐานะเป็นบทบัญญัติซึ่งให้อำนาจในการทำหรือผลิตสำเนาหนังสือ ที่เป็นงานลิขสิทธิ์ต่างประเทศ ซึ่งมีราคาแพง โดยสำเนาที่ทำหรือผลิตออกมานั้นมีต้นทุนต่ำ ทั้งนี้เพื่อประโยชน์ของประชาชนที่เป็นนักเรียนนักศึกษาซึ่งมีเป็นจำนวนมากในประเทศอินเดียเอง

เช่นเดียวกัน บทบัญญัติในปัจจุบัน ของการอนุญาตให้ใช้ลิขสิทธิ์เชิงบังคับสำหรับการแปล¹⁶⁶ ซึ่งมีที่มาจาก article V ของบทบัญญัติในอนุสัญญาลิขสิทธิ์สากล ค.ศ. 1952 (The Universal Copyright Convention) มีเนื้อหาพอสรุปได้ดังนี้

1. การอนุญาตให้ใช้ลิขสิทธิ์เชิงบังคับสำหรับการแปล ไม่นำมาใช้กับงานลิขสิทธิ์ที่พิมพ์โฆษณาขึ้นเป็นครั้งแรกในประเทศภาคีอนุสัญญาเบอร์น ๓ (Berne Convention)

2. การอนุญาตให้ใช้ลิขสิทธิ์เชิงบังคับสำหรับการแปล

2.1 นำมาใช้กับงานลิขสิทธิ์ที่พิมพ์โฆษณาขึ้นเป็นครั้งแรก ในประเทศนอกภาคีอนุสัญญาเบอร์น ๓ (The Berne Convention) หรือนอกภาคีอนุสัญญาลิขสิทธิ์สากล (The Universal Copyright Convention)

2.2 นำมาใช้กับงานลิขสิทธิ์ของคนสัญชาติของประเทศภาคีอนุสัญญาลิขสิทธิ์สากล (The Universal Copyright Convention) โดยงานลิขสิทธิ์ดังกล่าวได้มีการพิมพ์โฆษณาขึ้นเป็นครั้งแรกในประเทศนอกภาคีอนุสัญญาเบอร์น ๓ (The Berne Convention) หรืออนุสัญญาลิขสิทธิ์สากล (The Universal Copyright Convention)

2.3 นำมาใช้กับงานลิขสิทธิ์ของคนสัญชาติของประเทศภาคีอนุสัญญาลิขสิทธิ์สากล (The Universal Copyright Convention) ซึ่งมีการพิมพ์โฆษณางานเป็นครั้งแรกในประเทศนอกอนุสัญญาเบอร์น ๓ (The Berne Convention) แต่เฉพาะในเรื่องการแปลงานลิขสิทธิ์เป็นภาษาอินเดียเท่านั้น

3. การอนุญาตให้ใช้ลิขสิทธิ์เชิงบังคับสำหรับการแปล นำมาใช้กับงานลิขสิทธิ์ที่พิมพ์โฆษณาขึ้นเป็นครั้งแรกในประเทศอินเดีย หรืองานลิขสิทธิ์ของคนสัญชาติอินเดีย โดยงานลิขสิทธิ์ดังกล่าวได้มีการพิมพ์โฆษณาขึ้นเป็นครั้งแรกในประเทศอื่น

¹⁶⁶ Ibid., section 32.

อย่างไรก็ตาม การอนุญาตให้ใช้ลิขสิทธิ์เชิงบังคับสำหรับการแปล สามารถจะให้
 ได้หลังจากระยะเวลา 7 ปี นับจากการพิมพ์โฆษณางานลิขสิทธิ์เป็นครั้งแรกโดยปราศจากการ
 แปลงานเท่านั้น ซึ่งงานลิขสิทธิ์ดังกล่าวได้เคยพิมพ์ขึ้นแล้วในระหว่างช่วงเวลานั้น โดยเจ้าของ
 ลิขสิทธิ์ หรือผู้ได้รับอำนาจจากเจ้าของลิขสิทธิ์ หรือถ้าได้มีการแปลงานลิขสิทธิ์เช่นนั้นและพิมพ์
 โฆษณาขึ้นแต่งานแปลดังกล่าวได้หมดไปจากตลาดแล้ว โดยไม่มีการพิมพ์โฆษณาขึ้นอีก¹⁶⁷ บทบัญญัติ
 ที่ได้มีการพิจารณาแก้ไข ณ กรุงปารีส ปี ค.ศ. 1971 ของอนุสัญญาเบอร์น์ ๔ และอนุสัญญา
 ลิขสิทธิ์สากล ได้ให้อำนาจต่อไปอีกกับบทบัญญัตินี้ โดยการลดช่วงระยะเวลาจาก 7 ปี
 เป็น 3 ปี สำหรับเรื่องการแปลเป็นภาษาที่ใช้กันอยู่โดยทั่วไปในประเทศกำลังพัฒนาที่เกี่ยวข้อง
 (ซึ่งในประเทศอินเดีย รวมถึงภาษาอังกฤษด้วย) และเป็น 1 ปี สำหรับเรื่องการแปลเป็น
 ภาษาใดก็ตามซึ่งไม่ได้ใช้ในประเทศที่พัฒนาแล้ว (ซึ่งอาจหมายถึงภาษาอินเดียทั้งหมด) ขอกว่า
 อีกครั้งว่า บทบัญญัตินี้ดังกล่าวจะเป็นประโยชน์ต่อประเทศอินเดีย ในการหาประโยชน์ให้
 กับประเทศตน โดยปราศจากการลี้เล็ดต่อไป และยังเป็นสิ่งจำเป็นอีกด้วยสำหรับการทำ
 บทบัญญัติพิเศษในการให้อำนาจการใช้งานลิขสิทธิ์ โดยการแพร่เสียงแพร่ภาพสื่อของ โปรแกรม
 การศึกษา ซึ่งทั้งวิทยุ (Radio) และ โทรทัศน์ (Television) เป็นเครื่องมือหรืออุปกรณ์
 ที่มีประโยชน์แก่การศึกษาที่มีลักษณะเป็นส่วนรวม¹⁶⁸ อีกทั้งข้อยกเว้นพิเศษสำหรับวิทยุ และ
 โทรทัศน์จะทำให้เกิดผลประโยชน์ต่อสาธารณชนอย่างกว้างขวางขึ้น¹⁶⁹

ศูนย์วิทยุทรัพยากร จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

¹⁶⁷ Ibid., section 32 (4).

¹⁶⁸ Stephen M. Stewart, International copyright and neighbouring rights, pp. 597-598.

¹⁶⁹ The India Copyright Act 1957, section 52 (h)(i).